

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH BLUE

CHARMING
THE
DEVIL





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHARMING THE DEVIL

SARAH MAVİSİ

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Sarah Blue

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak @sarahblueauthor

Düzenlemeler Geeky Good Edits

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

Spotify Çalma Listesi

Adanmışlığı

Önsöz Prolog

1. Lilith

2. Lilith

3. Lucifer

4. Lilith

5. Lucifer

6. Lilith

7. Lucifer

8. Lilith

9. Lucifer

10. Lilith

11. Lucifer
12. Lilith
13. Lilith
14. Lucifer
15. Lilith
16. Lucifer
17. Lilith
18. Lucifer
19. Lilith
20. Lilith
21. Lucifer
22. Lilith
23. Lucifer
24. Lilith
25. Lucifer
26. Lilith
27. Lucifer
28. Lilith
29. Lucifer
30. Lilith
31. Lilith
32. Lucifer

Sonsöz

Cehennem Kadar Büyüleyici

Bir Bakışye

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ



all the good girls go to hell - Billie Elish
Vigilante Shit - Taylor Swift Violent
- Carolesdaughter
Cinayet Partisi - ANA KARAKTER DEĞİL
killing boys - Halsey
I'm So Sick - Flyleaf
Her - Megan Thee Stallion
Montero - Lil Nas X
Play with Fire - Sam Tinnesz, Yacht Money
Chop Suey! - System Of A Down
Hate Me - Ellie Goulding, Juice WRLD Erase
Me - Kid Cudi
SENİ ÖZLEDİM! - CORPSE
Mükemmel Kız - Mareux Judas
- Lady Gaga

Ben ve Şeytan - Soap&skin
Beggin' - Måneskin
Take Me to Church - Hozier
Love Like Mine - Stela Cole
ZİHİN HUZURUNUN ÖLÜMÜ - Bad Omens
Still into You - Paramore
Centuries - Fall Out Boy
Heaven - Julia Michaels

OceanofPDF.com

Kötü olmayı seven iyi kızlara.

Not: *Justin 1 (Justin 2, şimdilik güvendesin). Senin için çok gençtim ve sakalını gerçekten kesmen gerekiyor, jfc.*

OceanofPDF.com

ÖNCEKİ KARİZMA SERİSİ....

Şeytanı Büyülemek'i aldığınız için teşekkür ederiz. İçerik uyarısı için [lütfen web sitemi ziyaret edin.](#)

Şeytanı Büyülemek geçmişte, Babanı Büyülemek'teki olaylardan önce başlıyor. Sonunda hikâye, Babanı Büyüle'deki zaman çizelgesinin aynısı olan günümüze ulaşıyor.

Eğer Babanı Büyüle'yi okumadıysanız [buradan okuyabilirsiniz](#), . Eğer babanız size göre değilse ya da benim gibi bir Japon balığı kadar beyniniz varsa, işte size Babanızı Büyüleyin'de neler olduğuna dair küçük bir hatırlatma:

En sevdiğimiz cadı-iblis Blair, eski sevgilisinin hayatını zindan etme ve onun meclisinden intikam alma görevindeydi. İntikam alma sürecinde, Lucifer'in kilit iblislerinden biri olan ve aynı zamanda eski erkek arkadaşının babası olan Dax'e aşık olur. Yol boyunca aynı düşmanın, insanları ele geçiren ve arkalarında çok sayıda ceset bırakan bir iblisin peşine düşerler. Gizem ortaya çıktıkça, Blair'in Lucifer'in kızı olduğu ve insanları ele geçiren iblisin de

üvey kız kardeşi Mara. Lucifer'in yardımcısı Lilith ile birlikte olduğu Malikânede yaşayanlar için bir sır değildir... ama bu aşk hikâyesi nerede ve ne kadar zaman önce başlamıştır...

OceanofPDF.com



PROLOGUE

Lilith

Yaş 19

Hallowsdeep temelde üç eyaletli bölgenin lekesidir. Yine de kendimi burada saçma sapan bir ev partisinde buldum... hem de Cadılar 'nda. I Bu karanlık kasabaya karşı hastalıklı bir merakım olmadığı yalanını söyleyemem ama Cadılar Bayramı'nda buraya gelmek benim fikrim değildi. Kız kardeşimin -ikizimin- Diana'sıydı. Buraya tek başına gelmesine izin vermeyeceğimden emindim. Güvenli değil ve Diana bazen çok saf olabiliyor.

Bu, benim burada oturup MMMBop dinlerken onun kampüs puştunun kucağında oturmasını izlemem anlamına gelse bile. İyi bir kız kardeşin yapması gereken bu ve partinin benim de içinde bulunduğum bir malikanede

Etrafıma her baktığımda daha da meraklanıyorum. Bakışlarım tekrar kız kardeşime kaymadan önce bir an eski bir portreye bakıyorum.

Diana bu gece çok güzel görünüyor, pembe bir etek ve üst giymiş, kendi elleriyle yaptığı kelebek kanatları sırtında nazikçe oturuyor. İkiz olabiliriz ama bu gece *Siyah Giyen Adamlar*'dan bir karakter gibi giyindim. Partiye katılanların çoğunun kafasını aşıyor. Ben sadece babamın eski eşyalarından çıkardığım garip büyüklükte bir takım elbise giymiş bir kıyım.

Köşedeki büyük boy sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atıyorum ve izliyorum. En iyi yaptığım şey bu. Diana neşeli olan, tüm arkadaşları olan ve sosyal hayatı tomurcuklanan kişi. İnsanlarla nasıl konuşulacağını bilmediğimden ya da insanlardan hoşlanmadığımdan değil... aslında pek *çok* insandan hoşlanmıyorum. Sadece bir şeyler hep eksik hissettirdi. Sanki ait değilmişim gibi.

Ve sosyal olarak garip bir şekilde değil. Cildimi kaşıdıran ve kardeşlik partileri ve beyaz çizitlerden oluşan bu vasat hayattan daha fazlasını istememe neden olan bir şekilde. Çoğu insandan daha iyi olduğumu düşündüğümünden değil, sadece hayatımda beyaz çizitlerden ve bayat bir Amerikan rüyasından daha fazlası olduğunu biliyorum. Kaderimin ne olduğundan emin değilim ama *bundan* daha fazlası olması gerektiğini biliyorum.

Tanrım, bir pislik gibi konuşuyorum ve belki de öyleyim. Bununla yaşayabilirim.

Hayattaki amacım bana yanan bir çalı tarafından verilmemiş ya da yıldızlarda benim için yazılmamış olsa da, bir amacım olduğunu biliyorum. Diana'yı izlerken neredeyse narsist olan düşüncelerimden sıyrılıyorum. Şu anda amacım onun eve sağ salim dönmesini ve sonradan pişman olacağı bir şey yapmamasını sağlamak. Tyler'ın kucağına daha da sokuluyor ve bu bende kusma isteğı uyandırıyor.

Kampüste tanınan bir oyuncu ve kız kardeşim onu değiştirebileceğini ya da yuva kurmasını sağlayacak *kişinin* kendisi olacağını düşünüyor. Onun gibi erkekler değiştirilemez. Bence kusurlu doğuyorlar. Bunu bir de

Anne ve babalarının onları her durumdan kurtardığı ayrıcalıklı bir hayat ve bu onların çekilmez bir pislik olmalarına yol açıyor.

Onunla konuşurken elini kalçasına koyuyor ve ben de kıpırdamadan izlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Dans etmek ister misin?" sorar.

"Elbette," diye cevap veriyor, mutlu bir şekilde sırtırken *bana lütfen bana bakmayı ve ucube olmayı bırak* diye bağırarak bir bakış fırlatıyor.

Birlikte dans ediyorlar ve onun adama dokunmasını izlemek iğrenç, bu yüzden bir içki almaya gidiyorum. Mekanın sahibi Doug, fiçinin yanında duruyordu.

Kocaman gülümsemeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor; ürkütücü. Arkasını dönüp benimle tekrar konuşmaya çalışacakmış gibi görünüyor. Ben de hızla arkamı dönüp dans pistinin aksi yönündeki koridora doğru ilerliyorum.

En hafif tabirle tuhaf bir konak, sanki kırklı yılların başında inşa ve o zamandan beri pek değişmemiş gibi. Zeminler orijinal gibi görünüyor, ancak evle ilgili en ilginç şey bu değil. Evin içindeki eşyalar. Koridorda yürürken müziğin tiz sesi kesiliyor ve ben sevgili yaşlı Doug'ın evini karıştırıyorum.

Duvarları kaplayan eski sanat eserleri, kolayca Rönesans dönemine kadar uzanıyor. Her altı metrede bir, farklı bir eserin bulunduğu bir kaide var. Bazıları camla kaplı, şu anda önünde durduğum kitap gibi. Dili tanımadığım bir dil ve sayfaları zamanla sararmış, yıpranmış. Omuzlarımı silkip bir sonraki parçaya doğru yürüyorum. Bir çeşit sürahi ve çok eski görünüyor. *Aklı başında kim bu kadar ilginç -ve çalınabilir- eşyaları varken bu insanları buraya davet eder ki?* Bir sürahinin yanından geçiyorum.

Koridorun sonundaki kapıya ulaştığımda koruyucu cam kutulardaki birkaç mücevher parçası.

Sanki kapının arkasında bir şey beni çağırıyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sanki karanlık bir çekim beni kalbimin etrafından kavırıyor ve beni acımasızca . Kristal kapı kolunu kavramaktan, kolu çevirmekten ve odaya girmekten kendimi alıkoyamıyorum.

İçeri girdiğimde kapı gürültüyle gıcırdıyor ama alarm çalmıyor. Etrafıma baktığımda buranın bir silah odası olduğunu görüyorum. Kılıçlar, bıçaklar, hançerler ve diğer keskin silahlar, bu küçük odanın içindeki üç masanın üzerine yerleştirilmiş tepsilerle birlikte duvarları kaplıyor.

Tüm farklı silahlara bakıyorum. Bazıları o kadar eski görünüyor ki, ne kadar değerli olduklarını ve onları ne kadara satabileceğimi merak ediyorum. Yakalanma ihtimalimi hesaplayınca bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum. Bu konuda akıllı davranmalıyım.

Bir hançerin parıltısı dikkatimi çektiğinde ellerim masanın ahşap kenarında kayıyor ve olduğum yerde duruyorum. Kabzası siyahtı ve üzerine güller işlenmişti. Bıçak çok keskin görünmüyor ama bir şey 'tehlike' diye bağıyor. Parmağım soğuk metale dokunduğunda, sanki içimden güçlü bir şey fırlıyor. Daha önce hiç hissetmediğim karanlık ve derin bir güç tüm sinirlerime dokunuyor ve beni elimi sapın etrafına sarıp hançeri tamamen incelemeye zorluyor.

Tenimde bıraktığı his tarif edilemez, sanki bu hançer benim olmak için yaratılmış. Avucumun altında sıcak hissediyorum. Yapmak isteyip de yapamadığım onca şeyle ilgili tuhaf düşünceler zihnime üşüşüyor. Hançeri yere bırakmaya çalışıyorum ama sanki bedenim kendi kendine hareket ediyor. Kavrayışım istemeden sıkılaştıkça yumruğum amansızlaşıyor. Yemin ederim, sanki ayrılmış bir eşyayla yeniden bir araya gelmiş ; bu hançer her zaman

ama şimdi yeniden bağlandık. Bu gece bir şey çalmamak konusunda akıllı olacağımı söylediğimi biliyorum ama... *siktir et!*

Onu alıyorum ve odadan çıkarken siyah pantolonumun beline sokuyorum.

Birileri bir şey çaldığımı anlar diye endişelenerek partiye geri dönüyorum. Diana'yı alıp bir an önce buradan siktir olup gitmeliyim. Ace of Base'den *The Sign* pahalı malikânede bangır bangır çalarken insanları yolumdan çekmem gerekiyor. Hançer kalçamı ısıtırken bir anlamda şiirsel hissettiriyor. Bir işaret gibiydi, *sonunda birbirimizi bulduğumuzu* söyleyen bangır bangır yanan bir neon tabela gibi.

"Vay canına, ateş nerede?" diye soruyor erkeksi bir ses, bir el omzuma dokunurken. İçgüdülerim bu dokunuşun istenmeyen bir şey olduğunu hemen anlıyor ve ürperiyorum. Başımın üstünde duran kostümümle birlikte gelen güneş gözlüklerini gözlerimi örtmek için aşağı çekiyorum. Paha biçilmez bir antika olduğundan emin olduğum bir şeyi çalarken yakalanamam.

Başımı kaldırıp adama bakıyorum, o da bana yine o ürkütücü sırıtışlarından birini atıyor. "Ben Doug Cummings, burası benim evim."

"Merhaba. Üzgünüm, kız kardeşimi arıyordum."

"Siyah Giyen Adamlar, değil mi?" diyor, kız kardeşimi aradığımı söylediğim gerçeğini görmezden gelerek.

"Evet. Kız kardeşim kelebek gibi giyinmiş," diyorum tatlı bir şekilde. Kız kardeşimi ve onun insanlarla konuşma şeklini taklit etmekte çok iyiyimdir. Bu, insanların beni hafife almasına neden oluyor ve ben de hep böyle görülmek istiyorum.

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. Her nasılsa Doug yirmi yaşında olmasına rağmen otuz yedi yaşında görünüyor. Bundan otuz yıl sonra nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum. "Hiç kelebek görmedim." Biraz fazla yaklaşarak alanımı işgal ediyor. Bayat bira ve yasadışı olması gereken kadar yoğun kolonya gibi kokuyor.

"Affedersiniz," diye cevap veriyorum, kolunun altına girmeye çalışarak. Hançerin kalçamda ısındığını hissettiğime yemin edebilirim ama bunu görmezden geliyorum. İhtiyacım olan son şey bu adamın ondan çaldığını öğrenmesi. *Ya kalçama dokunur ve onu hissederse?*

Kolumu kavıyor ve ciddi bir an için bileğimden kesmeyi düşünüyorum. Kelimenin tam anlamıyla, yaklaşan elini kesmek için hançeri kullandığım bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Gülümsememi Doug'dan saklamam gerekiyor ki dokunuşunun haklı olduğu izlenimine kapılmasın. *Erkeklerin bir kadının izni olmadan ona dokunma hakkına sahip olduklarını düşünmeleri de neyin nesi?*

"Kalmak, birbirinizi tanımak istemiyor musunuz? Eğer istediğin buysa daha eğlenceli şeylerim var."

Aletini yumruklamak ve umarım bir gün bir kadın ona değerinin ne olduğunu gösterir demek istiyorum. Ama bunun yerine gülümseyip başımı sallıyorum. "Belki, eğer önce kız kardeşimi bulursam."

Pespaye sırtışı genişliyor ve Doug'ın nesiller boyu süren bir zenginlik ve ayrıcalığa sahip olduğunu anlayabiliyorsunuz. Kendini tutuş şeklinden anlaşılıyor. Ailesinin evinde, kâr getirebilecek pahalı ıvır zıvırlarla ağzına kadar dolu bir parti düzenleyecek kadar aptal olduğu daha da açık.

Birdenbire parlak pembe bir kelebek bana doğru koşuyor, yanakları pembeye boyanmış.

Belli ki ağlıyor.

"Diana?" Dağıılırken kollarını tutarken hafif bir panikle soruyorum.

"Savannah Bell ile dans ediyordu," diye sızlanıyor kendini toparlamaya çalışırken.

"Senin için onun boğazını yumruklamamı istemiyorsan buradan gidelim mi?"

Kız kardeşim hafifçe gülümsüyor ama başını hayır anlamında sallıyor.

Doug kızgın görünüyor. Sadece ona eşlik etme ayrıcalığına sahip olacağım bir karşılaşmadan kurtulmakla kalmayıp, Cummings ailesinin hazinelerinden birini de çaldığımı bilmiyordu. Evden uzaklaştıkça, yemin ederim içimden bir hoşnutluk aktığını hissediyorum. Hançer sanki buradan götürülmekten heyecan duyuyormuş gibi tenimi ısıtıyor.

Diana'nın bir iki kadeh içtiğini ayakkabılarının içinde tökezlemesinden anlayabiliyorum. "Söyleyebilirsin, bana öyle söylediğini söyle."

"Söylemek istediğim bu değil, Diana."

"; nasıl oldu da onun nasıl bir pislik olduğunu göremedim?"

Yolcu tarafındaki arabaya binmesine yardım ederken iç geçirdim.

"İnsanların içindeki iyiliği görmeyi seviyorsunuz; bu kötü bir şey değil." "Ama sen sevmiyorsun?"

"Hayır." Çoğu insanın niyetinin şüphesiz bencilce olduğunu bildiğim için basit tutuyorum. Masum ve sevimli kız kardeşime bakarken, ruhumu daha da karartsa bile ona göz kulak olmanın ve onu bu dünyadaki kötülüklerden korumanın benim görevim olduğunu biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)



BİRİNCİ BÖLÜM

İki yıl sonra.

"R Unutmayın, Camus üzerine ödevleriniz önümüzdeki Çarşamba günü teslim edilecek. Hayatımızın en karanlık anlarında bile mutluluğu bulmak bir eylem midir?

İsyan mı? Sence bizi kandırıyor mu? Onun ideolojileri gerçek hayatta mümkün mü?" Profesör Montague sınıfa ezberden okuyor. Üniversitede dört yıl boyunca onun derslerinden birini aldığım için beni dava edin. Beni eğip büken ve istediğim şekilde siken gümüş bir tilki o. *Çoğunlukla.*

Muhtemelen beni kirli, küçük sırrı haline getirmesine izin vermemeliydim. Bana mezun olduğumda halka açılabileceğimize dair söz verip duruyor ve görünüşe göre ona inanacak kadar kandırılmışım. Çünkü yaşadığımı hissetmek için bir şeylere ihtiyacım var - ve yaşadığımı hissetmek için istediğim şey ağır bir suç olarak kabul ediliyor - bu yüzden profesörümü becermek zorunda kalacağım. Aklımdan geçen düşünceler

Son zamanlarda beni tüketen şeyler endişe verici hale geldi, ama onları kilitliyorum. Uyum sağlamak ve içimde gizlenen bir canavar gibi hissettiren şeyi yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Lilith, dersten sonra seni görebilir miyim?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Bej pantolonunun ve kıvrılmış beyaz gömleğinin içinde onu izliyorum. Dalgalı, koyu sarı saçları ve kalın çerçeveli gözlükleri ona çok sevdiğim o çakılabilir profesör görüntüsünü veriyor. Yaşlı erkeklerde beni cezbeden bir şey var. Belki de kaç tane sarhoş üniversiteli erkeğin tam bir neandertal gibi davrandığına şahit olduğumdandır. Ya da belki de bir erkeğin bir kez olsun beni kontrol edebilmesini istemekle ilgilidir. Her zaman kendi kafamın içindeyim ve sadece sürekli fazla düşünmemenin verdiği rahatlamayı istiyorum. Profesör Montague beni neredeyse o noktaya getirdi.

Yerimden kalkmıyorum, diğer öğrenciler amfiyi terk ederken toparlanmam daha uzun sürüyor. Bugün iyi görünüyorum, kendi adıma söylemem gerekirse iyiden de öte. Kalın, uzun sarı saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapmışım ve kareli lacivert bir etekle sade beyaz bir bluz giymişim. Bay Montague'un bir kitabı karıştırmak için parmağını yalamasını izliyorum. Ona gerçekten Henry demeye başlamalıyım ama profesör demenin bende yarattığı bir şey var.

"Beni görmek istemiştiniz Bay Montague," diye , kırım masasının kenarına yaslayıp bacaklarımı hafifçe açarak. Boğazını temizliyor ve bana gülümsüyor.

"Üzgünüm tatlım, bu geceyi iptal etmek zorundayım."

"Ah," diyorum, reddedildiğimi yüzüme yansıtmadan. Bu gece beni gerçek bir randevuya çıkarması gerekiyordu. Kampüsten uzakta küçük bir kasaba olan North Point'e gidecektik. Ama masa örtüleri falan olan bir randevu olacaktı. İçimde öfke kabarıyor ve yüzümü gülümsemeye zorlayıp başımı sallıyorum. "Yeniden planlayabilir miyiz?"

"Çok isterim. Kız kardeşim ve kocası beklenmedik bir şekilde şehre geliyorlar."

Tabii ki, aynı zamanda öğrencisi olan kız arkadaşıyla tanışmalarını istemiyor. "Elbette, anlıyorum."

"Yapacağını biliyordum. Senin bu yönünü seviyorum Lilith. Çok olgunsun," diye iltifat ediyor. Eliyle eteğime dokunuyor ve başımın yanını öperken eteğimi yukarı itiyor. "Yapabilseydim, bunu gerçekleştirirdim, biliyorsun değil mi tatlım?"

"Hayır, anlıyorum. Başka bir zaman yemeğe çıkabiliriz. Ama şu anda hiç vaktin var mı?" Kendimi biraz zavallı hissederek soruyorum, onun onayını arıyorum ve biriyle yatmak istiyorum. Belki de çözülmemiş bazı baba sorunlarım var. Ama şu anda bu konuyu irdelemeye kesinlikle hazır değilim.

"Üzgünüm Lilith. Gelecek hafta olması gerekecek. Yine de bunları senin için aldım." Bana bir kutu çikolata parçacıklı kurabiye uzattı. Benim için pişirmesi çok hoş, kendimi özel hissettiriyor. Kutuyu alırken gülümsüyorum. "Pazartesi görüşürüz," diyor başımın yanına bir veda öpücüğü kondurarak.

Amfiyi terk ederken başımı sallıyorum ve beni reddedilişinin ardından bırakıyor. Bir erkeğin beni ne zaman kullandığını bilmem gerekirdi. Ama Bay Montague benim sırrım; Diana'nın ondan haberi bile yok, bu yüzden utançtan kurtulmam için sadece kendim varım. Kendimi nasıl manipüle edilmiş hissettiğimin üstesinden gelmek için bir çıkışım yok. Gizli kurabiyelerimi göğsüme bastırarak dik duruyorum. Bundan daha iyi olmalıydım.

Belki bu akşam yapacak bir şeyim olmadığı için Diana sinemaya gitmek ya da evden çıkmak ister. İkimiz de kendi hayatlarımızla çok meşgul olduğumuz için Diana'yla olan ilişkimin son zamanlarda arka planda kaldığını hissediyorum. Sanırım eninde sonunda olacaktı. Büyüdüğünüzde her şey için kız kardeşinize yaslanmayı bıraktığınız bir nokta vardır. Hayatımızı

Benim rolüm onu korumak, onunki de beni normal hissettirmektir. Aramızdaki bu sürüklenmeyle birlikte, bu iki şeyin çatlaklardan düşeceğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Diana'yı gibi korumaya ihtiyacım olmadığı hissinden kurtuluyorum. Hiçbir şeyi doğru yapmadığınızı hissetmek zor bir duygu. Henry için bir kız arkadaş malzemesi olmadığım açık ve kardeşlik konusunda da tembellik ediyorum. En azından okuldaki notlarım iyi, ki bu da muhtemelen bir kariyere başlamak ve gerçek bir yetişkin olmak istememden çok bu lağım çukuru kampüsten ayrılmak istememle ilgili.

Kampüsten daireme doğru yürürken Henry'nin söylediği her şeyi düşünüyorum. İlk kez bir kız kardeşi olduğundan bahsediyordu ve sanırım bu büyük bir şok değildi. Konuşmalarımıza dönüp baktığımda, hepsi oldukça yüzeyseldi. Okulda, onun arabasında ve bazen de benim evimde sevişiyorduk. Eve dönerken kendimi aptal gibi hissediyorum. Uyarı işaretlerini göremeyecek kadar iyi bir penis tarafından kör mü edilmişim? Otoritenin ilgisine o kadar mı muhtaçtım ki seks delisi bir morona dönüştüm?

Dairemiz özel bir yer değil ama evcil hayvanlara izin veriyorlar, depozito ödemeyeceğimden değil. Kapıyı açıp arkamdan kapatırken kapı gıcırıyor. Çantamı yere atıp küçük yaşam alanına bakıyorum.

Otis, fuayeye girdiğimde küçük siyah bedenini bacaklarıma sürterek beni selamlıyor. Omurgasını okşamak için çömeliyorum ve uzaklaşırken bana cıvıldıyor. Belki de ona başka bir yavru kedi arkadaş edinmeliyim.

İç çekiyorum ve kendimi Diana'ya içimi dökmek için zihinsel olarak hazırlıyorum. Belki iyi bir tavsiyesi olur ya da belki de bu gece *gerçekte* ne yaptığını görmek için bir casusluk görevinde suç ortağım olur. Diana'nın kanepede top gibi kıvrıldığını gördüğümde tüm planlarım suya düşüyor. Yüzünde sırtmış bir ifade var, sanki tamamen kendinden geçmiş gibi.

"Diana?" Adını söylüyorum ama cevap vermiyor.

Yanına gidip oturduğumda, tıpkı benimkilere benzeyen mavi gözleri beni delip geçiyor. İç çekip başını sallayarak "Sadece çok kötü kramplarım var" dediğinde yalan söylediğini anlıyorum.

"Diana, bir şey mi oldu? Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve tekrar başını sallıyor. "Hayır, sadece kendimi iyi hissetmiyorum," diye cevap vererek endişemi geçiştiriyor.

Şimdi kesinlikle profesörümle yaşadığım dramdan ya da bu gece *gerçekten* neler olduğuna dair spekülasyonlarımdan bahsetmenin zamanı değil. Saçlarını geriye itiyorum ve gülümsüyorum. "Bir film kiralayıp eskiden yaptığımız gibi bir gece geçirmek ister misin?"

Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Clueless'ı al," diye talimat veriyor ben anahtarları alıp kiralık yere giderken. Başımı sallıyorum ve ona son bir kez bakıyorum. Kesinlikle bana söylemediği bir şeyler oluyor.

Görünüşe göre ikizim ve ben birbirimizden sır saklıyor olabiliriz.



Dükkândan döndüğümde Diana eski haline dönmüş gibi oluyor; surat asmıyor ve film boyunca doğru zamanlarda gülüyor. Erkenden uykuya dalıyor ve bana düşünmek ve plan yapmak için çok fazla zaman bırakıyor. Komodin çekmecem bir işaret gibi titreşerek beni kendisine doğru çekiyor, ama bu hissi kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ona ihtiyacım yok. Neden ihtiyacım ki?

Ama çekim çok güçlü ve çekmeceyi açıp hançeri çıkarıyorum. Sanki her gece yatağa girdiğimde durmadan beni çeğiştiriyormuş gibi hissediyorum. Sanki çekmecedan çıkarıp ona dokunmazsam uyuyamayacakmışım gibi. Kullanılmak istiyor, elim karanlık kabzanın etrafında titrerken bu kadarını biliyorum.

Çekme genellikle göğsümde bu kadar ağır olmaz, ancak yanımda getirmezsem evden çıkamayacakmışım gibi hissediyorum.

İki yıl önce çaldığımda belki satıp biraz para kazanırım diye düşünmüştüm. Ama bunun yerine bir kılıf yaptırdım ve artık onu çoğu zaman çantamda taşıyorum. Son zamanlarda bu çağrının neden bu kadar güçlü olduğunu bilmiyorum ama yine de korunan bir kadın olmaktan zarar gelmez.

Diana'nın yatağında mutlu olduğunu ve Otis'in karnının doyduğunu bildiğimden Camry'nin anahtarlarını alıp Profesör Montague'un evine doğru yola çıkıyorum. Beni hiç evine götürdü mü? Hayır. Nerede yaşadığını biliyor muyum? Kesinlikle evet. Evi güzel, önünde bahçesi olan iki katlı orta yüzyıl tarzı bir ev. Diğer uğradığım zamanlarda başka bir araç görmedim, iki arabalık bir garajı olduğu için muhtemelen bu şaşırtıcı değil. Pencereleeri geniş, oturma odası ve mutfağındaki her şeyi görmemi sağlıyor. Bir akvaryumun içine bakmak gibi. Bir kadın eğilmiş, bir tepsi kurabiye çıkarırken, adam kollarını ona doluyor ve yüzünün yan tarafını öpüyor. Önceden pişirdiği kurabiyelerden bazılarını tanıdık bir kutuya koyuyor ve onu bir öpücükle selamlamak için etrafında dönüyor.

Hile yapan orospu çocuğı.

Başka bir kadının onun için yaptığı kurabiyeleri bana mı verdi? Hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Sanırım içten içe, bilmeliydim. Birinin kirli, küçük sırrı olmaktan iyi bir şey çıkmaz.

Sanırım hiçbir zaman resmi olmadık ama bana karşı bir tür sadakat beklentim vardı. Verdiği sözler tek eşliliğe ya da en azından potansiyel bir ilişkiye dairdi.

Bana olduğu gibi ona karşı da nazik. Onu öperken yüzünü kucaklarken çok narin. Öpüşmelerinin arasında gülümsüyor ve ben bunu nasıl olup da anlamadığımı merak ediyorum. Onun yerine sert tarafını anladım. Beni yanlış anlamayın, sertliğe bayılıyorum ama onları birlikte izlerken beni değil, onu aldattığını fark ediyorum.

Eli onun yanağını okşuyor ve işte o zaman pırlanta yüzüğünün ışıktan parıltıyan ışıltısı dikkatimi çekiyor.

Bir karısı var.

Kız kardeşiyle buluşmuyordu, benimle çıkamazdı çünkü *bir karısı vardı*.

Çok tatlı görünüyor, kısa kahverengi saçları ve büyük kahverengi gözleri olan minicik bir şey. İlişkimizi öğrendiğinde neler hissedeceğini düşündükçe midem bulanıyor. Kendimi bu adama adamadım ama yine de çok incinmiş hissediyorum. Eğer bilseydi, yıkılırdı.

Ben ona söyleyip söylememe konusunu düşünürken onun felsefe öğretiyor olmasını ilginç buluyorum. Bize zaman doğru ve yanlış arasındaki muammaları öğretiyor ve şimdi benim ahlaki mücadelemın merkezinde yer alıyor. Bir yalanı yaşayıp mutlu olmak mı yoksa gerçeği öğrenip yıkılmak mı daha iyi?

Dikkatimi vermiyorum ve ne olduğunu anlamadan elimi hançerimin karanlık kabzasına sardığımı görmek için aşağı bakıyorum. Avucumu ısıtırken beni ortalıyor gibi görünüyor.

Belki ona yardım edebilirim, her şeyi bilmek zorunda değil. Bu yalancı pislik hak ettiğini bulurken o yalanlarla dolu mutlu baloncuğunda yaşayabilir.

Bu olasılık aklımdan geçerken, oturma odasında geçirdikleri gecenin tadını çıkarmalarını izlemeye devam ediyorum. Kanepede dizi izlerken ve yemeklerini yerkenki etkileşimleri o kadar evcil ki. *Bazı erkekler nasıl bu kadar iğrenç olabiliyor?*

Onları izledikçe öfkem daha da artıyor. Karısı için acıma ve öfkeden başka bir şey hissetmiyorum. O da tıpkı gibi intikamı hak eden, bilmeyen bir taraf. Öfkelenmeye hakkım olsa da kendimi kullanılmış, değersiz ve en önemlisi sevilmez hissediyorum. 'Ölene kadar ayrılmaya' karar verdiği kadın, birlikte yaşadığı pisliğin tamamen farkında değil.

Kocasının işe gittiğini, genç kadınlara tatlı sözler verdiğini ve onları becermeden önce kendilerini özel ve akıllı hissetmelerini sağladığını... ve sonra ne olduğunu? Eve geliyor ve şefkatli bir koca gibi mi davranıyor? Karısının gerçekleştirmediği karanlık fantezilerini ortaya çıkarmak için beni kullanıyor ve sonra eve gelip ona tatlı tarafını mı gösteriyor?

Her zaman çekici bir adam olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ona baktığımda, gerçekte ne kadar iğrenç bir insan olduğunu görüyorum. Ve bedelini ödemesi gerektiğine karar verdim.

Genellikle bastırdığım karanlık bir dürtü yüzeye çok yakın bir yerde fokurduyor. Bunun üzerine harekete geçmem gerektiğini biliyorum. Sonunda bu duyguya teslim olmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal edebiliyorum. Hançere istediğini ve benim istediğimi vermenin. Bekliyorum.

Karısı oturma odasından çıkana kadar bekliyorum ve yatak odasının lambasının yandığını görüyorum. Cildine losyon sürerken ve bir kitap açıp yataklarında rahatlarken onun hareketlerini takip ediyorum. Bu arada Profesör Montague televizyon izlemeye devam ediyor, duruşu rahat, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. *Adamın vicdanı var mı ki?*

Karısı nihayet kitabını bırakıp lambayı söndürdüğünde, arabadan inip kapıyı çalana kadar yaklaşık on beş dakika daha bekledim.

Kapı. Çok cesurca, biliyorum ama onunla yüzleşene kadar, icabına bakana kadar bu evden çıkamayacağım.

Kapıya hafifçe vuruyorum ve üzerinde 'Evim Güzel Evim' yazan paspasın üzerinde bir adım geri çekiliyorum. Kapıyı açtığında çenesi düşüyor ve kapıyı kapatıp benimle birlikte ön basamakta durmadan önce hızla arkasına bakıyor.

"Lilith, tatlım. Burada ne işin var?"

Gözlerimi devirmiyorum, alay etmiyorum, her şeyi bildiğimi bilmesine izin vermiyorum. O lanet olası bir sürüngen ve bir kullanıcı. Ne kadar iğrenç bir adam olduğunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Masum karısını ve onu aldattığını öğrendiğinde neler hissedeceğini düşündüğümde, onun metresi olarak kullanıldığımda hissettiklerimle nasıl kıyaslanacağımı merak ediyorum.

"Sen evlisin," diyorum usulca. Sakinliğim yüzünden bir ayağından diğerine kayıyor ve bana bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini söylüyor.

"Lilith, bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?" Beni manipüle etmeye çalışırken otorite dolu 'profesör sesini' kullanıyor ve ben de öfkemi kontrol altında tutmaya çalışmak zorunda kalıyorum.

"Burada olduğumu karının öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

İşte o zaman yüzü düşüyor ve eli dışarı fırlıyor, parmakları çenemi sıkıca kavıyor. Beni orada tutmasına izin veriyorum, parmak uçlarını yanaklarımın derisine batırarak sıkarken avantajlı olduğunu düşünmesine izin veriyorum.

Garip, tehdit edildiğim anda kalbimin hızla atacağını ve korkunun tüm sinir uçlarımı saracağını düşünürsünüz ama ben ürkütücü derecede sakinim. İkimizden daha güçlü olanın kendisi olduğunu, kontrolün tamamen onda olduğunu ve benim bir tehdit olmadığımı düşünmesini istiyorum. *Ama ben daha iyi biliyorum.*

" dinle, seni aptal sürtük. Uğruna alıştığım her şeyi bir kızın mahvetmesine izin vermeyeceğim. O yüzden hemen git."

Alyansının metalini çenemde hissedebiliyorum ve yüzümü kaplayan manik gülümsemeye engel olamıyorum. Yüzümü kötü niyetle itmeden önce benimle alay ediyor.

"Senin kadar sert sevişmeyi seven bir kaltağın kafayı yemiş olduğunu biliyordum," diye tükürüyor ve arkasını dönüyor. Eli kapı koluna değiyor ve alyansının parıltısı beni tetikliyor.

Sanki geri adım atmama cesaretimin kaynağı hanerimin kabzasıymış gibi elim hep hanerimin kabzasındaydı; sanki beni o yönlendiriyordu. Hançerle ne yapmayı planladığımdan emin değilim. En azından onun parıldayan yüzük parmağını düşüncesizce keserken kendime böyle söylüyorum, parmak elinden ayrılıyor. Daha çok küçük bir patlama olacağını düşünmüştüm ama kesik temiz ve kesin.

Acı içinde kıvranmasını, eli kan fışkırırken elini göğsüne bastırmasını bekledim.

olan bu değil.

Vücudu anında yere yığılır, cansızdır.

Sanki parmağını kesmek yerine doğrudan beyninden bıaklamışım gibi. *Normal* bir cesede bile benzemiyor, çok gördüğümden değil. Ama derisi kemiklerine doğru bzşrken damarları simsiyahtı. Sadece birkaç dakika değil, aylardır l olan birine benziyor.

"Lanet olsun," diye soluk soluğa onu inceledikten sonra hanerime ve cesede baktım. "Ne oluyor lan?" Ayakkabımın burnuyla vücudunu drtyorum ve o kısmı sadece küçük bir dokunuşla parçalanmaya başlıyor. Gözlerim açılıyor ama panikle miyorum. Nasıl... nasıl sadece parmağını kesmeye çalışarak bunu yaptım?

Hançerimin obsidyen kabzası parlıyor ve Profesör Montague'un cesedine tekrar bakıyorum. İçimi dolduran korku ya da pişmanlık değil, tatmin. Onu öldürmek istememiş olsam da ve bunu nasıl gerçekleştirdiğime dair hiçbir fikrim olmasa da, yaptıklarımın pişman değilim. Ona bakarken ve karısını düşünürken, dünyanın onun gibi insanlar olmadan daha iyi bir yer olduğunu fark ediyorum.

Kesik parmağına son bir kez bakıyorum, içimden bir ses onu alıp cebime koymak istiyor ama o kadar da aptal değilim. Bunun yerine, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yavaşça boktan Camry'ye geri dönüyorum. Bir profesör öldüğünde dersten otomatik olarak A alıp alamayacağınızı merak ederek sessizce uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com



İKİNCİ BÖLÜM

I Hançerin üzerindeki kanı yıkadım ve sanırım... şok, suçluluk, pişmanlık hissetmeliyim? Az önce erkek arkadaşımı, yattığım adamı, profesörümü .

Karısı muhtemelen ön kapıyı açıp büzüşmüş bedeninin ön basamaklarında yattığını gördü.

Kötü hissetmeliyim, değil mi?

Ama sakın hissediyorum, sanırım şimdiye kadar hissettiğim en huzurlu an. Hançeri kullanmak, öfkemi boşaltmak, ona hak ettiğini vermek iyi hissettirdi. Onu öldürmek istememiştim; bu hançerin düşündüğümünden daha fazlası olduğu açık. Yemin ederim ki bıçak tekrar parlak ve temiz olduğunda bana göz kırıyor. İştahı şimdilik kesildi.

Ama öyle miyim?

Bu gecenin her anını zihnimde canlandırıyorum. Bana tiksintiyle bakışı, sanki ben onun altında biriymişim, kadınları istediği gibi kullanabilir ve onlarla gibi konuşabilirmişim gibi. Sonra bir hiç oldu; buruşuk gri bir erik.

bir karşılama paspası üzerinde. Kendi şakama güldüm ve başımı salladım. Belki de her zaman *daha fazlasını* yapabileceğimi düşünmüştüm. Bu benim amacım, dünyayı diğerklerinden üstün olduğunu düşünen kötü adamlardan kurtarmak.

Daha önce de böyle düşüncelerim olmuştu. Birinin canını almanın, bu güce sahip olmanın, seçen kişi olmanın nasıl bir şey olacağına dair düşünceler. Elbette, kana susamışlığı kontrol altında tutmak için ahlaki bir kuralın olması gerekir. Ve belki de ölüm Profesör Montague için uygun bir ceza değildi. Ama ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüğümde bunun bir önemi kalmıyor.

Hançere baktığımda, bunca zaman birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu anlıyorum. Bu kesinlikle *başka* bir şey, standart bir hançerden çok daha fazlası. Doğüstü varlıklar ve nesneler hakkında söylentiler duymuştum. Bu hançeri Hallowsdeep'te, geceleri bir şeylerin çarpıştığı yerde bulmam sürpriz değil.

Bıçakla konuşmaya başladığımda delirdiğimi anladım. "Birbirimiz için yaratılmışız, değil mi?"

Kabzası ısınıyor, ki bu açıkça evet demek. Önümdeki hediyeye gülümsüyorum; belki de hançer Profesör Montague'a yaptığı şeyi sadece kişi bunu gerçekten hak ediyorsa yapıyordur. Ama bu teoriyi test etmek berbat olurdu ve muhtemelen bunu hak etmeyen birini öldürmeyi içerirdi.

Bir öğürme sesi duydum ve bıçağı komodinin çekmecesine geri koydum. Ortak banyomuza gittiğimde kız kardeşimi tuvalete kusarken buluyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu, ben de saçlarını elime alıp sırtını okşadım.

"Diana, hasta mısın? Neye ihtiyacın var?"

Daha çok ağlıyor, tekrar kusuyor. Ben sırtını ovmaya devam ederken o teselli bulamıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil.

bana bakıyor. Yüz ifadesi normalde sahip olduğu sıcaklıktan yoksun. Diana için duyduğum endişe beni ele geçirince akşamın neşesi kayboluyor.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Sadece uyumaya geri dönmem gerekiyor," diyor usulca.

"Tamam." Onu nazikçe belinden tutup odasına götürüyorum, pembe pastel battaniyesini çenesine kadar çekmeden önce onu yatırıyorum. "Bir sorun olduğunda bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Ben iyiyim Lilith, gerçekten." Yan dönüyor, ama arkasına geçip kolumu beline doladığımda bundan kurtulmasına izin vermiyorum.

"Seni rahatsız eden bir şeyler var Diana. Her zaman senin yanında olacağımı biliyorsun. İhtiyacın olan her konuda sana her zaman yardım edeceğim." Derin bir iç çeker ve başını sallar.

"Sadece unutmak istiyorum."

"Neyi unutayım?" Terli yüzündeki saçları iterek soruyorum. "Bir şey yok Lilith. Söz veriyorum."

"Ne zamandan beri birbirimizden sır saklamaya başladık?" Ben soruyorum.

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Güzel soru," diye karşılık veriyor ve ben iç çekiyorum. "Sadece yatağına git, Lilith." Diana'nın beni neden uzaklaştırdığını merak ederken bu geceki olaylar önemsiz görünüyor. İstedğini yapıp odasından çıkıyorum, her ne kadar kalıp daha fazla zorlamak istesem de, onu neyin rahatsız ettiğini ve bunu düzeltmesine nasıl yardımcı olabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Diana benim için en önemli kişi. Tuhaf telepatik ikiz yeteneklerimiz olmayabilir ama aramızdaki bağ çok güçlü. En azından ben öyle sanıyordum.

Yatağıma gittiğimde, uykuya dalmak için mücadele ediyorum. Çekmecedeki hançerin talepleri ve Diana'nın artık bana ihtiyaç duymayacağına dair süregelen korkunun birleşimi beni uyanık tutuyor.



Tüm kampüs Profesör Montague hakkında konuşuyor. Haberler fazla bilgi vermiyor, ancak dedektiflerin şaşkın olduğu açık. Haklı olarak, adam aylardır ölü gibi görünüyor ve ölümcül bir yarası yok, sadece kayıp bir parmağı var. Haberin devamını okudum, karısıyla röportaj yapmışlar. Adı Debra ve söyledikleri bende küçük bir suçluluk duygusu uyandırıyor. *"Kocam bunu hak etmedi. O iyi bir adam, ona kimin zarar vermek isteyebileceğine dair hiçbir fikrim yok."*

aynı makaleyi okuyan ve sevgili profesörümüze ne olduğu hakkında spekülasyon yapan diğer öğrencilere bakarken iç çekiyorum ve kâğıdı katlıyorum. Sol tarafıma baktığımda, beni rahatsız edici bir şekilde gözlemleyen bir kadınla karşılaşıyorum.

Benim kadar uzun boylu, siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan tutturmuş. Kusursuz giyinmiş ve gözlerinin üzerine keskin bir şekilde eyeliner çekmiş. Kahverengi bakışları gülümsemeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Tüm bu profesör dramı hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor yanıma otururken, eteği yükseliyor, uzun bacaklarını ve pahalı botlarını gösteriyor.

"Şimdi dersinden A alıp alamayacağımı merak ediyorum," diye cevap veriyorum ve kadın bana sırtlıyor. Elini uzattı.

"Kas," diyor dudaklarında bir sırıtışla. Ellerimiz birbirine değdiğinde başımı eğiyorum, onunla daha önce tanışıp tanışmadığımı merak ediyorum. Ama bu kadına benzeyen birini kesinlikle hatırlardım. Bir podyum modeline benziyor.

kampüse girdi. Eğer burada okuyor olsaydı, onu daha önce fark ederdim.

"Lilith." Bacak bacak üstüne atıp kalçasına dokunurken onaylarcasına mırıldanıyor. "Biliyor musun, bu sabah dedektifleri orada gördüm."

Zaten ilgimi çekmişti ve ona bakıp kaşlarımı kaldırırken kendimi durduramıyorum. "Ve?"

"Hayatımda gördüğüm en garip şeydi. Adam kurumuş bir top çuvalına benziyordu." Dilini tıkırdatıyor. "Ben paramı karısına yatırıyorum. Ben oradayken bir damla bile gözyaşı dökmedi -*gerçek* bir damla bile-."

"Nasıl anladın?" Ben soruyorum.

"Hiç gözyaşı dökmeden ağlıyordu, adamın ölmüş olması umurunda bile değildi."

"Mantıklı," diye cevap veriyorum, az önceki suçluluk duygum azalıyor, kocasını dışarı çıkararak Debra'ya bir iyilik yapabildiğim için memnunum. Belki birlikte paylaştıkları o büyük evde yaşayacak yeni ve sadık birini bulabilir.

"Eminim bunu hak etmiştir."

"Hmm," diyorum, sanki siyaset bilimi dersimin notlarını okuyormuşum gibi davranarak.

Kas bir lolipop çıkarıyor ve gülünç derecede baştan çıkarıcı bir şekilde yalıyor. Kampüsteki pek çok erkeğin onu izlemek için neredeyse takla atmasını izliyorum. "Bunu her kim yaptıysa, ilham verici bir iş çıkarmış."

Ayağa kalkan güzel kadına bakıyorum, sırtırken lolipop hâlâ ağzında.

"Görüşürüz."

Lilith."

"Evet, görüşürüz."

Bu çok garipti. Kas uzaklaşıyor, kampüste ilerlerken insanlar onun için kraliyet ailesindenmiş gibi ayrılıyorlar ve ben az önce ne merak ederek başımı eğiyorum. Kim olduğumu bilmesine imkân yok.

ya da ne yaptığımı. Ama çalışmamın ilham verici olduğunu duymak... hayır, ilk cinayetimiz için büyük bir egoya sahip olmayacağız.

Harika, şimdi de kendimden ve hançerden sanki tek bir bedeni paylaşan iki kişiymişiz gibi bahsediyorum.

Kitap çantamı alıp çeşmeden çıkıyorum. Sınıfa doğru yürürken kız kardeşimi görüyorum, başı öne eğik ve Tyler'ın kolu duvarda onu sıkıştırıyor. Dinlerken kendimi bir köşeye saklıyorum.

"Hadi ama Diana, bunu sen istedin." "Hayır Tyler, istemedim.

Sana hayır dedim."

"Nasıl olduğunu bilirsiniz, evet hayır anlamına gelir, hayır evet anlamına gelir. Çok kafa karıştırıcı olabiliyor."

Kız kardeşimin burnunu çektiğini duyuyorum ve ellerim çantamın askısına dolanıyor.

"Hayır. Hayır demekti ve sen dinlemedin. Acıttı Tyler, iyi hissettirmedin."

"Çok sıkı olduğun için. Bir dahaki sefere bu kadar acıtmaz."

"Bir dahaki sefer . Benden uzak dur."

Uzaklaşmak için dönüyor, ama adam kız kardeşimin kolunu tutuyor, etrafına bakınıyor ve onu kabaca kendine doğru çekiyor. "Beni dinle, olanları birine anlatırsan seni mahvederim Diana. Hepsi kaydedildi." Elinde küçük bir kaset tutuyor ve sonra onu cebine koyuyor. Kız kardeşimin tuttuğu gözyaşlarını görebiliyorum.

"Kimseye söylemeyeceğim. Lütfen beni yalnız bırakın."

Onun çenesini tutuyor ve bu bana dün geceyi hatırlatıyor. Sanki sinir uçlarım yeniden bağlanmış gibi, düşünebildiğim tek şey Tyler'ı nasıl öldüreceğim ve hançerin bunu mümkün olduğunca acı verici hale getirmemi sağlayıp sağlamayacağı.

Tyler kız kardeşimden uzaklaşıyor, arkasını dönerken ona sırtlıyor. Her zerrem şu anda Diana'ya gitmek, ona sıkıca sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyor. Ama duyduğumu bilmemeli. Bazen Diana'nın koruyucu meleği olduğumu hissediyorum, ama belki de daha çok Azrail. Çünkü duyduklarımdan sonra, benim için en önemli kişiyi incitmeye cüret eden ruhu toplamaya hazırım.



Tyler, Sigma Phi Epsilon evinde yaşamaktadır ve kampüs yaşamının kalbinde yer aldığı düşünüldüğünde bu son derece uygunsuz bir durumdur. Cinayet işlemek için pek de iyi bir yer sayılmaz. Geçtiğimiz hafta işler benim için kesinlikle kızıştı, ancak yapacak bir işim var, bu yüzden şu anda ahlaki pusulamı düşünmeye çalışmıyorum.

Bir cinayet işlemek söz konusu olduğunda arabamın olmasının muhtemelen kötü bir fikir olacağına karar vererek buraya yürüdüm. Ben beklerken hançer güvenli bir şekilde kalçama durumda. Ne için, emin bile değilim. Ama o öğrenci yurduna yakalanmadan girmemin mümkün olmadığını biliyorum.

Kıyafetime bakıyorum ve alay ediyorum. Tyler'ın farkı anlayamayacak kadar aptal olduğunu düşünerek kız kardeşim gibi giyinmişim. Yine de oraya öylece girip onu bıçaklayamam ve tanık olmadan oradan ayrılamam.

Bu yüzden bekliyorum. Görünüşe göre son zamanlarda gerçekten sabırlı olmaya başladım ve bu yeni özelliğimi geliştirdiğim için kendimle gurur duyuyorum. Bir de yeni bir cinayet zevki var ama şu anda sadece olumlu yönlerini düşünüyoruz.

O sırada Tyler binadan başka bir kardeşlik üyesiyle çıkıyor, adını bilmiyorum ama yumruklaşıyorlar ve Tyler bu yoldan aşağı doğru yürüyor. Sokak lambaları yanıyor ama yine de kolayca fark edilmeyecek kadar karanlık. Sokakta yürürken bir sigara yakıyor ve içiyor. Havaya bir duman bulutu üflerken sigaranın pembe közü yüzünü aydınlatıyor. Eteğimi düzeltiyorum ve sokakta onu takip ediyorum.

"Tyler," diyorum, sesimi Diana'nınki gibi neşeli tutarak.

Soluna bakıyor, yüzünü tehditkâr bir gülümseme kaplıyor ve ben kendimi . Çoğu insan Tyleri çekici bulur; uzun boylu, kıvrıkcık kahverengi saçları ve keskin elmacık kemikleri var. Ama sigarasının izmaritinin yüzünü aydınlatması bana onun gerçekte nasıl bir şeytan olduğunu gösteriyor.

"Diana, döneceğini biliyordum."

"Haklıymışsın. Belki özel bir yere gidebiliriz diye düşünmüştüm."

Elini at kuyruğuma doluyor ve onu hemen bıçaklamamak için elimden geleni yapıyorum. Benimle konuşurken nefesi küllü ve sert.

"Kardeşlik evi şu tarafta."

"Ya da belki özel ama gerçek olmayan bir yer?" Tatlı tatlı söylüyorum.

"Teşhirci olacağını hiç düşünmemiştim. Ama evet." Beni aşağı sürüklüyor İki kardeşlik evinin arasından geçtiğimiz ilk ara sokak karanlık ve uğursuz. Tyler boğazıma öpücükler kondururken kalçamı sıkıca kavıyor. Dokunuşundan iğreniyorum ve tek düşünebildiğim Diana'nın nasıl hissetmiş olabileceği. Konuşmalarının bir kısmını duydum, ama Diana'nın yaptığı şeyi yapmasını istemediği açık. Bedelini ödemesi gerekiyor.

"Daha fazlası için döneceğini biliyordum," diye mırıldanıyor ukalaca. Beni tekrar öperken hançerim kalçamın diğer tarafında neredeyse alev alev yanıyor. Bu silahla benim aramda hâlâ aklımın almadığı bir bağ olduğu çok açık.

"Belki yavaşlayabiliriz," diye öneriyorum dişleri boğazımda gezinirken.

"Hadi ama Diana. Bana bu kıyafetle gelemezsin." Çekiştiriyor pembe eteğinin ucunda. "Ve bana bunu istemediğini söyle. Özel bir yere gitmek istediğini söylemiştin."

"Geçen sefer hayır dedim mi?" Sadece onay almak için soruyorum.

"Bu dudaklar," başparmağını alt dudağımda gezdirmek için duraklıyor ve parmağını ısırıp koparmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hayır diyebilirdim ama..." Sözünü kesiyor, eli amımı kavıyor ve "Bunlar bunun için yalvarıyor" diyerek benimle alay etmeden önce avuçluyor.

İkimizin de göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde, elim sapı kavıyor ve bir teoriyi test ederek hançeri belimden çıkarıyorum. Ön kolunu kestim ve irkilmesine neden oldum.

"Diana, ne oluyor lan?!"

Kıpkırmızının kolundan aşağı süzülüştünü, kirli, karanlık kaldırıma damlarken çılgınca akışını izliyorum.

"Huh." *Ölü değil, ilginç.*

Dilimsiz eliyle beni itti. "Sürtük, ne yapıyorsun?"

Ona sırtıyorum ve o zaman farkına varıyor olmalı. Tabii ki Diana'nın ikiz kardeşi olduğunu biliyor.

Derisini tekrar kesiyorum, derisindeki kan lekeleri beni büyülüyor. Bıçağın onu bu kadar temiz kesmesi beni perçinliyor. Hırlıyor ve beni o kadar sert itiyor ki başım evin tuğlalarına çarpıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve elleri hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde boğazımı kavrayınca öfkem artıyor. Onunla daha fazla oynamak, derisini yüzmek ve kanını akıtmak ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyor.

"Delirdin mi sen? Bunu neden yapıyorsun?" diye yüzüme bağırıyor.

Tyler beni boğmaya çalışırken çok fazla odaklanıyor. Eğer hava kaynağımı tamamen kapatmasaydı, gözlerimi devirir ve ona aptal derdim. Büyürken babamın kendini savunma stüdyosunda çok zaman geçirdim, kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum. Vücudu bana o kadar yakın ki sağ elimi kaldırdığımda onu tam böbreğinden bıçaklıyorum.

Bu sefer yüzünü izleyebiliyorum. Cildi grileşirken ifadesi düzleşiyor ve yere yığılıyor. Elleri hala boğazımda olduğu için neredeyse beni de beraberinde götürüyordu ama elleri tutuşunu kaybediyor ve düşerken büzüşüyor.

Şimdi ne kadar acınası görüldüğüne bakarken alay ediyorum. "Ölüler tecavüz etmez," diyerek sorusuna cevap veriyorum ama o beni duyamıyor. Eteğimi düzeltiyorum ve eve yürürken gölgede kalmaya özen gösteriyorum, tenimde Tyler'ın kanının lekeleri olduğunu bile bile. Yol boyunca sırtıyıyorum, içimden bir gurur duygusu akıyor.

Bir adam daha intikamcı bir kadının ellerinde can veriyor. O kadar şiirsel ve mükemmel ki Tyler'ın son olmayacağını bildiğim için sırtımdan duramıyorum.

OceanofPDF.com



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Bir başka beceriksiz iblisin yer aldığı bir başka toplantıda daha oturuyorum. Bu döngü hiç bitmeyecek gibi görünüyor. Kime dönüşeceğim konusunda seçiciyim.

Tam teşekküllü bir iblis, diyarımızdan ayrılmasına izin verilen ve bedensel bedenlerin faydalarına sahip olanlar. Görünüşe göre ne kadar denersem deneyeyim, sadık ve yetkin iblisler bulmak neredeyse imkansız.

Güvendiğim, malikanemde kendi yerlerini kazanmış ve diğerlerinden daha fazla lüks sağlanan bir avuç iblisim var. Ancak bu pozisyonları kazanmak on yıllar, yüzyıllar ve bazen daha uzun zaman alıyor. En güvendiğim sağ kolum Toth, yanımda oturuyor ve ikimiz de Autumn'a bakarken aynı derecede sıkılmış görünüyor. Çok mülayim görünümlü bir iblis. Çirkin değil, ama bakarken iki kere biri de değil. Saçları hafif kıvrırcık, sanki kimse ona bir iblis olduğunu ve görünüşüne daha fazla özen gösterebileceğini söylememiş gibi. Kıyafetleri sade ve insan dünyasının trendlerine uygun, ancak iyi bir şekilde değil.

O kadar kolay bir işi berbat etti ki, sinirlendiğimde onun ruhunu yok etmeyi tercih ederim. Ama işin aslı şu ki, şu anda mümkün olduğunca çok şeytana ihtiyacım var. Cennet, her zaman olduğu gibi, bok başlatmak için bir neden arıyor.

Toth açıkça, "Size ruhları toplamanızı söyledik, onları buraya getirmenizi değil," diyor. Toth, Chach Savaşı'nın komutanlarından biriydi. Kana susamışlığı, komuta yeteneği ve soğukkanlılığını koruma becerisi bana hitap eden şeylerdi ve Cehennem'e gelişinden sadece bir ay sonra onu bir iblis yaptım. Sadakati çok güçlü ve bu saçmalıkların çoğunu üstümden aldı.

"Yardımcı olur diye düşündüm. Orakçı sayımızın az olduğunu biliyorum."

Sadece birkaç on yıldır iblis olan bu iblisin operasyonumun hatalarına işaret etmesinden hoşlanmayarak ayağa kalkıyorum. Geriye dönüp baktığımda onu neden dönüştürdüğümü bile hatırlayamıyorum. Özellikle zeki ya da yetenekli biri değil. Sonra altmışlı yılları ve iblislere ne kadar muhtaç olduğumu düşünüyorum ve her şey anlam kazanıyor.

Ben konuştuğumda, Autumn titriyor. Masanın üzerine eğildim, ona bakarken boyumun ve görünüşümün tehditkâr olduğunu biliyordum. "Kaç tane orakçımız olduğu seni ilgilendirmez; ruhları cehenneme götürmek onların işi, senin değil. Buraya geçtiğinizde ruhlardan ikisini kırdığınızı biliyor muydunuz?"

"Kırıldı mı?" diye titriyor.

"Onlar benim için önemli ruhlardı, ruhlar için pazarlık yaptılar. Bu alemde umutsuz bir hayat yaşamak yerine iblis olma potansiyeline sahip olanlar."

"Özür dilerim lordum," diyor başını eğerek. Gözlerimi deviriyorum, bu toplantıdan ve her gün uğraşmak zorunda olduğum tüm saçmalıklardan bıkmıştım. Yetkili olmak umurunda değil, insanların benden korkması ve söylediklerimi dinlemesi hoşuma gidiyor. Sadece çok sıradanlaştı. Neredeyse meleklerin sırf rutini değiştirmek için benimle bir savaş başlatmasını dileyeceğim.

Birden kapıdan yumuşak bir ses geliyor, yukarı baktığımda Kas'ı görüyorum. Autumn bakışlarını ona çevirdiğinde, Kas'a duyduğu nefreti görüyorum ve bu beni gülümsetiyor. Kas'a dönüp bakıyorum, gerçekten yetkin bulduğum birkaç şeytandan biri. Ona ve diğerlerine tam bir bok çukuru olmayan daireler hediye ettim. Belki malikanede yaşamaya kadar ilerleyebilirler ama zaten çoğu zaman Dünya'da yaşıyor.

"Efendim," diyor ve ben inanamayarak ona bakıyorum.

"Kasdeya?" Nefret ettiğini bildiğim halde tam adını kullanarak cevap veriyorum. Yüz ifadelerini çok iyi kontrol ediyor ve cevap verirken kızgınlığını gizliyor.

"Sanırım bende görmek isteyeceğiniz bir şey var."

Toth başını sallıyor ve Autumn'a ters ters bakıyor. "Elvor'la bir gün," diye emrediyorum ve Autumn titriyor. Toth sırtarak onu üst kolundan tutuyor ve onları cehennemin kimsenin görmek istemediği kısmına ışınıyor. Sonsuz bir işkence hayatının armağan edildiği yere.

Toplantı odasından çıkıp bahçede yürürken Kas, "Ne kadar da yardımseversiniz," diyor.

"Nereye gidiyoruz?" Oyun oynayacak havada olmadığım için soruyorum. "Yeni gelenleri görmeye tabii ki."

Kasdeya neredeyse benim yaşında ve sonsuza kadar Cehennem'de kalacak. Alaycılığı ve diğer diyarlarla olan bağlantıları nedeniyle onu her zaman uzakta tutuyorum. Bin yıl sonra bile beni hayal kırıklığına uğratmamış olsa da ona güvenip güvenemeyeceğimi asla tam olarak bilemiyorum.

"Çünkü mü?"

"Tanrı aşkına, bir iblis bir kez olsun şeytanı şaşırtamaz mı?"

"Ne zaman bir iblis beni şaşırtsa, bu genellikle tam bir hayal kırıklığı yaratarak olur."

"Bu sefer değil," diye cevap veriyor ve kapıyı yeni gelenlere açıyor. Burası ruhların sıralandığı yer. Hayatları onları işkenceye layık gördüyse doğrudan çukura giderler ya da hayatın devam ettiği genel nüfusa giderler; fiziksel işkence değildir, ama harika da değildir. Cehennemde bana değerini kanıtlayan ölümler, iblis olma nimetini bahsettiklerimdir.

"Aslında bugün yeni bir tane var," diye sırtarak beni yan odaya götürüyor. Kırk yaşlarında bir adam elini tutarak etrafına bakınıyor. Yüzük parmağı yok gibi görünüyor.

"Neredeyim ben?" diye soruyor. Giriş alanını bembeyaz yaptığım için kafasının karıştığından eminim. İnsanlar cehenneme değil de cennete geldiklerini düşündüklerinde biraz heyecanlanıyorum.

"Hadi canım," diye cevap veriyor Kas, oturmamız için iki sandalye getiriyor. "Büyük patrona buraya nasıl geldiğinizi anlatır mısınız?" Başparmağıyla bana doğru işaret ediyor ve onu neden sadece küçük dozlarda alabildiğimi hatırlıyorum.

"Öğrencim," diyor, aramıza bakarak ve dudaklarından çıkan yalanın tadını alabiliyorum. "Evime geldi ve parmağımı kesti. Bunun beni nasıl öldürdüğünden emin değilim."

Kaş'a bakıyorum, kesinlikle olamaz.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ; kısa süre içinde işiniz halledilecektir."

Kas bana dokunmadan duruyor. Dokunulmaktan nefret ediyorum ve bana beyaz koridorda bir sonraki kapıya kadar eşlik ederken beni rahat bırakmasını takdir ediyorum. Bana sırtıyor ama ben yüzümü sabit tutuyorum.

"Kas, bunun anlamı nedir?"

Tek kelime etmeden kapıyı açıyor ve üniversite çağında bir adamın bize soru dolu gözlerle baktığını görüyor. Kolları kesikti ve sanırım

Yan tarafındaki bıçak yarasını görene kadar kendini öldürdüğünü düşündüm. Başımı eğdim ve kan kaybından ölüp ölmediğini merak ettim.

"Ne yaptı lan bana?" diye soruyor yüzünde vahşi bir sırıtiş olan Kas'a.

"Yaranızı görebilmemiz için tişörtünüzü kaldırabilir misiniz?" "Ne oluyor lan?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve birkaç adım öne çıkıyorum. Boyum her zaman tehditkârdır ve yeni ruhların bile gücümü hissedebileceğini biliyorum. Ben ona yaklaşırken yutkunuyor, gömleğini kaldırıp bana yarasını gösteriyor. Yaradan çıkan gri ve siyah damarları gördüğümde ağzım açık kalıyor.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Lanet olası kız kardeşi... Adını hatırlayamıyorum. Yaşlı bir kadının adı gibi."

Kas kapıyı arkamızdan kapatırken, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler; kısa süre içinde sıralanacaksınız," dedi ve koridora geri döndük.

Ağzımı açacak oluyorum ama Kas başını sallıyor. "Burada değil, özel bir yerde."

Koluna dokunup bizi konağımdaki çalışma odasına götürürken inliyorum. Masanın etrafından dolanıp yüksek arkalıklı sandalyeme otururken sabırsızlanıyorum, bir bardağa viski doldurup bir yudum alıyorum.

"," diyorum ve Kas başını sallıyor.

"İnsan alemindeki ilk kişinin bedenini gördüm. Kesinlikle öyle."

"Ama sadece-" Düşüncelerimi durdurup Kaş'a bakıyorum. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Kaç yaşında olduğumu unutuyorsun," diyor. Başımı sallıyorum, hançerin benim zararına ne zaman dövüldüğünü hatırlıyorum. oynanıyordu, ben asla

kehanetin gerekleŖeini hayal etti.

"Adı ne?" Bunun KaŖ'ın saklaması gereken bir sır olduğunu bilerek usulca soruyorum. Tarihin tekerrür etmesi fikri midemi bulandırıyor. *Ya cehenneme gitmeyi başaramazsa, ya kandırılıyorsam?*

"Adı Lilith. Psikopata bir Ŗekilde çok güzel," diyor sırtarak.

Ŗakaklarımı ovuyorum. O dñnyada, yaşıyor. Onlarca yıl orada kalabilir ve ben burada bekliyor olacağım.

"Genç mi?" Öldürdüğü üniversite öğrencisini düşünerek soruyorum.

"Üniversite son sınıfta."

"Onu takip mi ediyordun?" Bir kaŖımı kaldırarak soruyorum.

"Tüm gerçekler olmadan bulduğum Ŗeyi sana göstereceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden onları seçtiğini biliyor musun? Hem de birbirine bu kadar yakın?" Başımlı sallıyorum, yakalanmanın pervasızlığını düşünüyorum. Ölene kadar buraya gelemey; hançerin gücünün bir parçası bu. Dünya'ya gidip onu almak istesem bile yapamam.

"Kesinlikle profesörü becerdiğini düşünüyorum." Görmediğim bu kadın için boğazımda bir hırıltı . Onun ne kadar gaddar bir yaratık olduğunu düşünürken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. İki gün içinde iki adam öldürdü. Tek düşünebildiğim, *bana daha güçlü bir Ŗekilde geri döndüğü.*

"Yakalanma ihtimali var mı?"

"Oldukça Ŗüphesiz. Ayrıca, insanların doğaüstü bir Ŗey fikrini reddetmeyi ne kadar sevdiğini bilirsiniz. Muhtemelen nereden başlayacaklarını bilemiyorlar."

Dünya'da başka neler olabileceğini düşündüğümde inliyorum. Hançer aktive oldu; benim olması gereken kiŖi dıŖarıda bir yerde ve ben son eylemlerimle muhtemelen onu mahvettim.

"Peki Dünya'dan bildireceğiniz başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Söyleyebileceğim kadarıyla Şeytan yumurtlaması yok." Bir nefes verdim. Yeryüzünde buçukluklar yaratabileceğimi ve sadık iblisler oluşturabileceğimi umuyordum. Daha önce bu programın başarılı olmasını isterken, şimdi tek umudum bunun gerçekleşmemiş olması. Şu anda insanlar aleminde beni bekleyen çok daha değerli bir şey var.

"Güzel," diyorum ona. "Ona göz kulak ol, Lilith'e," diye talimat veriyorum ve ilk kez onun adını söylüyorum. Dilimde tatlı bir tadı var ve uzun zamandır ilk kez heyecanlanıyorum.

Kas boğazını temizliyor. "Michael'dan haber var mı?" diye araya giriyor, konu Michael'a geldiğinde hep çok gergin oluyor. Kas'ı çok uzun zamandır tanıyorum ve herkesten, hatta benden bile çok korktuğu tek kişi Michael.

"Kaçtığından beri ondan bir iz yok."

Gergin olduğu belli olsa da başını sallıyor.

"Ben ona göz kulak olurum, kontrolden çıkmamasını sağlarım."

"Görünüşe göre öldürmekten zevk alıyor." Yüzümü kaplayan küçük gülümsemeye engel olamıyorum ve Kas bana beş baş büyümüşüm gibi bakıyor.

"Merak etmeyin, sizinle ilgileneceğim-"

"Teşekkür ederim, gidebilirsiniz."

Kas alay ediyor ama yine de gidiyor. Başım sandalyeme yaslanıyor ve Kas'ın söylediği her şey kafama dank ediyor. *Bunu nasıl hissetmedim?* Belki de hissettim, ama zaman ve kendimden nefret etmek beni o kadar katılaştırdı ki, onun hançere ilk dokunuşunu hissetmedim.

O gece rüyamda uzun boylu sarışın bir tanrıça görüyorum ve tek düşünebildiğim, zamanın ve kaderin bizi daha önce bir araya getirmesini dilediğim.



DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

D Ben kahvaltı hazırlarken ve yayını dinlerken iana televizyonda haberleri açıyor. Haber muhabiri yaşlı bir adam.

Ellili yaşlarında ve öğrencilerle röportaj yapmak için kampüsümüzde dolaşıyor. "Bu ikinci sınıf öğrencisi, Jessie Klem." Tanımadığım bir öğrenciye bakıyor. "İki gün içinde, hem sevilen bir profesör hem de popüler bir kardeşlik derneğindeki bir öğrenci çok tuhaf bir şekilde ölü bulundu. Burada korku ya da kampüste dolaşan herhangi bir spekülasyon var mı?"

Jessie yurt odasında iki yüz bitki saklıyormuş ve bugün kesinlikle bol miktarda ot içmiş gibi görünüyor. Mikrofonu kaptığı gibi başını sallıyor. "Tyler kızlardan yararlandığı için popülerdi ve Profesör Montague birçok öğrenciyle yattı. Bir kadın olarak, açıkçası, kampüste kendimi en güvende hissettiğim yer burası."

Muhabir boğazını temizliyor ve ben gülümsememi kahve fincanımın arkasına saklamaya çalışıyorum. Belki de ona ulaşmalı ve başka

Son zamanlarda ona yanlış yapan erkekler. Diana haberlerden tamamen etkilenmiş durumda ve onu bana ne olduğunu anlatması için zorlamak istemiyorum; bu ona kalmış.

Muhabir başka bir öğrenciye hitap etmek için dönüyor. Onu Tyler'la birlikte kardeşlik evinden ayrılan çocuk olarak tanıyorum. Muhabir, "Dirk Samuels'le birlikteyim," diyor ve şimdi onun adını hatırlayarak parmaklarımı şıklatıyorum. Kız kardeşim arkasını dönüyor ve televizyona dönmeden önce bana şaşkın bir bakış atıyor. "Dirk, Tyler'ı canlı gören son kişi olduğun doğru mu?"

"Evet, dostum. Sadece sigara içmek ve belki de bir partiye katılmak için dışarı çıkıyordu ve şimdi öldü."

"Bu kampüste hayatınızdan, güvenliğinizden endişe ediyor musunuz?"

"Nasıl yapamam? Tyler iyi bir adamdı, sadece sigara içiyordu ve öldürüldü. Burası güvenli bir yer değil. Bu güvenliğin tam tersi dostum."

Sözleri aklımda yer ederken sırtışıım kocaman oldu. İki röportaj arasındaki farkları duymaya bayılıyorum. Jessie'nin nasıl daha güvende hissettiğini ve Dirk gibi bir adamın nasıl korktuğunu.

Öyle olmalılar.

Düştüğüm güç yolculuğu çok dik. Egomun çok büyük olduğunu ve bu kanunsuzluğun sonunda ya öleceğimi ya da parmaklıklar ardına gireceğimi biliyorum. Ama lanet olsun, eğer bu heyecan buna değmiyorsa.

Diana tıklayıcıyı televizyona doğrultuyor ve derin bir iç çekerek kapatıyor. Tepkisinin ne olacağından emin değilim ama kanepenin etrafında dönüp yüzünde boş bir bakış gördüğümde endişelenmeye başlıyorum. Otis kucağıma atlıyor ve o yüzünü buruştururken ben de tüylerini okşuyorum.

"Buna inanamıyorum," diyor yumuşak bir sesle, pembe yastığı göğsüne doğru çekerek. "Öldüğüne inanamıyorum."

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?" Otis'i okşayarak ve ona bakarak usulca soruyorum.

"Hayır, ama ölmeyi hak etmedi." Kalın bir şekilde yutkunuyorum ama bir şey söylemiyorum. Diana kafasını ileri geri sallıyor, aklına bir fikir geliyor. "Bir şeyler içebilirim, bu gece dışarı çıkmak ister misin?" Bu istek tuhaf ama Diana bunu nasıl hallederse halletsin, ben de onun yanında olacağım.

"Aklında ne vardı?"

"Main Street'te güzel barlar var. Yirmi bir yaşımıza bastığımızdan beri neredeyse hiç dışarı çıkmadık. Ayrıca, sadece ikimizin olmasını tercih ederim." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve umarım bu onun yeniden kendisi gibi hissetmesinin başlangıcı olur. Tyler gitti; artık kendini güvende hissedebilir, hayatını istediği gibi yaşayabilir çünkü ben onu korumak için her zaman yanında olacağım. Ve Profesör Montague aradan çıktığına göre, yeniden bağlanma vaktimiz geldi. Artık dikkat dağıtıcı şeyler yok, sadece basit bir ikiz bağı.

"Hadi yapalım," diye kabul ediyorum ve elini sıkıyorum. O da sıkıyor ve bana anlam veremediğim bir bakış atıyor. Başka bir koşul altında, ne yaptığımı bildiğini varsayardım. Ama gerçekten bilseydi, bir daha yüzüme bakamazdı.

"Sen en iyisisin," diyor ve minderlerin üzerinden eğilerek bana kocaman sarılıyor. Kollarımı ona doluyorum ve memnuniyet dolu bir iç çekiyorum. Şu anda kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar bütün hissediyorum. Hayal edebileceğimden çok daha fazla kendimim.



"İki shot tekila, lütfen!" Diana barmene el sallamak için eğilirken barın üzerinden bağıyor. İkimiz de kot pantolon giyiyoruz ve o mümkün olduğunca eğildiği için minnettarım. Barmen ona gülümsüyor ve yeniden doldurmamız gerektiğini kabul ediyor. Bu geceki üçüncü içkimiz ve ben bunu şimdiden hissedebiliyorum. Diana'nın da bunu hissettiğini gözlerindeki donuk bakıştan anlıyorum.

Bar... eklektik. Masa üstü ve zemin yapış yapış ve Diana'nın burayı seçmesine çok şaşırdım. İnsanlar... ilginç. Barmen son derece çekici; dürüst olmak gerekirse, mekandaki çoğu kişi güzel. Görmeye alışık olduğumdan daha uzun boylu erkekler ve kapak mankeni olabilecek kadınlar. İzleniyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Etrafımdaki müşterilere baktığımda, özellikle kimsenin bana bakmadığını görüyorum. Bu duygudan sıyrılıp Diana'ya bakıyorum.

"Buraya gelmek istemenize ne sebep oldu?" Barmen shot'larımızı doldurup tuz ve misket limonlarını uzatırken soruyorum. İkimiz de shotlarımızı içiyoruz ve keskin likör boğazımızdan aşağı kayarken irkiliyoruz.

"Kadın çalışmaları sınıfımdan bir kız olan Shannon'dan duydum. Bir keresinde burada çok seksi bir adamla tanıştığını söyledi." Kız kardeşime kaşlarımı kaldırdım.

"Ne yani, sinsi sinsi dolaşıyor musun?" Gülerek şaka yapıyorum.

"Hayır, ama biriyle flört etmek güzel olurdu." Anlayışla başımı sallıyorum, bazen birinin size ilginç ve çekici olduğunuzu söylemesi güzeldir.

"Size çekici gelen biri var mı?"

Sırıttıyor ve başıyla odanın köşesini işaret ediyor. Yirmili yaşlarının ortasında, soluk benizli, siyah saçlı bir adam; çekici biri ve Diana'ya .

Yine de temkinliyim ve Diana'nın kolunu usulca tutuyorum. "Sadece dikkatli olman gerekiyor. Onu tanımıyorsun."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, tekila benden çok ona vuruyor. "Her zaman her şeyi bildiğini sanıyorsun," diye hırlıyor.

Şaşırdım ve ona şüpheyle baktım. "Sadece sana bir şey olmasını istemem Diana."

Bana ters ters bakıyor ve bize bir kadeh daha doldurması için barmene el sallıyor. "Sen ne bilirsin ki?"

Ona cevap vermeden başımı sallıyorum. Tamamen karakterinin dışında davranıyor ve keşke bana her şeyi anlatsa. Tyler'la olanları ve nasıl hissettiğini. Tek istediğim daha iyi olmasını sağlamak.

"Bir şey yok, endişelenme."

Kolumu sertçe kavradı, neredeyse tökezleyerek taburesinden düşecekti. "Ne yaptığını biliyor musun?"

İnkâr edebilirim ama şu anda tek istediğim Diana'ya ona ne kadar değer verdiğimi, onun için her şeyi yapabileceğimi ve onun her zaman nasıl bu kadar kıymet bilmez olduğunu kanıtlamak.

"Evet, biliyorum."

Barmen bize shot'larımızı uzatıyor ve Diana'nın şu anda bana baktığı şekilde, shot'ı geri atıyorum. Bana sanki beni tanımıyormuş gibi bakıyor.

"Profesör Montague ile yattığını biliyorum. Komodininde sakladığın hançeri de biliyorum," diyor usulca, içkisini yudumlamadan ve benden iğreniyormuş gibi bana bakmadan önce. " sendin, değil mi?" Yüzümü ona dönmek için dönüyorum ama kolumdan tutup beni taburenin üzerinde döndürüyor. "Onları sen öldürdün, değil mi?"

"Siktir, Diana. Neden ve herkes seni duysun?"

Eli kolumu bıraktı, sanki onu yakmışım gibi, sanki benim kirliymiş ve bana dokunursa ona da bulaşacakmış gibi. Kendimden çok emindim, yaptığım şeyden sonra kendimi çok iyi hissediyordum. Ama Diana'nın bana bakışını gördüğümde kendimi alçaktan da alçak hissediyorum.

"Lilith, bunu nasıl yaparsın?"

"Sana tecavüz etti," diye cevap veriyorum sessizce.

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı, onu öldürmemeliydin."

Geriye çekilip ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Seni koruyordum!"

"Seni tanımıyorum bile," diye dudak büküyor, çantasını kapıyor ve tabureden tökezleyerek iniyor. Kolunu tutmaya çalışıyorum ama elimden kapıp kaçıyor. "Bırak beni."

"Diana, sen sarhoşsun. Seni eve bırakayım."

"Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?" Kelimeleri bulanıklaşıyor ve nankör bir kaltak olduğu için ona bağırmadan önce birkaç derin nefes almam gerekiyor. Öyle de yapıyorum, nefes alıyorum ve ses tonumu sakın tutuyorum.

"Bir taksi çağıralım ve eve gidelim. Orada biraz daha konuşabiliriz." "Seninle eve gitmek istemiyorum. Sana zar zor bakabiliyorum."

"Seni koruyordum," diyorum, ona ne kadar mantıksız ve nankör olduğunu göstermek istiyorum. Onu korudum, onunla ilgilendim ve o sanki ben acınacak bir insanmışım gibi davranıyor.

"Hayır, bunun benim suçum olduğunu hissettirdin bana. Beni de kendin kadar kötü yaptın Lilith. Böyle bir şeyi nasıl bu kadar kolay yapabildin? Suçlu bile hissetmiyor gibisin. Sen bir canavarsın. Sen kötüsün, Lilith."

"Evet, sen de nankör bir kaltaksın," diye karşılık veriyorum ona. Beni iterek geçti ve ben de orada durup onun kulüpten çıkışını izledim. Bar müdavimlerinden bazıları da tartışmaya tanık olduktan sonra onun gidişini izliyor.

"Hesap?" diye soruyor barmen arkamdan. Başımı sallıyorum ve bar tezgahına biraz para atıyorum.

Diana'nın bunu öğrenmesini hiç istememiştim ama onun bunları söylediğini duymak beni çelişkiye düşürdü. İki adamı öldürürken hissettiğim hazzı inkâr edemem ama ya haklıysa? Ya ben bir canavarsam? Şeytan? Kolumu kaşardım ve sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Başka biri olsaydı, muhtemelen bu duyguyu ikinci bir düşünce olmadan bırakabilirdim. Ama rahmimi paylaştığım, aynı DNA iplikçiklerini paylaştığım kişi benim korkunç bir insan olduğumu düşünüyor.

Beni ihbar edebileceği gerçeğini düşündüğümde içim daralıyor. Belki de hak ettiğim budur, kimse benim sahip olduğum güce sahip olmamalı. Kılıcımı yanımda getirdim; belli ki bu kana susamış metal parçasına bağımlı hale geldim.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Diğer kadınlara iyilik yaptığımı, onların şampiyonu olduğumu sanıyordum. Ama yaptıklarımı öğrendiklerinde, hasta, kötü ve ucube olduğumu düşünecekler.

Her ne kadar burada oturup kendime acımayı ve aptalca içmeyi çok istesem de Diana'nın eve sağ salim döndüğünden emin olmalıyım. Bardan çıkıyorum, sağa sola bakarken saatin geç olduğunu fark ediyorum. Sokaklar parlayan ışıklarla kaplı ve arnavut kaldırımli sokaklarda sadece birkaç kişi yürüyor. Yine bir varlık beni takip ediyormuş gibi hissediyorum ama görmezden geliyorum. Sola, yürüdüğümüz yöne gitmeye karar veriyorum ve tam o sırada bir nefes sesi duyuyorum.

Sol tarafımdaki karanlık bir ara sokaktan geldi. Bir arabanın geçebileceği kadar geniş ve karanlık patikanın ortasında büyük bir çöp kutusu var. Çöp kutusunun metaline sert bir şeyin çarptığını ve ardından bir inilti duyuyorum.

Hançerimi elime aldığımda korku içime işliyor ve olabildiğince sessiz bir şekilde karanlık kaldırımda sessiz adımlarla yaklaşıyorum. Pis koku

ama havada metalik bir tang da var. Sonunda çöp konteynerinin etrafından dolandığımda. İşte o zaman onu görüyorum.

Bardaki adam kız kardeşimi duvara yaslamış, eli kız kardeşimin saçlarına dolanmış... *boynunu mu ısırıyor?*

Pembe üstünden bir kan izi sızıyor ve beni görünce gözleri açılıyor. Hançerimi havaya kaldırıp onu sırtından bıçaklamaya hazırlanırken adımı söylediğini görebiliyorum. Ama o son derece hızlı -insanlık dışı bir hızla- dönüyor, boğazımı tutuyor ve beni kız kardeşimin karşısındaki duvara doğru itiyor.

"Sık beni, bir bir bedava. Tadının aynı olup olmadığını merak ediyorum."

Hançerimi tekrar kaldırıyorum ama çok yavaşım. Dişleri boynumla buluşuyor ve bu basit bir delinme gibi değil, daha çok boğazımı parçalıyor gibi. Çığlık atmak istiyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Ölçüsüz acının yayıldığı yerden boynuma kan akıyor. Tek görebildiğim kız kardeşimin duvara yaslanmış olduğu, benimkini terk etmek üzere olduğunu hayal ettiğim gibi onun gözlerinden de hayatın gittiği. Başı öne eğilmiş, çenesi köprücük kemiğine çarpıyor.

Sahip olduğum tüm güçle hançeri kalçasına saplıyorum. Derin değil ama hafifçe deliyor.

Benden uzaklaşırken gülüyor. Bana bakarken dudaklarına benim ve kız kardeşimin kanının bir karışımı bulaşmıştı. "Çoktan öldün, tatlım. Mmm. Bence tadın daha güzel. O , sende biraz daha keskin bir tat var."

Tekrar vahşileşmiş boynuma dönüyor ve başım dönmeye başlıyor. Boğazımdaki acı acımasız ve her şeyi tüketiyor. Onun varlığı benden uzaklaştığında bayılacakmışım gibi hissediyorum. Yere yığılırken bir çarpma sesi duyuyorum, karşıma bakarken sırtım tuğla duvara sürtünüyor.

"D-" Konuşmaya çalışıyorum ama çok acı veriyor. bakarken gözlerim yaşıyor. olmaması gerekiyordu. Birbirimize söylediğimiz son sözler korkunçtu. Gözlerim ağırlaşıyor ve birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum, dünya kararıyor.

Başka sesler de duyuyorum ama çıkaramıyorum. Birden fazla adam sesi gibi geliyor. Gitmeden önce duyduğum son şey derin bir ses. Muhtemelen başkalarını titretecek bir ses, ama içimi sıcaklıkla dolduruyor.

"Her şey yolunda, aşkım. Artık eve geliyorsun."

Kulağa hoş geliyor. Ses ve etrafımdaki nazik sıcaklık hissiyle kendimi bırakıyorum ve hayal ettiğimden çok daha huzurlu hissediyorum.

OceanofPDF.com



BEŞİNCİ BÖLÜM

K Hallowsdeep'te varlığıma ihtiyaç duyulduğu konusunda beni uyardı, fazlasıyla olduğum bir yer. Çok uzun zamandır tanıdığım iblis beni gerginim. Bu, her ne pahasına olursa olsun korunması gereken bir sır ve kurnaz esmere güvenilebileceğimden emin değilim.

Hemen buraya geçtim ve onu görür görmez sanki her şey yerine oturdu. O bir ikiz olabilir ama ben hangisinin benim olduğunu hemen anladım. Kendisinde lezzetli bir kibir var, benim de sahip olduğumu söyleyebileceğim bir kibir. Lilith büyüleyici; sarı saçları yüzünden uzakta toplanmış ama sırtından aşağıya gevşekçe sarkıyor. Uzun, kalın ve güzel. Elimde olmadan ona dokunmak ve nasıl koktuğunu görmek istiyorum. Öğrenmem onlarca yıl alabilir ve onu uzaktan izlemek yavaş bir işkence.

Hançerle yaptığım anlaşma, onun dünyadaki yaşamına müdahale edemeyeceğim, zamanı gelene kadar onu gerçek evine, Cehennem'e götüremeyeceğim. O olmayabilir

Tam olarak hatırladığım kişi gibi, ama önemli olan tek şey burada olması, bana geri dönüyor .

İşkence olacak ama sabırlıyım. Eğer yapabileceğim tek şey uzaktan izlemekse, o zaman öyle yapacağım. Kot pantolonu kıcının kıvrımlarına oturuyor ve uzun bacaklarını güzelce sergiliyor. Çoğu insan kadından daha uzun olması hoşuma gidiyor. Ona her dokunduğumda boynumu kırmamak için bir avantaj olacak. Mavi gözleri kız kardeşine bakarken yumuşak ama ondan uzaklaştığında sertleşiyor. Onu çok önemseddiği belli ve bir gün onun da bana aynı şekilde bakmasını umduğum için saçmaladığımı, zavallı olduğumu biliyorum.

Uzun zamandır yalnızım.

Elbette, başka iblislerle de birlikte oldum ama bu hep fizikseldi. Bu çok daha fazlası ve onun hiçbir fikri yok.

Köşemde, görünmeden, atış üstüne atış yapmalarını izliyorum. Tartışmaya başladıklarında kız kardeşinin daha da sinirlendiği açık. Tartışmayı izliyorum ve kız kardeşi ona ne kadar korkunç bir insan olduğunu söylerken Lilith'in yüzü düşüyor.

Lilith hesabı öderken ikizi rahatsız edici derecede iğrenç bardan hışımla çıkıyor ve Lilith çıkışa bakarken düşünceli görünüyor. Yere bakıyor ve yemin ederim kız kardeşinin sözlerinin derisine işlediğini hissedebiliyorum.

Onlara inanıyor, bu çok açık. Ama Lilith'im kendini toparlayıp bardan çıkarken bunun onu caydırmasına izin vermiyor ve kız kardeşinin peşinden gidiyor.

Nankör ikizini ararken onu takip ettiğim için ondan uzak durmak zorundayım. Daha köşeyi dönmeden ölümün varlığını hissedebiliyorum. Kardeşi için haykırışını duyarken mesafemi korumak ve acı içinde onu dinlemek şimdiye kadar katlandığım en iğrenç işkence.

Gözlerimin önünde bir vampir tarafından öldürölüyor. İzlemesi korkunç, ama aynı zamanda benim olacağının verdiği hastalıklı bir tatmin de var.

Şimdi. Hayal ettiğimden çok daha önce, onu götürebileceğim.

Vampir ondan bir ısırık daha almak üzereyken kız neredeyse ölmüştü. Ben de onu kızın üzerinden çekip alıyorum ve boğazından yakaladığımda gözleri açılıyor.

Ağzı kan içinde ve ben onu havada tutarken çığlık atıyor. "Ne istiyorsun iblis?" Nefes almak zorunda olmadığını unutmuşum.

Bu yüzden nefes borusunu ezmek onu bir ölümlü gibi etkilemez.

Ona şeytani bir sırtış attım. "Yanlış, eğer bana hitap etmek istersen bana Şeytan diyebilirsin."

Boğazını sıkıyorum ve eğer nabızı atıyor olsaydı, eminim şu anda atıyor olurdu. Daha fazla uzatmadan, parmaklarımı pençelere dönüştürüyorum ve acımasız bir güçle göğsüne uzanıyorum, etini deliyorum ve kaburgalarını kolaylıkla kırıyorum. Kalbini söküp parmaklarımın arasında eziyorum.

Varlık bana Lilith'i hayal edebileceğimden çok daha erken vermiş olabilir ama onu incitti ve bu kabul edilemez.

Lilith'e yaklaşırken yan tarafa bakıyorum ve hayal ettiğim gibi kız kardeşi ölmüş. Ruhunun muhtemelen toplanacağını biliyorum ve bunun nasıl bir engel olabileceğini düşünerek inliyorum. Lilith'e yaklaşıyorum, ara sokakta ölü ikizine bakarken gözleri parlıyor.

İki gök gürültüsü sesi duyuyorum ve inliyorum.

"Seni görmekten her zaman hoşnutsuzluk duydum Ronan," diyor melek Azrail'ime.

Ronan, "Bir gün o çirkin, küçük fare kanatlarını sırtından kıracağım Ezeziel," diye cevap veriyor.

Bir an sürüyor ama sonra Azrail ve melek dönüp bana bakıyor. Ezeziel'in hazırlıksız yakalandığını söyleyebilirim, onu görmeyeli yüzyıllar olmuştu. Ona zar zor bir atıyorum, onu tanıdığımı düşününce yüzümü buruşturuyorum.

bu bilgi. Daha önce Dünya'ya hiç ruh toplamaya gelmemiştim. Sadece bu dişiyi almak için gelmem şüpheli olurdu.

"Lucifer, burada ne işin var?" diye soruyor bir zamanlar kardeşim Lilith'in ikizine doğru yürürken. Bir ikizin cennette, diğerinin cehennemde olmasının etkilerini düşünerek iç geçiriyorum. Bencil bir piç olabilirim ama tamamen duygusuz da değilim.

"Sana cevap vermiyorum, Ezeziel. Ruhunu al ve git. Ronan," Azrail'in adını söyledim ve o da bana doğru yürüdü. Ronan sahip olduğum en iyi orakçılardan biri. İşini iyi yapıyor, asla sorun çıkarmıyor ve asla soru sormuyor.

Ezeziel ruhu alıp cennete geri götürmeden önce sırtarak, "Michael selamlarını yolladı," diyor.

"Siktiğimin piçi," diye alay ediyorum. Cehennemden kaçmasına kimin yardım ettiğini öğrendiğimde, ruhlarını yok edeceğim.

"Kahrolası Başmelekler," diye homurdanıyor Ronan, ben de . "Bu konuda sağduyunuza güvenebilir miyim?" Ronan'a soruyorum.

"Elbette lordum," diyor.

"Harika. Cehennemde kaldığında malikanede bir odan olacak," diyorum ve o da sırtıyor.

"Cehenneme gittiğimde genellikle Şehvet'e bağlı kalırım ama cömertliğiniz için teşekkür ederim." Cehennem'de en çok ziyaret ettiği yerin seks kulübü olması şaşırtıcı değil. Başımı sallıyorum ve kaybolmadan önce Lilith'e bakıyor.

"Harika. Şimdi endişelenmem gereken iki lanet insan var," diye inliyorum, bu değerli sırrı kimseye emanet edemem.

Lilith'in gözleri kapalıdır ve boynu berbat bir haldedir. Vücudu sonunda yaralarına yenik düşüyor.

"Her şey yolunda, aşkım. Artık eve geliyorsun," diyorum ona ölümlü hayatı sona erip sonsuzluğumuz başlarken. *Tekrar.*

Cansız elindeki ölüm hançerini görüyorum ve onu alıp takım elbisemin cebine koyarken göğsüne uzanıp ruhunu kucaklıyorum. Onu kendime yakın tutarken, ruhu şimdiye kadar gördüğüm en baş döndürücü ruhlardan biriydi. Ruhlar bu dünyada yumuşak, ince şeylerdir. Bir zamanlar canlı olan kadının dumanlı bir kabuğu. Ruhunun ağırlığı yok ve bana ait olduğunu bilerek bana yapışıyor. Bizi cehenneme geri götürmek için hiç vakit kaybetmiyorum. Oraya vardığımızda, onu tekrar bir bütün haline getirebilirim.

Bu gece onu izlerken her parçasını ezberledim, böylece onun cismani bedenini yaparken doğru yapabileceğim.

Bizi kütüphaneme taşıdım ve şimdi Cehennem'deyiz, yine kendisi gibi görünüyor ama daha az. Öldüğünüzde ve cehenneme getirildiğinizde, bir formunuz olur. Yaşarkenki halinize benziyor ama tamamen değil. Öldüğünüzde dokunabilir ve hissedebilirsiniz, ama her şey daha azdır-gerçek canlılık ölümlü yaşamınızda geride kalmıştır. Sanırım cehennem sakinlerinin bir şeyler hissetmek için aşırıya kaçmalarının bir nedeni de bu.

Sadece en güvendiğim iblislerime tamamen bedensel bedenler ve Cehennem'den ayrılarak diğer alemlere geçme yeteneği verilir. Ben aksini düşünmedikçe diğer tüm varlıklar sonsuza dek burada, Cehennem'de hapsolurlar.

Ceketimden hançeri çıkarıp bileğimi keserken onu kanepenin üzerine yatırıyorum. Kanım hemen ona yapışıyor, onu hemen tanıyor. Kanım ona yapışıp onu yeniden, ölümlü hayatında olduğundan daha güçlü ve kudretli bir şeye dönüştürürken ürperiyorum. Kanımdaki büyü ve zihnimin gücü ona şekil veriyor.

Kanımin ve ruhunun büyüünün birleşmesini izlerken onunla ilgili hiçbir şey hatırladığım gibi değil. Önümde çırılçıplak duruyor ve ben

Sonunda onu içime çekerken nefes alamıyorum. Her şeyi sikip atıyor.

İlk karşılaşmamızın garip olmasını istemediğim için hemen bir battaniye alıp vücuduna sarıyorum. Kıpırdamıyor ve uyanmasının ne kadar süreceğinden emin değilim. Daha önce hiç bu kadar taze bir ruhu iblise dönüştürmemiştim.

Bu geçişi yaparken onu kucağıma almak istiyorum ama kendine geldiğinde benim dokunuşumu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Bu yüzden masamda oturup içiyorum. İçiyorum, bakıyorum ve bekliyorum.

Aklımdan her senaryo geçerken göğsü battaniyenin altında yükselip alçalıyor. benim olduğunu hemen anlayacak mı? Artık ölümlü gelenekler tarafından tutulmadığı için heyecanlanacak mı? İkizi için kederlenecek mi?

Bardaktaki viskiyi döndürüyorum, arada bir kehribar rengi sıvıya ve koltuğumun üzerinde uzanan altın rengi saç havuzlarına bakıyorum. Heyecan ve korkudan göğsümü ovuşturuyorum, ne kadar zamandır bu kadar canlı hissetmemiştim.

Kıpırdanıyor ve güzel mavi gözlerini kırpıştırarak açmasını izlerken kristal bardağı hemen masanın üstüne koyuyorum. Battaniyeyi tutup dik oturmadan önce birkaç dakika tavana bakıyor. Otururken yan tarafındaki çıplak ten dikkatimi çekiyor ve bakmamaya çalışıyorum.

"Sen kimsin ve ben neredeyim?" diye soruyor. Yutkunuyorum, daha önce hiç böyle konuşmamıştım. Korku ve sadakati anlıyorum; eğer biri çizgiyi aştıysa, bu yüzüme karşı olmuyor.

"Lilith," diyorum niyet ettiğimden çok daha agresif bir tonda. Gözlerini bana diyor ve ne kadar sevimli olsa da hayal kırıklığına uğradığımı hissediyorum. Onun için ne olduğumu hemen anlamasını bekliyor muydum bilmiyorum, ama ondan bunu alamadığım çok açık.

"Bana bir şey mi yaptın?"

Ben de ona bakıyorum. "Ne hatırlıyorsun?" Sorusuna cevap bile vermiyorum çünkü nereden başlayabilirim ki? Ondan faydalanmadım ama onu birkaç saat önceki halinden tamamen farklı bir şeye dönüştürdüm. Yüzyıllar önce yapmam gereken bir şeydi ve o zamandan beri tek yaptığım bu seçimin acısını çekmek oldu. Ona baktığımda ve kafasının ne kadar karışık olduğunu gördüğümde, herhangi bir şeyi hatırlamasına dair düşüncelerimin boşa olduğunu anlıyorum. Tabii ki öyle. Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve konuşmasını bekleyerek ona bakıyorum.

Bana ters ters bakıyor ve kafasındaki dişlilerin döndüğünü görebiliyorum. O zaman anlamış olmalı. "Kız kardeşim," diyor usulca. Viski bardağını elime alıyorum ve kalan sıvıyı içiyorum. İçtiğimde artık yanmıyor bile, o hissi özlüyorum. "Öldü mü?"

"İkiniz de "

Odanın etrafına bakar. "Diana nerede? Onu görmek istiyorum."

İç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Lilith'in bakışları beni takip ediyor ve tam boyuma geldiğimde gözleri açılıyor. Varlığımın korkutucu olabileceğini biliyorum ve görünüşümü değiştirmeyi düşündüm, ama ilk buluşmamızda gerçek beni görmesini istedim.

"Diana cennette," demeye çalışıyorum nazıkçe ama derin ses tonumdan irkiliyor.

"Yani ben..."

"Cehennemde," diye bitiriyorum cümlesini.

"Ben cehennemdeyim, sen nesen?" diye alay ediyor. "Şeytan mı?"

Gözlerimi onunkilere sabitliyorum. "Sanırım bu ölümlülerin benim için kullandığı terimlerden biri. Yine de bana Lucifer demeni tercih ederim." Ya da efendim, ya da herhangi bir sayıda lezzetli şey.

Gülüyor, hem de öyle bir gülüyor ki göğsünü örten battaniyeye zor tutunuyor. "Bu harika. Harika bir şaka. Diana nerede ve artık eve gidebilir miyim?" Odanın içinde etrafına bakınıyor ve benim sabrım tükeniyor. Sanki o benimle aynı bağı hissetmiyor gibi.

"Lilith, sen öldün. Cehennemdesin ve sen-"

"Değilim," diye reddediyor ayağa kalkarken, kırmızı kumaş ayağa kalkarken vücudunun etrafında toplanıyor. Başı göğsüme değıyor ve meydan okurcasına bana bakıyor. "Beni Diana'ya götür, şimdi."

Hayal kırıklığı içinde ona bakıyorum, bu planladığım ilk buluşma değildi. "Üzgünüm ama onu göremezsiniz."

Bir eliyle battaniyeye tutunurken diğer göğsümü itiyor. "Dinle beni, seni koca orospu çocuğı. Beni hemen kız kardeşimi görmeye götür." Küçük elini bana doğru iterken mavi gözleri parlıyor. Şu anda bir iblis olarak, bir insan olarak olduğundan daha güçlü olduğuna şüphe yok. Elini çekip incelerken bir noktada gücünün farkına varmış olmalı.

"Nerede... yara izim nerede?" diye soruyor, eline ve sonra tekrar bana bakıyor. Bacağını çekip ayak bileğine bakıyor. "Ve dövmem."

"Bunları bilmiyordum, seni aynı göstermeye çalıştım," diyorum ama bana baykuş gibi göz kırptıyor.

"Bu... bu gerçek olamaz. Ölürsün ve hepsi bu kadar. Cennet ya da cehennem yok."

"Var ve sen burada, cehennemde benimlesin."

Bana birkaç kez daha göz kırptıyor. "Sonsuza kadar işkence mi göreceğim?" diye soruyor.

"Hayır." Onu asla incitmezdim ama sanırım bunu otomatik olarak bilemezdi.

"Neden olmasın?" diye soruyor, sanki hak ettiğinin bu olduğuna inanıyormuş gibi.

"İşkence görmek istiyor musun Lilith?" Adını söylediğimde tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum ve başını sallayarak tekrar kanepeye oturuyor.

"Kız kardeşim cennette ve ben burada mıyım?" "Evet."

"Onu bir daha göremeyecek miyim?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Korkarım ki hayır."

Bir bana bakıyor, bir battaniyeye. Gözleri nemle doluyor ama gözyaşlarının düşmesine izin vermiyor. Beklediğim o heyecan verici kavuşmanın bu gece gerçekleşmeyeceğini anlıyorum. Önümdeki küçük, korkmuş, değerli şeytana bakarak inliyorum.

"Odana gitmek ister misin?"

"Oda mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor. Başımı sallıyorum ve ben kütüphanenin kapısını açıp onun önünde yürürken battaniyeyi kendi etrafına sarıyor. Keşke evimizi sevip sevmediğini görmek için tepkisini izleyebilseydim, ama kapısına geldiğimizde sakın davranıyorum. Kapıyı açtığımda, kolumu uzatarak önce ben içeri giriyorum.

Zümrüt yeşili ve gri odanın etrafına bakıyor. Kas onun pembe ve mor tipli bir kıza benzemediğini, daha çok ikizi olduğunu söylemişti. Yüzünü bana dönmeden önce dudaklarını yalıyor ve odanın zenginliğini içine çekiyor.

"Burası cehenneme benzemiyor."

Nereden başlayacağımı bilemediğim için başımı sallamakla yetindim. "Yarın konuşabiliriz."

"Tamam," diyor usulca. Birini rahatlatmak istemek rahatsız edici bir duygu, ama nasıl yapacağımdan emin değilim, bu yüzden odasından çıkmadan önce ona son bir kez bakıyorum. Kapı kapanır kapanmaz hıçkırıklarının onu terk ettiğini duyuyorum ve tüm bu durumla başa çıkmanın daha iyi bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Birkaç

Lilith'le nihayet tanıştığımında her şey çok açık bir şekilde ortaya çıktı, inatçı ve şu anda başa çıkamayacağım bir duygu yelpazesinden geçiyor.

Kas koridorda yanımdan geçerken koluna giriyorum.

"Lordum," diyor başını hafifçe eğerek. "Onunla konuşabilir misiniz?"

"Peki küçük kızınıza ne söylememi istersiniz-"

Kolunu sıkıp ona ters ters bakıyorum. "Tek kelime etmeme bile izin vermiyor ve sanki o sofı kız kardeşini öldüren benmişim gibi içeride ağlıyor. Sadece bir şeyler yap."

Kas bana dikkatle bakıyor. "Karşılığında bir şey istiyorum." "Peki," diye karşılık veriyorum, tek istediğim Lilith'in canının acımasını durdurmak.

"Harika," diyor Kas yüzünde bir gülümsemeyle ve Lilith'in kapısına dönüp kapıyı çalıyor. Nefesimi verip uzaklaşıyorum, Kas'ın onunla benim yapamadığım şekilde konuşabileceğini umuyorum.



ALTINCI BÖLÜM

M Hıçkırıklar bedenimi mahvediyor. Cehennemde olduğumdan ya da lanet olası Şeytan'ın huzurunda olduğumdan değil. *Sorun Diana.*

Birlikte son sözlerimiz.

Haklı olduğu gerçeği.

Belli ki haklıydı. Sadece kötü insanlar cehenneme gider, bu arada kız kardeşim cennette ve ben onu bir daha asla göremeyeceğim. Onunla bir daha asla konuşamayacağım, aptal kavgamızı asla telafi edemeyeceğim.

Ölü olmak umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, ölümden sonra bir hayat olduğu için biraz hayal kırıklığına uğradım. Muhtemelen bu yüzden Şeytan'a karşı tam bir sürtük olmayı umursamıyorum. Buraya gelip boyun eğeceğimi ve sebepsiz yere onu dinleyeceğimi mi sanıyor? Gerçek hayatta hiçbir şeyden korkmadım, ondan da korkmuyorum. Şu anda hissettiğim tek şey keder, durumumla ilgili korku değil.

En sevdiğim renk olan yeşile bürünmüş güzel yatağında ağlıyorum. Cehennemde olabilirim ama kesinlikle öyle görünmüyor. Oda pahalı ve lüks diye bağıyor. Çarşafın iplik numaralarından duvardan sarkan altın aydınlatma armatürlerine kadar her şey üst düzey. Dünya'da görebileceğim şekilde abartılı değil, en azından bu yüzyılda. Bana Rönesans döneminden önceki sarayları hatırlatıyor. Odada bir türlü cehennemde olduğunu anlayamadığım bir kraliyet kalitesi var. Kendimi çimdikliyorum, rüya görüyor olmalıyım.

Cildim farklı hissediyor, henüz aynada kendime bakmadım ama baktığımda tamamen aynı görünmeyeceğimi biliyorum.

Tek istediğim Diana'yı son bir kez görmek, ona üzgün olduğumu ve onu sevdiğimi söylemek. Sonra Otis'i ve ikimizin de eve gitmediğini düşünüyorum. Kedim muhtemelen onu terk ettiğimi düşünüyor, bu yüzden gözyaşlarım yeniden başlıyor.

Berbat durumdayım; bakmadan yanaklarımın lekeli olduğunu ve gözlerimin kırmızıya boyandığını biliyorum. Kapı çalınıyor ve bunun Şeytan-Lucifer olduğunu düşünerek inliyorum. Bu adamın insanlarla gerçekten konuşmaya alışık olduğundan emin değilim. Bana karşı çok kısa ve agresifti, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece Diana'yı görmek ve sonra da yok olmak istiyorum.

Kapıyı çalan kişiye bir şey söylemiyorum ama yine de içeri giriyorlar. İçeri giren kadın çok tanıdık geliyor, kampüsteki çeşmede yanımda oturduğunu hatırlıyorum. Beynimde onun adını arıyorum. Aklıma geldiğinde dilimin ucuna gelen ilk harf.

"Kas?"

"Lilith, seni bu kadar çabuk burada görmeyi beklemiyordum."

Sanki buranın sahibiymiş gibi gelip yatağımın üstüne oturuyor, ben de battaniyeyi göğsüme yakın tutuyorum. Daha kıyafetlerime bile bakmadım,

Hemen o devasa yatağa oturdum ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Yok öyle bir şey. İblis kızlar ağlamaz."

Başımı ona doğru çevirdim. "İblis mi?"

"Cehennem dokuz çemberi için, seni bir iblise dönüştürdüğünü söylemedi mi?"

"Az önce cehennemde olduğumu söyledi," diye kestirip attım. Sanırım Cehennem'e gitmenin beni otomatik olarak bir iblis yaptığını anlamamıştım. Kelimenin kendisi kötü hissettiriyor, sanırım Diana'nın olduğumu düşündüğü her şeyi kapsamak için iyi bir şey.

"Bana yardım etmelisin, kız kardeşimi görmeliyim."

Kas iç geçiriyor. "Dinle, melek kardeşlere sahip olmak berbat bir şey. Bunu tavsiye etmem. Eğer onların dünyada küçük birer iyilik meleği olduklarını düşünüyorsanız, cennete gittiklerinde daha büyük birer pislik gibi davranıyorlar."

"Ama... kötü şartlarda ayrıldık. O benim ikizim."

Kas benim için üzülüyormuş gibi bakıyor ama bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyorum. "Bütün bunların senin için zor olduğuna eminim. Muhtemelen iblislerin hemen dönüşmemesinin nedeni de bu. Sıralamadan geçmedin ve cehennem ya da nasıl işlediği hakkında tüm bilgileri almadın."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak ona soruyorum.

"Sen özel bir vakasın."

"Neden?"

Omuzlarını silkiyor. "Dinle, neden bu gece bu küçük üzgün kız partisini bitirmiyorsun ve yarın ilk iş olarak sana etrafı gezdirip Cehennem hakkında birkaç şey açıklayacağım."

"Gerçekten gitmek yok mu?" Ona soruyorum.

Bana sırtıyor ve Kas gülümsediğinde birini bütün olarak yutabilecekmiş gibi hissediyorum. "Şu anda değil, ama nasıl geçit açacağını ve yeteneklerini nasıl yöneteceğini öğrendikten sonra istediğin boyuta gidebileceksin."

"Cennet bile mi?"

Gülüyor, alaycı bir kahkaha atıyor. "Tatlım, eğer Cennet'e geçecek olsaydın, seni gördükleri yerde öldürürlerdi. Dinle, Cehennem görüldüğü kadar kötü değil, özellikle de bir iblis olarak. Yarın sana etrafı göstereyim ve bazı şeyleri açıklayayım."

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum, dik oturup kendimi toparlamaya çalışarak.

"Gerçek kıyafetler giydiğinden emin ol," diyor Kas, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Kötü bir görünüm olduğundan değil. Sadece yarın herhangi bir gözün oyulmasıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

Başka bir soru sormak için ağzımı açıyorum çünkü Kaş'ın söylediklerinin yarısı bana anlamsız geliyor ama onun yerine çenemi kapatıyorum. Onun dediğini yapacağım, gecenin geri kalanını yas tutmak için kullanacağım ve yarın ihtiyacım olan tüm soruları sorabilirim.

"Tamam," diyorum usulca ve Kas başını sallıyor.

"Sabah erkenden döneceğim, cehennem ne kadar aydınlık olursa o kadar aydınlık olur. Güle güle!" Kapıyı kapatıyor ve koridorda geri çekilen ayak seslerini duyuyorum.

Ağır bir sesle yatağa geri düştüm ve tavana bakarak yeni hayatımla hesaplaşmaya başladım. Diana, Otis, bitirme okulu, babam ve üzerinde çalıştığım öldürme çılgınlığı, hepsi açıkça geçmişimde kaldı. Görünüşe göre artık bir iblisim ve kim olmam ya da nasıl davranmam gerektiğine dair ilk şeyi bile bilmiyorum.

Neden gelir gelmez beni çevirdi ve neden böyle güzel bir odadayım? Kendimi tamamen bitkin ve hissediyorum. Keşke gidebilseydim.

ve Diana'yla tartışmasaydık. Eğer birbirimizden ayrılmasaydık, o gece Cadılar Deryası'na hiç gitmeseydik... belki de bu şekilde sona ermeyecekti. Her şeyi geri almak istiyorum.

Tyler'ı öldürmeyi bile geri alırdım... *belki bunu değil.*

Nefes alıp vermeye, sinirlerimi yatıştırmaya ve bir damla daha gözyaşı dökmek istememeye odaklanıyorum. Kaderimi kendi eylemlerimle mühürledim ve bununla yaşamak zorundayım. Diana cennette, kötü bir iş olmadığını varsayıyorum ve sanırım orada mutlu olacak. Yan dairemizdeki Janice eve gelmediğimizi fark edecek ve umarım Otis'i evlat edinecek.

Dünyadaki varlığımın bu kadar önemsiz olduğu gerçeği beni tam karnımdan vuruyor ve inleyerek yan yatıyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum, artık kim olduğumu bilmemek mi yoksa durumum üzerinde hiçbir kontrolümün olmaması mı?

Yorgunluk beni ele geçirirken en azından depresif düşüncelerimden biraz olsun kurtulabiliyorum. Her nasılsa uykum sırasında hiçbir rüya beni rahatsız etmiyor.



Ne kadar uyuduğumdan emin değilim, sadece Kaş beni almaya geldiğinde hazırlanmam için onu bekletmek istemedim. Buranın banyosu yatak odasından bile daha lüks. Birden fazla duş başlığı var ve su, ılık bir duş alabildiğinizde şanslı olduğunuz dairemizin aksine, dumanı üstünde sıcak. Zümrüt karolar zemini ve duvarları kaplarken siyah aplikler odayı aydınlatıyor. Akan suyun, elektriğin ve günümüzün modern elektrik tesisatının olması gerçekten kafa karıştırıcı.

Bu yerdeki elektronikler... yine de farklı bir zamandaymışım gibi hissettiriyor. Sanki cehennem kendi zaman çizelgesini ve trendlerini takip ediyor gibi.

Dolap ağzına kadar farklı kıyafetlerle dolu. İlginç olan şey, tüm kıyafetlerin farklı zaman dilimlerinden gelmiş gibi görünmesi. Tıpkı dekorun kafa karıştırıcı doğası gibi. Kıyafet seçeneklerinin çoğu elbise; Dünya'da asla giyemeyeceğim lüks ve abartılı elbiseler. Bırakın giyecek bir yer bulmayı, böyle kıyafetlere erişimim bile olmazdı. İpeksi elbiseler ne kadar cezbedici olsa da, Kas'ı ne giyerken gördüğümü ve bildiğim şeyi giymeye karar veriyorum: İspanyol paça kot pantolon ve sade siyah bir tişört. Saçımı açık tutuyorum ve aynada kendime bakıyorum.

Yüzümdeki çillerden birkaçı doğru yerde değil ama çoğunlukla kendim gibi görünüyorum. Vücut şeklim tamamen aynı görünüyor, sadece farklı. Kendimi daha güçlü hissettiğimi inkâr edemem ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama kendimi daha güçlü hissediyorum. Hançerim Dünya'da kalmış olsa da, yemin ederim sanki tüm gücünü içime çekmişim ve artık benim bir parçam olmuş gibi hissediyorum.

Cehennemde terapist olup olmadığını merak ediyorum, belki de bunu araştırmalıyım.

Aynada kendime bakıyor, yeni benle tanışmaya çalışıyordum ki Kas elinde iki fincan kahve ve bir fırın poşetiyle odama girdi.

"Evet, evet, çok güzelsin. Gitmeye hazır mısın?"

"Değildim-"

Kas sırtıyor ve başını sallıyor. "Dinle, eğer cehennemde hayatta kalacaksan, şaka yapmayı ve eleştiriyiyle başa çıkmayı öğrenmen gerekecek. Bu bir numaralı ders."

Bana kahveyi uzatırken "Tamam," diye kabul ediyorum ve bir yudum alıyorum. Bana bir Boston kremalı çörek uzatıyor ve ben şaşkınlıkla başımı eğip sessizce bunun en sevdiğim çörek olduğunu nereden bildiğini soruyorum. Kas omuzlarını silkiyor ama benden önce odadan çıkıyor.

"Sıralamadan başlayalım ve sonra oradan devam edelim." Başımı sallıyorum ve onu takip ediyorum. Eli kolumun üst kısmında dolaşüyor ve birden sanki göğsümden tutulup elli yöne döndürüldükten sonra tekrar ayaklarımın üzerine düşüyorum.

Diğer kolumu karnıma sararak inliyorum. "Bu da neydi böyle?"

"Portalling, buna alışacaksın." Beni bir koridora götürürken uzun topukları beyaz fayans zeminde tıkırdıyor. Her şey beyaz: kapılar, yerler, duvarlar, hatta kapı kolları bile. "Burası tasnif yeri. Burası orakçıların kendi diyarlarında öldüklerinde ruhları bıraktıkları yer."

"Onların krallığı mı?"

"Lanet olası cennet, en baştan başlamak zorundayım. Bildiğiniz dünya, dışarıda var olan evrenin sadece küçük bir parçası. Birçok dünya var. Cennet ve Cehennem bu dünyaların bir parçasıdır. Biz öbür dünyayız. Yani ister Dünya'da bir insan olarak ölü, ister diyelim ki fae aleminde bir fae olarak, öldüğünüzde ya buraya ya da oraya gelirsiniz."

"Tamam." Bu bile başlı başına çok şey ifade ediyor, ama zaten bana kızgın görünüyor, ben de başımı sallıyorum.

"Orakçılar iblislere çok benziyor, ama ruhlarla kolayca seyahat etmelerini ve onları buraya getirirken herhangi bir sorun yaşamamalarını sağlayan özel bir yetenekleri var." Başımı sallıyorum, söylediği her şeyi özümsemeye çalışıyorum.

"Sıralamadan birkaç iblis sorumlu, gidebileceğiniz başlıca iki yer var. Çukur," diyor sırtarak. "Ve genel nüfus. Eğer sen

Şanslısın ve Lucifer ya da seni sıralayan iblis, sende potansiyel olduğunu görüyor, efendimiz tarafından iblis olmak için seçilmiş birkaç kişiden biri olabilirsin."

İçimden gelen kahkahaya engel olamıyorum. "Hepiniz ona lordunuz mu diyorsunuz?"

Kas cevap vermiyor, sadece bana sırtıyor.

"Her neyse, çukur en berbat kabul edilemez şeyleri yapanların sonsuz varoluşları için işkence görmeye gittiği yerdir ve genel nüfus bir karışımdır, bazı insanlar diğerlerinden daha kötüdür. Hayat muhteşem değil ama korkunç da değil."

Onu koridorda takip ederken yüzümde şaşkın bir ifade olduğunu farkındayım. "Ama benim odam, çok güzel."

"Lucifer'in malikanesinde yaşamının avantajı bu."

"Peki ben neden genel nüfusta değil de oradayım?"

Omuzlarını silkiyor. "Ona sorman gerek. Hadi, şehre gidelim." Kolunu tutuyorum ve o da bizi yeni bir yere ışnlıyor. Artık ne bekleyeceğimi bildiğimden, bu şekilde seyahat etmek o kadar da sarsıcı gelmiyor.

Şehir... pek iyi değil. Gökyüzü kasvetli ve havada hafif bir serinlik var. Baktığınız her yerde yüksek binalar var. İnsanlar - sanırım bu biraz geniş bir terim çünkü çoğunlukla hayalet gibi görünüyorlar - kaldırımlarda yürüyor ve farklı binalara giriyorlar.

"Ölülerin işleri, evleri ve bazen aileleri vardır. Ama burası çoğu insanın öldüğünde gittiği yerdir," diyor Kas sıkılmış bir ses tonuyla, caddede yürürken. "Burada fazla zaman geçirmeyeceğini tahmin ediyorum, çoğu iblis geçirmez."

"Hayır mı?"

"Çoğumuz zamanımızın çoğunu diğer diyarlarda geçiriyoruz ama Cehennem'e geldiğimizde genellikle malikâneye şehirden daha yakın oluyoruz."

"Yani burada olmaktan hoşlanmıyorsun?"

Kaş vereceği yanıtı düşünürken dalgın. "Buradan nefret ettiğimden değil, sadece canlı varlıklarla oynamak daha eğlenceli."

Onu takip ederken uğultulu bir ses çıkarıyorum. Ruhların-ölü insanların-hayaletlerin-her ne haltsa artık, hiçbiri bize dikkat etmiyor. Sanki çoğu günlük rutinlerini yaparken transa geçmiş gibi görünüyor. İnsanlar işlerine devam ederken oldukça yıkık dökük ya da kıyamet sonrası New York'a benziyor. Günümüz kıyafetlerim ve sağlam vücudumla önümdeki hafif silik olanları karşılaştırdığımda kesinlikle çok sade.

"Çukuru görmek ister misin?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Etrafım ve nerede olduğum hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Kolumu uzattığımda Kas'ın sormasına bile gerek kalmıyor ve bizi çukura götürüyor. Etrafımızdaki sıcaklık çok daha yüksek ve bizi binanın derinliklerine doğru götürürken alnımdan ter damlamaya başlıyor.

Sanırım cehennem ateşi olan mağaralar bekliyordum, ama daha çok yeraltına inşa edilmiş bir laboratuvara benziyor. Hiç pencere yok ve ayıklama odasının ya da tipik bir bilim laboratuvarının aksine her şey karanlık ve ürkütücü. Kas beni koridorlarda gezdirirken kendimi terk edilmiş bir akıl hastanesinde gibi hissediyorum.

Çıglıklar duvarlardan sekiyor ve havada mide bulandırıcı bir çürüme ve kan kokusu var. "En kötünün de kötüsü buraya gelir, tecavüzcüler, çocuklara zarar verenler, özel katiller." Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve omuz silkiyor. "Anlamsız katiller, masumları öldüren ya da bunu hiç pişmanlık duymadan yapan insanlar." Ağzımı açıp kimi öldürdüğüm konusunda vicdan azabı çekmediğimi, sadece kız kardeşimin nasıl tepki verdiğini açıklayacağım sırada Kaş başını ileri geri sallıyor. "Bu farklı, gerçekten nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama intikam peşinde koşan ve spor olsun diye öldüren insanlar var, işte onlar buraya düşen insanlar."

Yalvaran bir adam var, "Lütfen, bir daha olmasın." diye bağıyor. Kas kapıyı açarak Lucifer'dan bile daha iri bir adamı ortaya çıkarır. Boyu bir metreyi rahatlıkla geçiyor, yüzünü kan kaplamış ve beyaz sarı saçlarını topuz yapmış. O zaman kulaklarının sivri olduğunu fark ediyorum. Bize doğru bakmıyor bile, sadece homurdanıyor.

"Elvor, bu Lilith, yeni bir iblis. Ben de tam ona etrafı gezdiriyordum." Elvor önündeki adama bakarken yine homurdanıyor. Adam bir sandalyeye bağlanmış, üç parmağı çoktan kopmuşken Elvor bıçağını alıp dördüncü parmağı kesiyor. Parmak yere düşüyor ve sandalyedeki adam tekrar feryat etmeye başlıyor. Sandalyedeki adamın şehirde gördüğüm ölümler gibi değil, herhangi bir insan gibi görüldüğünü fark ediyorum.

"O bir iblis mi?" Kas'a soruyorum, o da başını sallıyor.

"Hayır, Lucifer onları bedensel hale getiriyor, böylece işkence daha fazla acı veriyor." Başımı salladım, bu bana mantıklı geldi.

"O ne yaptı?" diye sordum. Elvor bıçağı adamın yanaklarına sürterek kanı temizliyor. Berbat bir şey ama aynı zamanda harika.

"Söyle ona," diye emrediyor Elvor, sesi derin, gür ve çok korkutucu. Adamın kanlı yanaklarını sıkarak bana bakabilmesi başını bana doğru çevirmeye zorluyor. Adam başını sallamaya çalıştıkça Elvor'un tutuşu cezalandırıcı görünüyor. Elvor homurdanıyor ve adamın kalçasına bir bıçak saplayarak inlemesine neden oluyor. "Söyle ona."

"O istedi, tamam mı? Ne olmuş yani? Bana asıldı." Elvor tiksintiyle başını sallıyor ve adamın yalan söylediğini biliyorum ama daha fazla ayrıntı öğrenmek istemiyorum.

Yüzümü buruşturuyorum ve karşımdaki kırklı yaşlarındaki adama bakıyorum. "Elvor, izin verir misin?" Elimi bıçağa doğru uzatarak soruyorum. İri yarı adam sırtarak bıçağı kalçasından çıkarıyor ve kanlı bıçağı bana uzatıyor.

bıçak. Cehennemde olabilirim ama bu gibi insanların acınası öbür dünyalarının geri kalanında bu muameleyi gördüklerini bilmek bana biraz keyif veriyor.

Adam elimdeki bıçağın ağırlığını test ederken beni izliyor. "Eğer onu öldürürsem?" diye soruyorum.

Kas cevap verir. "Yarın yenilenecek."

Yüzüme bir sırtma yayılıyor ve sahip olduğumu bilmediğim bir güçle bıçağı kolayca boğazına saplıyorum. Ölmesi bir dakika sürüyor ve umarım acının her zerresini hissediyordur. İyi hissettiriyor, hissettirmeyene kadar.

Kız kardeşimin sözleri beynimde çınlıyor. Doğru olduklarını biliyorum çünkü hoşuma gidiyordu; hayatına son vermek, kanlar içinde görmek ve yarın yine acı çekeceğini bilmek hoşuma gidiyordu. Ben Diana'nın söylediği canavarım, ama bunu burada kabullenmeye iznim olup emin değilim. Ya da onun benim hakkımdaki düşünceleri sonsuza kadar peşimi bırakmayacak mı?

Elvor homurdanarak odadan çıkıyor ve adamın cansız bedenini sandalyeye bağlı halde bırakıyor.

"Çukurda heyecanlı bir yolculuk oldu. Malikaneye geri dönelim mi?" "Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"Çoğunlukla. Cehennemdeki büyük turunuz sona erdi."

Beni odama geri götüreceğini düşünmüştüm ama onun yerine bizi insanlarla dolu devasa bir ziyafet salonuna götürdü. Gerçek hayattan insanlar, şehirde gördüğümüz ruh benzeri insanlar değil.

Başka bir koridorda yürürken Kas, "kal," diyor. "Hepsi iblis mi?"

"Evet. Buradaki iblislerin çoğu cehennem için ruhları güvence altına almakla görevli.

Diğerlerinin farklı işleri var." "Ne gibi?"

O cevap vermeden önce bir adam bize yaklaştı. Çekici, uzun boylu, siyah saçlı, saçlarının kenarları ağarmış. Bir iblis olabilir, ama onda nazik bir nitelik var.

"Asmodeus'tan haber var mı?" diye soruyor.

"Henüz bir şey yok," diyor yumuşak bir sesle, bana bakmadan önce önündeki iblise bakıyor. "Bu Lilith, daha yeni."

"Merhaba," diyor Kaş'a dönüp bakmadan önce. "Bir şey duyarsan bana haber ver."

"Bu kadar önemseydiğini düşünmemiştim, Daxaddon."

"Oh, siktir git," diyerek Kas'a el salladı ve koridorda yürümeye başladı. "Asmodeus kim?" diye soruyorum.

"Sen hep meraklı biriydin," diyor ve beni sadece birkaç gündür tanıdığını düşünmeden edemiyorum. O zaman soruya cevap vermek istemediğini anlıyorum ve konuyu kapatıyorum. İnliyor ve hızla bana bakıyor. Üç kadın bize yaklaşırken, "Kendini hazırla," diyor.

Öndekinin acayip beyaz dişleri ve kısa sarı saçları var. Kas'la benim aramda bakışırken sırtıyor. "Bu kim?" diye soruyor sahte tatlı bir sesle.

Kas iç geçirir. "Lilith, bunlar Lisa, Autumn ve Tina." Önce Lisa'yı işaret ediyor, ürkütücü görünen gülümsemesi ve sarı saçları olan o. Autumn oldukça sade, yüzüne iki kez bakmayacağım biri ama Lisa'ya yapışmış, hafif kıvrıcık saçlarını parmağının etrafında döndürüyor. Tina şaşkın görünüyor, kahverengi gözleri odaklanmamış ve saçları sıkı bir topuzla geriye toplanmış. Tina kesinlikle bir takipçi, bu kadın grubunun başındaki kişinin Lisa olduğu çok açık. Kas'ın etkilenmediğini söyleyebilirim ve benim de farklı olduğumu söyleyemem.

"Lucifer'in yeni ruhları kabul ettiğini bilmiyordum. Hiç tanıdık gelmiyorsun," diye alay ediyor Lisa, cansız gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor. Gülümsüyor ve acaba öldüğünde dişleri böyle miydi yoksa Lucifer'ın hastalıklı bir mizah anlayışı vardı da onu iblis yaptıktan sonra mı dişlerini ona verdi diye merak ediyorum.

"Evet, nasıl gittiğini biliyorsun. Lilith'i gen pop'tan yükseltmenin zamanı gelmişti." Dilimi tutuyorum ve aptalca bir şey söylememeye çalışıyorum. Kas bu iblislere yalan söylüyor, ama neden?

"İlginç bir seçim," diyor Lisa inatla.

Artık dilimi tutamıyorum. "Belki de her gün aynı iblisleri görmekten bıkmıştır."

"Mmm. Bundan şüpheliyim," diyor faremsi Autumn.

"Zor zamanlar geçiriyor olmalıyız," diyor Tina, sıkılmış ve tırnaklarını karıştırırken. "Bu çok sürükleyici oldu. Neden senin evine dönmüyoruz? oda," diyor Kas ve bu tüm kadınların dikkatini çekiyor. Sıkı bir çember oluşturuyorlar ve Kas'la ben uzaklaşırken birlikte dedikodu yapmaya başlıyorlar. "Onlara aldırmayın, ben onlara amcık çetesi diyorum."

İçimden kopan içten kahkahaya engel olamıyorum. Gülmek güzel bir duygu ve Kas'ın gülümsemesini gördüğümde onun da kendisiyle gurur duyduğunu anlayabiliyorum.

Ne yaptığımı ya da kim olmam gerektiğini bilmiyor olabilirim ama cehennemde yaşamının o kadar da kötü olmayabileceğini düşünmeye başladım.



YEDİNCİ BÖLÜM

(Odaklanamıyorum.

Tek istediğim bu toplantıyı onu düşünmeden, onun benim bölgemde olmasından endişe etmeden atlatabilmek. Kas'a bir dereceye kadar güveniyorum ama Lilith konusunda kimseye güvenmeyeceğim - muhtemelen kendime bile.

Şu anda çok kırılgan, çok üzgün görünüyor. Daha da kötüsü, benimle hiçbir şey yapmak istemediği çok açık. Beelzebub yakalayamadığım bir şey söylüyor ve cevap vermediğimde kendini tekrarlıyor.

"Melekler saldırı pozisyonları konusunda giderek daha cesur davranıyorlar lordum. Harekete geçmeliyiz."

Toth ve Milcom da masada oturuyor ve sadece dördümüz varız. Üçü arasında en çok Toth'a, en az da Beelzebub'a güveniyorum. Onunla ilgili bir şey var. Belki de çok yalaka olduğu içindir, sinmiş doğası beni rahatsız ediyor.

"Elimizden gelse meleklerle savaşmak istemeyiz." Ki bu doğru, onlarla her zaman bir savaş döngüsü var. Bir kan davasını bitiriyoruz ve bir başkası başlıyor. Görünürde hiçbir sebep yokken, takip ettikleri varlık onları sonsuza dek lidersiz bıraktı ve şimdi hepsi kutsal saymadıkları her şeye karşı haklı bir savaş yolundalar.

Beelzebub, "Michael meleklerle birlikte geri döndüğüne göre, bazı dedikodulara yol açıyor gibi görünüyor," diyor.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Yanıt verirken hafifçe koltuğuna gömülüyor.

"Heritis, yeni düşmüş melek, bana her şeyi anlattı."

Ona kaşlarını kaldırıp başını sallıyorum. "Şimdilik olduğumuz yerde kalıyoruz. Meleklerle çatışmaya girmeyeceğiz ve kimsenin tüylerini diken diken etmeyeceğiz." Tüylerden bahsettiğimde Toth yanımda başını sallıyor ama Milcom ve Beelzebub eğlenmiş görünmüyor.

"Michael'ın yakalanıp bu kadar uzun süre burada tutulmasına hâlâ kızgınlar lordum. Buna izin vermeyecekler."

Burnumdan nefes veriyorum ve öfkemi uzak tutmaya çalışıyorum. "Onu buraya sen getirdin Beelzebub. Bunu nasıl başardın?"

"Bir tuzak," diyor açıkça. Anlattığı hikâyeye hiç mantıklı gelmemiştir, Michael'ı ikinci kez konuşturuyor ve bu da Beelzebub'ın sadakatinden şüphelenmeme neden oluyor. Michael'ın cehennemden nasıl çıktığını hâlâ bilmiyorum ama bir numaralı şüphelime bakıyorum.

". Dediğim gibi, hiçbir şeyi başlatan biz olmayacağız.
Anlaşıldı mı?"

"Evet," diyor üç iblis de hep bir ağızdan.

"Toth, kal. Siz ikiniz gidebilirsiniz."

Beelzebub ve Milcom odadan çıkınca nihayet rahatça konuşabiliyorum. "O küçük sansardan ne kadar hoşlanmasam da bizi buna hazırladığımı biliyorsun," diye soruyorum ve Toth başını sallıyor.

"Şimdiye kadar iblislerin üremesi konusunda sadece birkaç başarı elde edildi, lordum, ancak yavruların hepsi çok insani."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Dünya'daki zamanımı kontrol etmemiz gerekiyor." "Efendim?"

İç çekiyorum, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, özellikle de şimdi. Lilith'in hayatıma gireceğini nereden bilebilirdim ki? Başka bir ibisle varis yapamam. "Dünya'da bir ya da iki varisim olma ihtimali var. Bulunmaları ve korunmaları gerekiyor."

"Efendim, eğer melekler bir varisiniz olduğunu biliyorsa-"

Elimi ona doğru sallayarak sözünü kesiyorum. "Bu yüzden korunmaları gerektiğini söyledim. Eğer sadece insan iseler, o zaman asla bilmeleri gerekmez."

"Elbette lordum. Aramaya ne zaman başlayalım?"

Lilith buradayken ve bugün benimle konuşmamışken bu gerçekle henüz yüzleşmem.

"Yakında, bu şimdilik aramızda kalacak."

Toth başını eğerek odadan çıkıyor ve ben yüzümü ovuştururken inliyorum. Şükürler olsun ki stres kaynaklı kalp krizleri konusunda endişelenmeme gerek yok, yoksa muhtemelen sayamayacağım kadar çok kalp krizi geçirirdim. Melekler, Lilith, muhtemelen şu anda yeryüzünde dolaşan Şeytan'ın yumurtaları olduğu gerçeği - bu çok fazla.

Kapı çalınıyor ve öfkem kabarıyor. "Ne?" Kapıyı çalan kişinin defolup gitmesini ve beni kendi küçük zihinsel çöküşümle baş başa bırakmasını umarak sinirli bir şekilde talep ediyorum.

"Özür dilerim, geri geleceğim," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor ve ben yerimden fırlayıp kapıya doğru yürüyorum.

"Seni başka biri sanmıştım."

Gözlerimin içine bakıyor. Korkmuyor, varlığımdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Bugün konuşacağımızı sanıyordum."

"Elbette," diyorum kolumu uzatarak ve ikimizin de toplantı odasından uzağa doğru yürümemiz gereken yönü göstererek. Kolundan tutup bizi çalışma odama götürürken düşünmüyorum bile.

Ayaklarımız yere basar basmaz dokunuşumdan geri çekiliyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum ama içime işliyor. Bunu nasıl hissetmez? Onun yanındayken, varlığımın her zerresi onun benim olduğunu biliyor. Yine de Lilith benim dokunuşumdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyor, oysa onunki tenimin derinliklerine işliyor. Görünüşümü ya da kim olduğumu merak etmiyor bile.

"Kas ile turunuz nasıldı?"

Kanepeye oturup bacak bacak üstüne atarken "Anlayışlı," diyor. Kot pantolonlar hakkında daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi kalçalarının etrafında esnemelerini izlerken oldukça hoşuma gidiyor.

Masamın önünde duruyorum ve onu değerlendirirken hafifçe meşenin üstüne oturuyorum. Yalan söylemiyor, söyleseydi tadını alırdım.

Mavi gözleri boyuma takılıyor ve bu konuda fikrini söylemekten kendini alamıyor. "Neden bu kadar acayip uzunsun? Elvor gibi fae misin?"

Gözlerim açıldı. "Elvor'la tanıştın mı?" Çukurdaki en iyi iblisim olmasına rağmen, çok kötü bir öfkesi var ve sabrı bir örümcek ağı kadar ince.

"Evet, iyi biriydi."

"Güzel mi?" Elvor'u boylarımızı karşılaştıracak kadar fark etmesine bile kızdım. Ona kibar demesi de neyin nesi? *Ben de kibar olabilirim.*

"Bir adamı bıçaklamama izin verdi," diyor, koltuğa daha da yaslanarak. "Neden bu kadar uzun boylu olduğun sorusuna cevap vermiyor."

"Ben öldüğümde insanlar bu kadar uzundu. Birini bıçaklamana izin mi verdi?" Soruyorum ve Lilith başını sallıyor.

"Evet, bu anormal mi?" Cevap vermedim. Elvor neredeyse hiç konuşmuyor ve sevdiği insanların listesi kısa, bu yüzden soruyu geçiştiriyorum. *Bir şekilde bir şeyler biliyor mu? Lilith'in benim için kim olduğunu biliyor mu?*

"Başka acil bir sorunuz var mı?"

"Hayır, vaktinizi almak istemem," diye tersleyince kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. İnsanlara karşı kısa ve doğrudan konuşmaya o kadar alışmışım ki ona karşı böyle davrandığımın farkında bile değilim. Başımı sallarken, *buna bir son vermem* gerektiğini düşünüyorum.

"Hayır, başka ne sorunuz var?" "Neden beni hemen değiştirdin?"

"Çünkü istedim," diyorum, ona her şeyi anlatmaya hazır değilim. Eğer hissetmiyorsa, belki de kehanet yanlıştı. Bunca yıldan sonra Tanrı'nın bana işkence etmesinin bir başka yolu. Dersimi aldım, Lilith benim olacaksa, kendi iradesiyle olmalı, daha azı değil.

"Bu çok yardımcı oldu. Neden böyle güzel bir odam var?" "Çünkü senin olmasını istedim."

İç çekiyor ve gözlerini deviriyor. Onun bu şımarık tavrı karşısında avuç içim seğiriyor ama ona bakarken ona dokunma isteğimi dizginliyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana bakıyor.

"Şu anda son derece yardımcı oluyorsun," diye kestirip atıyor, her kelimesi alaycılıkla damlıyor.

Masadan kalkıyorum ve yavaşça ona yaklaşıyorum. Kollarını açıyor, avuçlarını kanepenin üzerine koyarak bir sonraki hamlemi bekliyor.

Ellerimi kanepenin arkasına koyup öne doğru eğilerek yüzümü ona yaklaştırıyorum.

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım, Lilith." Adının dudaklarımdan dökülmesiyle ürperiyor ve bunun ondan tepki almasını sağlayan şey olduğunu anlıyorum. "Sen Cehennem'desin, ben de oranın kralıyım. Bir şey istediğimde, ona sahibim. Bir şeyin yapılmasını istediğimde, onu iblislerimden birine yaptırırım. Bu diyar benim emrim altında ve sen de sana söyleneni yapacaksın."

Hafifçe sinmesini, başını sallamasını ve tatlı, itaatkâr küçük bir şeytan olmasını bekliyorum. Bunun yerine yüzüme gülüyor ve bana daha da yaklaşıyor.

"Bu küçük konuşma tüm güzel iblisler üzerinde işe yarıyor mu?" *Evet, genellikle işe yarıyor.* Şok anımda, devam etmeden önce alay ediyor, "Önce beni Cehennem'e getirdin, beni hemen bir iblis yaptın, ki herkesin söylediğine göre bunu asla yapmıyorsun. Sonra bugün, Cehennem'in diğer sakinlerinin nasıl yaşadığını gördüm, oysa benim bir kraliçe için yapılmış bir odam var ve sen soru sormayacağımı mı sanıyorsun? Eğer emirlere uyacak bir iblis istiyorsan yanlış ikizi seçtin."

"Yanlış seçim yapmadım," diye hemen düzeltiyorum.

"Peki beni neden dönüştürdün? Neden özellikle birini dönüştürüyorsun? Sadık oldukları için mi? Emrinizi yerine getirmeye istekli mi? Çünkü yeterince kötüler ama tüm o berbat şeyleri yapacak kadar da ileri gitmemişler-"

Daha doğru düzgün düşünmeden elim fırlıyor, parmaklarımı çenesine doluyor ve onu bana bakmaya zorluyor. İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu.

"Yalanlarla bu kadar kolay mı manipüle ediliyorsun, küçük Cehennem Ateşi? Hmm, ölümlüler aleminde benimle ilgili duyduğun tüm o hikayelere inanıyor musun? Evet,

Sana bir şey söyleyeyim." Yüzüne o kadar yakınım ki gözlerine odaklanmakta zorlanıyorum. Yine de gözlerinde korku yok. Kızgın ama korkmuş değil. "Bazıları doğru olabilir. Kötü olabilirim ama kim olduğumu kabul ediyorum. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil-"

"O zaman neden beni aksi yönde ikna etmeye çalışıyorsun?" diye araya giriyor.

Çenesini daha sert sıkıyorum ama bana dik dik bakmaktan vazgeçmiyor. "Odana git," diyorum ona. Şu anda kendimi çok dengesiz hissediyorum, sadece benim alanımdan çıkmasını istiyorum.

Onu tutuşuma karşı sırtıyor, kıcına şaplak atıp ona kimin yetkili olduğunu göstermek istememe neden olan bok yiyen bir sırtış. Ama o hiç tereddüt etmiyor. "Beni bırakacak mısın?" diye alay ediyor.

Çenesini istediğimden biraz daha sert bir şekilde serbest bırakıyorum ve ayağa kalkıp ofisimden çıkmadan önce bir süre bana ters ters bakıyor. Çalışma odamdan çıkarken "Lanet olası pislik" diye mırıldandığını duyuyorum. Kapıyı hışımla çarpıyor ve ben inleyerek masamın arkasına oturuyorum, başparmaklarım şakaklarımı yoğuruyor.

Beklentilerimin ne olduğundan emin değilim. Yani, hançerle uyumlu bulunan herhangi bir kadının uysal olmayacağını varsaymıştım, ama Lilith... zor.

Güzel, inatçı ve canlı.

Bir bardağa viski dolduruyorum ve düşünürken yudumluyorum.

Her zaman kontrolü elinde tutan biri olarak, bir diktatörünkine benzemeyen bir tonda nasıl iletişim kuracağımı bilemeyecek kadar ileri mi gittim? Ne olduğunu biliyorum ama bunu dile getirdiğim için kendimi zavallı bir aptal gibi hissediyorum.

Beni , sevmiyor, tıpkı önceki hayatında sevmediği gibi. O çok farklı; dürüst olmak gerekirse, tam tersi. Lily yumuşaktı,

ağırbaşlı ve kendi gölgesinden, benden korkuyordu. Bir bağ o zaman onu koruyacak kadar güçlü değildi, şimdi de olmayacak. Belki de hançer yanlıştır, belki de o Lily'nin yeniden doğmuş hali değil de başka birisidir. Daha farklı olamazdı ve bunu ne kadar sevdiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum.

Onun meydan okuması benim için bir şey ifade ediyor çünkü başka hiç kimse benimle bu şekilde konuşarak hayatıyla bu kadar yüzsüz olmaya cesaret edemez. Onun karşılık vermesi ve ilgi göstermemesi hem sinir bozucu hem de tahrik edici.

Diğer iblislerin aksine, istediğini elde etmek için beni kullanmak istemiyor. Bir şey varsa, benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve bu onu daha da çok arzulamamı sağlıyor. Bu daha önceki gibi değil ve aynı hataları iki kez yapmayı planlamıyorum. Zaten Lilith'in benim olduğunu söyleyen temel bir içgüdü var. Belki o benim ruh eşimin reenkarne olmuş hali değil ama onu benim *olduğuna* ikna etmek için daha çok çalışmam gerekiyor. Acaba o da bunu hissedecek mi, çünkü onu ikna etmek bana ve kişiliğime kaldıysa, cennette bir şansım olduğundan emin değilim. Kaderimiz olduğunu hatırlayacağı ya da içgüdüsel olarak bileceği fikrine açıkça güveniyordum. Ama aptal olduğum çok açık.



BÖLÜM EIgHT

Lucifer mesafesini koruyor ve ben de bundan hoşlanıyorum.
Sanırım.

Beni hayal kırıklığına uğrattıyor ve ne olduğundan emin değilim, ama ne zaman etrafımda olsa, onun derisinin altına girmek ve onu kızdırmak istiyorum. O da benimle ne yapacağını bilemediği için ya beni gönderiyor ya da kendisi kaçıyor.

Böylesi daha kolay. Çünkü lanet olası Şeytan'ı gördüğüm en yakışıklı adam olarak bulduğum gerçeğiyle yüzleşmek bir türlü gerçekleşmiyor.

Yani, 1.80 boyunda, kalın, koyu kahverengi saçlı ve neredeyse siyah görünecek kadar koyu gözlü olmak zorunda mı? Ne zaman uzun parmaklarıyla bir bardak tutsa çılglık atmak istiyorum. Ya da ellerini nereme koyabileceğine dair uygunsuz düşüncelerim oluyor.

Bu yüzden Lucifer'ın kötü çocuk çekici olduğunu düşünmek yerine, günlerimi antrenman yaparak geçiriyorum. Kas bir anlamda benim Yoda'm oldu,

Bana nasıl portal kuracağımı ve ek dövüş eğitiminin yanı sıra sözde güçlerimden neler bekleyebileceğimi öğretti. Babamın atölyesinde büyüdüğüm için zaten oyunun ilerisindeyim, ancak bu yeni yetenekli güçle durum farklı. Çılgınca bir güce sahip olmak iblisler arasında oldukça yaygın bir şey gibi görünüyor, ancak bunun dışında benimle ilgili başka özel bir şey yok gibi görünüyor. Kas bana bazen ek bir yeteneği kullanmanın on yıllar aldığını söyleyip duruyor. Ben sadece sabırsız davranıyorum.

Portalling eğlenceli ve alışması kolay, ancak Kas'ın bugün üzerinde çalışmak istediği şey bu değil - görünüşe göre.

"Bugün Dünya'ya gidiyoruz," dedi bana.

Onu gördüğümde yüzüm aydınlanıyor; Paris'teki moda haftasına hazırlanır gibi giyinmiş ve ben de Ay Savaşçısı tişörtüm ve kot pantolonumla onun yanında biraz sönük göründüğümü düşünüyorum. Kas beni bir aşağı bir yukarı süzüp alay ediyor. "Hadi ama, benim bir şeyimi *ödünç* alabilirsin." Ödünç kelimesine çok büyük bir vurgu yapıyor ve Kas'ın kıyafetlerini çok ciddiye aldığı belli. Kıyafetlerle dolu devasa bir dolabım yok değil, sadece Lucifer'dan olduklarını bilerek onları nasıl kabul edeceğimden emin değilim.

Bizi çabucak bir daireye götürüyor. Kas'tan beklediğim gibi değil, daha çok cehennemdeki bir konuttan. Etrafıma bakıyorum ve o da yüzümdeki ifadeyle alay ediyor. "Güven bana, diğerleri kadar kötü değil."

Mırıldanıyorum ve neden zamanının çoğunu burada geçirmediği aklıma takılıyor. *Yine odamın neden bu kadar güzel olduğunu merak ediyorum.*

"Dünya'da nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diye sırtarak alay ediyor. Kırmızı, dar bir elbiseyi kaptığı gibi bana uzatıyor. Çabucak soyunuyorum ve elbiseyi giyiyorum. Bir eldiven gibi oturuyor ve vücudumun her santimini kavırıyor. En iyi şekilde açıkta bırakıyor,

Yüksek yırtmaçtan doğru miktarda göğüs dekoltesi ve kalça gösteriyor. Kas dilini şaklatıyor ve takdirle başını sallıyor. Ellerimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve şimdi Kas'ın neden sürekli böyle giyindiğini anlıyorum. Böyle giyinmek insana kendini basit bir şekilde güçlü hissettiriyor.

"Çok daha iyi. Şimdi şu test edelim." "Uh, ne becerisi?"

Cevap vermiyor, sadece kolumu tutuyor ve bizi Dünya'ya ışınıyor. Büyük bir malikanenin önüne iniyoruz. Hava ılık ve Kuzey Noktası'ndan ya da Hallowsdeep'ten çok uzakta olduğumuzu biliyorum.

"Neredeyiz biz?"

"Göreceksin," diyor dirseğini benimkiyle birleştirerek. Mermer merdivenleri çıkmama yardım ediyor, attığımız her adımda topuklarımız tıkırdıyor.

"İsim lütfen?" diye soruyor elinde bir pano olan takım elbiseli bir adam Kaş'a.

Gülüyor ve kolyesini tutarken dirseklerimizi çözüyor. Adamın gözlerinin içine bakıyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve gülümsüyor. "Listede biz de varız," diyor usulca.

Adam gülümser ve başını sallar. "Tabii ki . Gecenizin tadını çıkarın hanımlar." Ağır ahşap kapılar bizim için açılırken Kas elimi sıkmak için geri dönüyor. "O da neydi öyle?"

"İblis olmanın avantajlarından biri ve bu gece üzerinde çalışacağın şeylerden biri. Birini doğru olmayan bir şeye ikna etmeniz gerekiyor."

Kalabalığa bakıyorum, herkes pahalı elbiseler ve takım elbiseler giymiş. Elinde arp olan bir kadın önde hafif müzik çalarken, garsonlar ellerinde şampanya flütleriyle mekânda dolaşıyor. Evin içi benzersiz ama Lucifer'in malikânesi kadar süslü ve gösterişli değil.

"Bunu tam olarak nasıl yapmam gerekiyor?"

"Niyetle. Söylediklerinizin doğru olduğuna inanmalarını istiyorsunuz ve inanacaklar."

"Bu benim hediyelerimden biri olabilir mi?"

Kas başını sallıyor. "Çoğu iblis insanlarla uğraşırken belli bir düzeyde ikna kabiliyetine sahiptir. Bazıları diğerlerinden daha iyidir."

"Asıl yeteneğin nedir?"

Kas çok komikmişim gibi gülüyor. "Bir kıza yeteneklerini öylece soramazsın Lilith."

"Uh, tamam." Kas tuhaf biri ama yardımsever. Bazen onun tek ayarının şifreli olduğunu hissediyorum. Ama nazik davranıyor ve Cehennem'de tanıştığım herkesten daha fazla bilgi veriyor, ben de bunu kabul ediyorum.

İki adam bize yaklaşıyor ve Kas onlara nazık bir gülümseme veriyor, ben de aynı şeyi yapıyorum. Ortalamanın üzerinde görünüyorlar. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama insan standartlarına göre kesinlikle öyle olmasalar da kısa görünüyorlar. Ama Lucifer'ın yanında dursalar minyatür bir adam gibi görünürlerdi. Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum ve saçsız ve altın tenli adam bana gülümserken gülümsüyorum.

"Seni bu partilerden birinde görmemiştim," diyor ve bu hediye ne zaman test etmem gerektiğinden emin değilim, bu yüzden sohbeti sürdürüyorum.

"Bu bizim ilk seferimiz," diye cevap verdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yüzün hatırlayacağım bir yüz." Ona bir kez daha gülümsüyorum ve Kas'ı takip ediyorum. "Peki, siz hanımlar bu gece katılıyor musunuz?"

"Katılmak mı?" Ben soruyorum.

Kaş gülümsüyor ve soruma verdiği cevabı yarıda keserek "Duruma göre değişir. Sence ne kadara gideriz?"

"Açık artırmayı kolayca yirmi binden başlatabilirim."

Kas alay ediyor. "Çok düşük."

"Gerçekten de çok alçak," diyor önümdeki adam onaylayarak. Bana değerli bir hayvanmışım gibi yukarıdan aşağıya bakıyor ve elim seğiriyor. Kaş beni dürtüyor ve yeteneğimi test etme zamanımın geldiğini anlıyorum. Koluna dokunuyorum ve kahverengi gözlerinin içine bakıyorum, Kas'ın kapıdaki fedaiye yaptığını taklit ediyorum.

"Burada tam olarak ne oluyor?"

"Müzayedeler," diye yanıtlıyor

hemen. "Ne için?"

"İstedığınızı yapmak için bir eğlence gecesi. En derin fantezilerini."

"İğrenç," diyorum elimi kolundan çekerek. Odanın içinde etrafıma bakıyorum.

Bu durumdan kurtarılması gereken biri olup olmadığını görmek için kadınlara bakar. Kas başını sallar.

Adamlar giderken usulca, "Hepsi istekli," diyor. "Üzücü, biliyorum.

Hançerli elinin seğirdiğini gördüm. Sandığın kadar keyifsiz değil."

"Onları satın mı alıyorlar?"

"Bu gece için," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ve onlar için sorun yok mu?"

"İyiden de ; bu kızlardan bazıları bir gecede dört yıllık üniversite harcını ödüyor."

Başımı sallıyorum ve kızların erkeklerle flört etmelerini, kirpiklerini ve onlara ilgi göstermelerini izliyorum. Ya da paralarına. Sonra durumun gerçekliğini kavrayarak gülümsüyorum. Ancak bu gece bıçaklama ya da başka bir şeytani öldürme yöntemi olmayacağı için biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Partide yürürken Kas insanlarla konuşuyor ve bir yanımda onun burada olmak için gizli bir nedeni olup olmadığını merak ediyor. Ama şampanya içiyorum

izlerken ve gözlemlerken, neredeyse biri bana her soru sorduğunda yeni yeteneğimle kanatlarımı açıyorum.

Birini söylediğim herhangi bir şeye gerçekmiş gibi inandırabilmem gerçekten yardımcı olabilir ve bir iblis olarak işimin ne olacağını merak ediyorum. Dünyaya gelecekteki iblisleri ya da cehennemde yaşayacak ruhları bulmak için mi geleceğim? Başka hangi iblis işleri var ki zaten? Düşüncelerim bir elin belime dolanıp beni sıkmasıyla kesiliyor.

Baktığımda daha önce konuştuğum adamı görüyorum. "Bu gece satılık olmadığına emin misin?"

"Eminim," diye cevap veriyorum, parmaklarını belimden çekmeye hazırlanırken başka bir el bunu benim yerime yapıyor.

"Bu kadarı yeterli," diyor yeni adam. Lucifer'la konuşmalarım kısa sürdü ama sesi akılda kalıcı. Ona bakıyorum ve yanımdaki adam kalın kalın yutkunuyor. Lucifer tehditkâr, sadece nötr bir durumda, ama ona bakış şekli... sanki bana dokunduğu için ellerini kesmek istiyor.

Olması gerekenden daha çok seviyorum.

Adını bile öğrenemediğim adam, "Onun için konuşulduğunu fark etmemiştim," dedi.

Lucifer ona "Siktir git," diyor ve adam hemen kaçıyor. "İyi misin?" diye soruyor benimle konuşurken şimdiye kadar kullandığı en nazik tonda.

Neden bu kadar iyi görünüyor? Buradaki tüm erkeklerden daha iyi giyinmiş, hepsinin üzerinde yükseliyor. Ve şimdi yanımda olduğu için kimse bana doğru bakmaya cesaret edemiyor bile. Hoşuma gittiğini inkâr edemesem de her şey kontrolüm altındaydı.

"İyi. Bunu halledebilirdim, biliyor musun?"

"Oh, biliyorum, küçük cehennem ateşi."

Ona ters ters bakıyorum ve biraz daha dik duruyorum. "Bana öyle deme."

"Küçük Hellfire'ı sevmiyorsun o zaman?" Bana bakarken kara gözlerinde bir pırıltı var; sanki benimle oynuyor ve bundan zevk alıyor.

"Lilith iyi."

"Lilith," diyor dilini yuvarlayarak ve bundan bu kadar hoşlanmamam gerektiğini biliyorum. Adımı söylediğinde, bana herhangi bir şey söylediğinde, bir memnuniyet birikintisi içinde erimek istiyorum. Ama lanet olası şeytanı sevemem. O bir şeytan, bir canavar ve eğer ondan hoşlanıyorsam, bu beni de şeytan yapar. Diana'nın son sözleri neden sürekli kafamın içinde çınlıyor ya da beni neden bu kadar rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor.

İnsanları öldürdüğümü biliyorum ve bu iyi bir şey değil - görünüşe göre cehenneme gönderilecek kadar kötü bir şey - ama doğuştan kötü ya da canavar olduğumu düşünmüyorum ve onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum. İblis olmak kötü bir şey olmak zorunda değil. Bir iblisin en büyük işlerinden biri hak eden ruhları cehenneme götürmektir. Bu nasıl kötü bir şey olabilir ki?

"Sorun nedir?" Lucifer sorar.

Tırnaklarıma bakıyorum ve başparmağımdaki kırmızı cilayı karıştırıyorum. "Bir şey yok," diye cevap veriyorum ona bakarak. Yüzünün sağ tarafına doğru eğilmiş bir sırtışı var.

Dilini şaklatıyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. "Biliyorsun, her iblis hediyelerini benden alır."

Gözlerinin içine bakıyorum ve sırtışıım derinleşiyor. "Bir iblis hangi yeteneğe sahipse, o yeteneğe sahip olduğum içindir. En sevdiğim hediyelerden birinin ne olduğunu bilmek ister misin?" Başımı hayır anlamında sallıyorum ama aklımdan Kas'ın bana tüm yetenekleri geçiriyorum. Astral seyahat, rüyada yürüme, ateş,

İkna, gölgeler, güç ve daha niceleri. Ve *Lucifer tüm bu yeteneklere sahip mi?*
Kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Yalanların tadını alabiliyorum. Ve seninkilerin tadı çok tatlı."

Onu itiyorum ve bileğimi tutuyor. "Bırak beni," diye hırlıyorum ona.

"Patronuna böyle davranamazsın," diyor bileğimi kavrarken.

sıkıyor. Onunla gerçekten tartışamam ve teslimiyetimden memnun görünüyor.

"Bu arada, sanırım sana iş görevini vermeye hazırım."

"Bu da ne?" Sinirli bir şekilde soruyorum, etrafta görünmeyen Kas'ı arıyorum.

"Kişisel bir asistan arıyordum."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Ben daha düşünmeye fırsat bulamadan cevap ağzımdan kaçıyor. Kelimeler ağzımdan dökülürken Lucifer sırtıyor ve bileğimi bırakıyor.

"Benim hakkımda öğrenmek isteyebileceğin bir şey var, küçük Cehennem Ateşi," diye başlıyor, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Şaka yapmıyorum. Yarın sabah ilk iş kütüphanemde görüşürüz."

Arkasını dönüyor ve sanki hiç burada değilmiş gibi gözden kayboluyor. İnsanlar yavaşça başka bir odaya girerken etrafıma bakıyorum. Kas hâlâ ortalıkta yok ve Lucifer'ın saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmamın üstüne bir de ekilmemle alay ediyorum.

Partiden çıkıyorum, topuklu ayakkabılarım dışarıya çıkan taş yolda tıkırdarken kırmızı elbisem beni takip ediyor. Kas'ın bana söylediği gibi yapmadan önce etrafta kimsenin beni görmediğinden emin olmak için ileri geri bakıyorum; hedefim olarak Cehennem'deki odamı hayal ediyorum ve tek yönlü bir ayna gibi, kendimi geçitten iterken yeşil çarşafları görüyorum. Ayaklarımın üzerine düşüyorum ve yatağında oturan Kas'a ters ters bakıyorum.

"Nereye gittin lan sen?"

"İlk sınavını geçtin, yaşasın!"

Ona gözlerimi deviriyorum ve elbisemi değiştirmek için dolabıma doğru yürüyorum. "Beni asistanı yapacağını biliyor muydun?"

Kas omuzlarını silerken umursamaz bir tavır takınıyor. "Şaşırmadım."

"Bana söylemediğin şey ne?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Saat takmamasına rağmen bileğine bakıyor. "Oh, saate bak. Güle güle!" Anında odamdan çıktı ve ben bir şeyler olduğunu anladım.

Kas ve Lucifer'ın bana söylemediği bir şey. Ve nefret ettiğim bir şey varsa, o da sırlardır.

OceanofPDF.com



DOKUZUNCU BÖLÜM

I Sonsuzluk boyunca bir iş günü için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Neredeyse hiç uyumadım, çok dinlenmeye ihtiyacım olduğundan değil, ama yine de. Ne zaman aklıma geldi bilmiyorum.

Lilith için bu rolü yarattı, ama dahice. Onu her gün, bütün gün etrafımda olmaya zorlamanın bir yolu ve aynı zamanda diyarın dışında çok fazla zaman geçirmemesini sağlıyor. Ona burada, Cehennem'de, güvende olduğunu bildiğim yerde ihtiyacım var. Bu aynı zamanda ona kur yapma planımın da bir parçası ki bu konuda kendime pek güvenmiyorum. Benim için çalışırken davranışlarını kontrol edebileceğinden de emin değilim.

Mizacı hakkında gördüğüm kadarıyla, insanları kızdırma yeteneğine sahip olduğunu biliyorum ve ondan istediğim şey bu değil. Dikkat çekmemesini, fark edilmemesini ve en önemlisi güvende olmasını istiyorum. O daha ofisime girmeden işimin başımdan aşkın olduğunu biliyorum.

O kadar kısa bir şort giymiş ki neredeyse am dudaklarının girintisini görebiliyorum ve kırmızı bluzu göğsüne yapışarak göbeğini gösteriyor. Uzun sarı saçları

Saçlarını omzunun üzerinden örmüş.

Bu tam bir işkence olacak.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun patron?" diye soruyor, asistanım olma görevinden memnun olmadığı belli.

Ona cevap vermeden önce bir an durup uzun bacaklarına ve bana bakarken ne kadar meydan okuyan görüldüğüne hayran oluyorum.

"Her şey sırayla," diye başlıyorum masamdan kalkıp raftan altın kutuyu almaya. Kutunun içinde ne olduğunu görmek için parmak uçlarında durmaya çalıştığında ilgisi artıyor. Kutuyu ona doğru çeviriyorum, açıyorum ve kutunun kadife iç kısmına nazikçe yerleştirilmiş obsidyen kristali ile altın zinciri görmesine izin veriyorum.

"Bu ne için?"

"Sen," diye cevap veriyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Tamam, ama neden?"

"Bu bir iletişim kolyesi. İkimizden birinin diğerinin o anki konumuna geçmesini sağlıyor. Tek yapman gereken onu sıkmak ve adımı söylemek. Bende onun ikizi var," diyorum ve kolyeyi yakamın altından çekip ona gösteriyorum. İkiz kelimesini duyunca irkildi ama bana zayıflık göstermek istemediğinden ya da kendi acısını saklamak istediğinden emin değilim.

"Peki buna neden ihtiyacım var?"

"Sen benim asistanımsın. Bu şekilde bana ulaşman daha kolay olacak." Bana bir kaşını kaldırıyor ve saçmalayıp saçmalamadığımı bilip bilmediğinden emin değilim. Elbette bu onun işini kolaylaştıracak ama aslında bu benim onu sürekli takip etmem için bir yol.

"Peki," diye iç geçiriyor ve arkasını dönüyor. Örgülü saçlarını yana doğru tutuyor. Kolyeyi açıp narin boğazına takıyorum. Arkasını döndüğünde, kristal köprücük kemiğine nazikçe yaslanıyor ve ben gülümsüyorum,

Herhangi bir zamanda, herhangi bir alemde nerede olursa olsun ona doğrudan erişimim olduğunu bilerek.

"Pekala, başlayalım mı?"

Ona bir kalem ve kağıt uzatırken "Elbette," diyor.

"İşiniz günlük görevlerimi, toplantılarımı ve programımı yönetmeme yardımcı olmak olacak."

"Şeytanın toplantıları mı var?"

Ona ters ters bakıyorum ve masama yaslanıyorum. "Evet. Ben Lucifer'in toplantıları var." Ona benimkiyle iletişim halinde olan bir defter veriyorum. Herhangi bir şey planlandığında otomatik olarak güncelleniyor, böylece takip edebiliyor ve benim görevlerime de ekleme yapabiliyor. "Bunlar bugünün gündemindeki toplantılar." Ona deftere etkinlik ve not ekleyebilen bir kalem veriyorum ve o da kalemi alıp deftere vuruyor.

Gözleri hem bugünün hem de gelecek ayların toplantılarını tarıyor. Ay sonunda planlananları okuduğunda neredeyse defteri düşürüyordu. "Sen... Meleklerle toplantın mı var?"

"Biliyorum," diye başımı sallıyorum ve daha fazla ayrıntıya girmediğimde yüzünü kaplayan kızgınlığı görebiliyorum. "İyi bir kız ol, belki sen de katılırsın." Bu onu susturdu. 'İyi kız' teriminin kullanılmasından mı yoksa meleklerle buluşacağı fikrinden mi emin değilim. Kız kardeşini görme şansının zayıf olduğunu söyleyerek heyecanını kırmak istemiyorum. Bu zaferi olduğu gibi kabul etmemiz gerekecek.

Parmağı bugünkü toplantıları takip ediyor. "Bu toplantı nedir?" Okuyamadığı sembolleri işaret ediyor ve ben iç çekiyorum.

"Fae diyarı," diye inliyorum.

"Neden onlarla buluşmak zorundasın?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Lilith'e ne kadar güvenebileceğimi merak ediyorum. Onun benim olduğunu biliyorum ama o bunu bilmiyor. Ona olan sadakatim, onun bana bahsettiği sadakatle aynı değil - henüz.

"Şu anda savaş halindeler. Kral benimle bir görüşme talep etti."

"İnsanlar sizinle görüşme talep edebiliyor mu? Programınızı kısaltmak istiyorsanız, neden onlara siktirip gitmelerini söylemiyorsunuz?" diye soruyor.

"Bunu yapmayı ne kadar istesem de, farklı diyarlarla aramı iyi tutmak daha kolay, inanın bana."

"Tamam." Programı bir kez daha inceliyor ve bana bakıyor. "On dakika önce çukurda olman gerekiyordu," diyor sessizce. Ona sırtıyıyorum ve kolunu tutuyorum. Çukura doğru ilerlerken geri çekilmiyor.

Oraya varır varmaz, yaşanan tartışmayı ve bu toplantının arkasındaki nedeni duyuyoruz.

Ponds, Elvor'a "Parmaklarını kesip tekrar dikmeye devam edemezsin," diyor. Dev fae onu azarlarken iblisin yüzüne bile bakmıyor. "Daha yaratıcı olmalısın, Elvor." İşte o zaman Elvor kendini kaybeder. Ponds'u boynundan tutup havada asılı bırakır. Hiçbir şey söylemez, sadece onu tekrar yere bırakmadan önce yüzüne kükrer.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Sıkılmış bir ses tonuyla soruyorum.

Ponds ceketini düzeltir ve boğazını temizler. "Elvor-" Elvor Ponds'a doğru homurdanıyor, "-işkence protokolüne uymuyor."

"İşkence protokolü mü?" Lilith nefesinin altında fısıldıyor. "Neden? Elvor'un performansından memnun değil misin?"

"Her seferinde aynı şeyi yapıyor; parmaklarını kesiyor, tekrar dikeyor ve sonra tekrar kesiyor."

Lilith daha önce tanışmadığı bir iblis olan Ponds'a, "Neden kendi işine bakamadığını anlamıyorum," diyor. "Açıkçası, Elvor korku uyandırıyor

işkence ettiği kişilerde. Ve kurbanları için en kötü işkencenin her gün ne olacağını bilmek olduğunu düşünmüyor musunuz? Muhtemelen her gün parmaklarının kesileceğini düşünerek altlarına işiyorlardır."

Elvor onaylarcasına homurdanıyor. Lilith'e gülümsemiyor ama dudaklarının köşesinde hafif bir eğilme var.

"Ve sen?" Ponds boktan bir ses tonuyla alay eder.

"Bu Lilith ve doğrudan benimle çalışıyor ve ben de aynı fikirdeyim. Eğer Elvor'un yöntemleri işe yarıyorsa, tartışmaya gerek yok. Siz nasıl işkence yapmak istiyorsanız, Elvor da aynısını yapacaktır."

"Ama lordum," diye söze başlıyor Ponds ama ben bu saçmalıkla uğraşmak zorunda olduğum için sinirlenerek ona sert bir bakış atıyorum. Yemin ederim çocuklarla boğuşmak gibi.

"Hepsi bu kadar mı?" Kaşlarımı kaldırarak ve bu konuda daha ne kadar şikayet etmek istediğini bilmek isteyerek soruyorum.

"Elbette, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Ponds, Lilith'e ölümcül bir bakış atıyor ve ben Lilith'kolundan tutup bizi ölümler şehrine götürürken Lilith ona parmağını çeviriyor.

Kolunu çekiştirirken ön kolunu hafifçe sertçe kavıyorum. "Bu ciddi aptalca bir saçmalık. Her gün bununla uğraşmak zorunda mısınız?" Kolunu ovuşturuyor ve onu incittiğimi düşünerek irkiliyorum. Ruhların çalıştığı köhne binalardan birine dönüyor. "Burada ne işimiz var?"

"Belirli bir ruh arıyorum."

"Neden?" diye soruyor, yanıma geliyor ve kolunu tekrar ovuşturuyor.

"Koluna çok mu sert davrandım?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, ama kimi ?" "Adı Kirk ve ona bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Bunu bir iblise yaptıramaz mıydın?"

"Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yaparsın." Başını sallayarak onaylıyor ve ikimizin de içeri girmesi için kapıyı açtığımda konuşmayı kesiyor. Kimseyle konuşmuyorum; asansöre doğru ilerlerken herkes kendi işine bakıyor ve ben de düğmeye basıyorum.

"Sanki hepsi sıradan, vasat bir zaman döngüsünde sıkışıp kalmış gibiler," diye yorumluyor. Başımı sallıyorum ama cevap vermiyorum. O yanımdayken asansör boğucu geliyor. Dudakları düz bir çizgi halinde büzülmüş ve onu gülümsetmek, mutlu etmek istediğim için kendimi gülünç hissediyorum. *Burada, benimle gerçekten mutlu olabilir miydi?*

Asansör kapılarını açıyor ve biz de kapılardan geçerek ofis alanına giriyoruz. Lilith etrafına ilgiyle bakarken ruhlar hücrelerinde çalışıyorlar.

"Ne üzerinde çalışıyorlar?" diye soruyor sessizce.

"Bazıları ceza olarak dünyada nefret ettikleri işleri yapıyor, diğerlerinin ise gerçek işleri var."

"Gibi..."

"Pazarlık edilen ruhların izlenmesi, tasniften gelen evraklar, çukurdan gelen raporlar." Başını sallıyor, sorusuna gerçekten cevap verdiğim için memnun. Belki de Lilith'e karşı daha dürüst olmam gerekiyor, ama bu benim savunmasız olmamı gerektiriyor ve bu kulağa korkunç geliyor.

Kapıyı çalmadan doğruca Kirk'ün ofisine girdim. Aslında bir kapısı var çünkü zaman zaman daha hassas konularla ilgileniyor. Ona daha zor görevler verildi çünkü on yıllardır aktif bir şekilde iblisliğe terfi etmeye çalışıyor.

"Lordum," diye selamlıyor Kirk başını eğip Lilith'e bakarak. Gözleri açılıyor ve boğazını temizliyor. Bu ruhla ilgili şüphelerim daha da artıyor.

Lilith ve benim aramda bakışıyor. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

diye sordu. "Çok nazik bir hizmetkârsın Kirk."

Masasının karşısındaki tek boş koltuğa oturuyorum ve Lilith'e oturacak yer bırakmıyorum. Kızgın görünüyor ama sadece orada durup karşılaşmayı izliyor.

"Bir hafta önce tüm ruhların alımını yaptınız. Görebilir miyim?"

"Elbette... Elbette," diyor ve geçen haftanın dosyalarını bulmak için manilla zarfları karıştırırken korkusunun odayı doldurduğunu hissediyorum. "Buyurun," diyor ve zarfları bana uzatıyor. Eğer ruhlar terleyebilseydi, eminim şimdiye kadar alnından biraz ter damlamış olurdu.

Sayfayı çevirmek için parmağımı yalıyorum ve evraklara göz atarken dudaklarını yalayan Lilith'e bakıyorum. Şüphelendiğim gibi; Lilith'evrakları burada değil, onu buraya kendim getirmiş olmama rağmen. Hiçbir şeyin şüpheli görünmediğinden emin olmak için gerekli belgeleri hazırladığımı biliyorum. Bu aynı zamanda Lilith'in benim için ne anlama geldiğinden şüphelenen biri olup olmadığını görmek için bir testti ve önümdeki ruha bakarken şüphelerim açıkça geçerli.

"Lilith'in giriş formu nerede?" Düzgün bir ses tonuyla soruyorum.

"Neden bahsettiğinden emin değilim," diye kekeliyor ve yalanının tadını alıyorum. O konuşmaya devam ederken dilimde kül gibi kalıyor. Oturmaya devam ediyorum ve sesimi yükseltmiyorum.

"Evrakları teslim ettim, nerede?"

"Efendim?" sorar, yine klasörleri karıştırıyormuş gibi davranmaya çalışarak. "Sana gelen oldu mu Kirk? Lilith'i soran?"

Lilith'in kaşları çatılıyor ve bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama geri çekiliyor, sadece karşılaşmayı değerlendiriyor. Aklına gelen her şeyi konuşmadığını bilmek güzel.

"Lordum, ne sorduğunuzdan emin değilim?"

İşte o zaman ayağa kalkıyorum; masanın etrafında yavaşça yürürken hem Kirk hem de Lilith beni takip ediyor. Ruha dokunmuyorum ama ona bakıyorum. "Lilith'in evraklarını kim aldı?"

"Ben... Ben... Bilmiyorum."

Bu bir yalan değil; korkuyor ama yalan değil.

"Buna kimin erişimi olabilir ki?" Daha önce karıştırdığı dosya dolabını işaret ederek soruyorum.

"Siz, yüksek rütbeli ," diye mırıldanıyor.

"Anlıyorum," diyorum yüzümde bir gülümsemeyle. "Belki Elvor senden daha fazla bilgi alabilir." Yumruğumu sıkıyorum ve ruhunun bir duman gibi kayboluşunu izliyoruz.

Topuğumun üzerinde dönüp Lilith'e baktığımda, bana ve ruhun durduğu yere bakarken dudakları aralanıyor.

"Onu sen mi öldürdün?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve takım elbisemin ceketini düzeltiyorum. "Hayır, onu çukura gönderdim." "Evrak işlerim neden bu kadar önemli?" diye soruyor, kaşları çatılmış bir halde
Kâğıt ve kalemni tutarken.

"Çünkü Cehennem'e gelişinizle kimin ilgilenebileceğini görmek için özellikle Kirk'e verdim. Görünüşe göre şüphelerimde haklıymışım."

Başka bir soru sormaya kalktı ama daha bir şey söyleyemeden kolundan tutup onu fae diyarına götürdüm.



ONUNCU BÖLÜM

L Ayağa kalktığımızda midemin bulandığını hissediyorum. Lucifer kolumu bırakmıyor ve ben de başımın döndüğünü hissederek onu . İri avuç içi kolumun arkasında dolaşıyor.

Boynum ve kendimi yeniden merkezde hissediyorum.

"Bazen uzun mesafeler zor olabilir. Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama elini çekmiyor. Teni tenime karşı buz gibi soğuk geliyor ve neredeyse titriyorum.

"Bu çok ani oldu," diye alay ediyorum ve sonunda elini kolumdan ve boynumdan çekiyor. Omuz silkiyor ve beni tekrar sinirlendiriyor. *Onlara bir soru sorduğunuzda bu iblislerin nesi var?* "Sana yardım edebilmeleri için asistanının bilmesini isteyeceğini düşünürdün."

"Sen öyle san," diyor takım elbise ceketini düzeltirken. *Takım elbise içinde bu kadar iyi görünme hakkını ona kim verdi?* Kömür karası ve üzerine tam oturuyor. Saçları buraya taşınırken bir santim bile kıpırdamadı. Bu

Yolda yürürken kışımındaki kot şortu çıkarmak zorunda kaldığım için utanıyorum.

Cehennem kasvetli ve gotikken, fae alemi... çok güzel. Çimler şimdiye kadar gördüklerimin en yeşili ve önümüzdeki kale bir peri masalından çıkmış gibi görünüyor. Krem rengi kulelerden çiçekler yükseliyor ve ben hayretler içinde kalıyorum.

"Buraya istediğin zaman gelebilir misin?" İnanmayarak sordum.

"Görüldüğü gibi değil," diye karşılık veriyor yan yana yürürken. Kapılar açılıyor ve içeri giriyoruz. O sırada yanımızdan geçen Fae'leri görüyorum. Hepsi Elvors'un boyu civarındaydı. Hepsi Lucifer'den biraz daha uzun ve bir peri masalına aitmiş gibi görünmüyorlar.

Çoğu savaşçı kıyafetleri giymiş, yüzlerini ve vücutlarını kan kaplamıştı. Sol tarafa baktığımda, ortaçağdan kalma bir darağacına benzeyen bir yerde asılı duran üç adam görüyorum. İçgüdüsel olarak Lucifer'a bir adım daha yaklaşıyorum ve gözlerimi cesetlerin asılı olduğu yerden kaçırıyorum. Sadece Lucifer'in sözleri yüzünden değil, bu diyarın görünüşü ile içindeki insanlar arasındaki tezat yüzünden de burası daha uğursuz geliyor.

Şatonun kapılarına yaklaşırken Lucifer bana "Konuşmasan iyi olur," diyor. Normalde küstahça bir şeyle karşılık verirdim ama onun sözlerini akıllıca buluyorum ve çenemi kapatıyorum. Kapılar açılmadan ve biz içeri girmeden önce bana sırtıttığını görmek için ona bakıyorum.

"Lucifer," diyor tahttaki adam. Kolları kalçalarım kadar olan iri yarı bir adam ve ağır yara izleri var. Elindeki birayı yudumlarken rahat bir duruş sergiliyor ve ben de biranın kızıl sakalına damlayışını izliyorum. "Atıştırmalık kim?" diye soruyor, dudaklarını yalayıp bana bakarak.

Lucifer'ı etkilemek için giydiğim Papatya Dükü kıyafetine anında pişman oldum.

"Drugon, ben geldim. Ne istiyorsun?" Lucifer sertçe soruyor. Bana bakmıyor, sadece önümüzde duran Fae kralına bakıyor.

"Bildiğiniz gibi, krallığım savaşta." Lucifer cevap vermiyor, hatta konuşmadan sıkılmış gibi görünüyor. "Diyara gelip davamıza yardım etmesi için birkaç iblis fae ayırabileceğinizi umuyordum."

Lucifer gülümser. "Peki bunu neden yapayım?"

Drugon, "Bu savaşı kazanmak için tüm ordum ruhlarını cehennemle takas edecek," diye teklif ediyor ve Lucifer kıpırdamıyor ya da yüz ifadesini değiştirmiyor olsa da bunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Lucifer arkasını dönmeden önce, "Teklifini değerlendireceğim," diyor. Ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalmadan önce bir an için aptal gibi duruyorum. Ayaklarımız kaldırım taşlarına çarpıyor ve en azından rahat ayakkabılar giydiğime seviniyorum.

"Bu mı, tüm toplantı bu kadar mı?"

"Bir sorun var," diyor usulca, bana baktığında kaşları çatılıyor. "Siktir," diye inliyor. Kolumu kabaca kavıyor ve tekrar şiddetli bir şekilde portalize oluyorum, ama bu sefer yere indiğimizde tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum.

"Neden Hallowsdeep'teyiz?" Ben soruyorum.

"Bir şeyler doğru gelmiyor," diyor yine. Ana caddede yürürken bana biraz paniklemiş bir şekilde bakıyor. "Belki de Cehennem'e geri dönmelisin?" Bunu her zamanki sık kafalı tonuyla değil, yumuşak bir şekilde söylüyor.

"Yardımcı olabilirim," diye cevap veriyorum, ona tam olarak ne konuda yardımcı olacağımı bilmeden. Ama bu adamın kafasından neler geçtiğini parça parça anlama fırsatını hiçbir şekilde kaçırmayacağım.

Lucifer iç çeker ve boynunu ovuşturur. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"O zaman bence bu harika bir fikir. Peki ne arıyoruz efendim?" Ben 'efendim' dedikten sonra hafifçe durgunlaşıyor ve ben de kendimi tutamayıp sırtıyorum. *Demek ki adam ona efendim dememden hoşlanıyor, kendine Cehennem'in 'kralı' diyen bir kontrol manyağı için şaşırtıcı değil.*

Etrafına bakınıyor ve homurdanıyor, sanırım başının etini yemeye devam edeceğimi ya da bana bir şekilde söylemek zorunda kalacağını anlıyor.

"Bir çocuk," diyor usulca.

"Bir çocuğu aramak için mi buradayız?" Şaşkınlıkla sordum. "Dinle dostum, eğer çocukları kaçırp cehenneme götürmek istiyorsan bu iş yürümeyecek. Bu çok yanlış."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor.

"Hayır, sen kapa çeneni. Ne tür bir hastalıklı bok-"

Eliyle ağzımı kapatıyor ve iç çekiyor. "Çocuğum," diye düzeltiyor.

Dürüst ifadesini kavrarken kaşlarım çatılıyor ve ana caddeye bakıyorum.

"Bir çocuğun var... Dünya'da mı?"

"Ben... Ben olduğunu bilmiyordum."

"Ne olmuş yani? Dünyaya geldin ve tam bir sürtük oldun ve birini hamile bıraktığını bilmiyor muydun?"

"Biri beni öldürsün amına koyayım," diye mırıldanıyor Lucifer nefesinin altında. "Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum ama yemin ederim kanla çağrıldım ve birinin bunu yapabilmesinin tek yolu benim kanıma sahip olması ya da benim kanımdan olmasıdır."

Ona birkaç kez göz kırpıyorum. Utangaç ve biraz da sinirli görünüyor. "Yani, sanırım buradayken becerdiğin kadınlarla başlamalıyız." Yanaklarının kızardığını ilk kez görüyorum ve bu her ne kadar sevimli olsa da, bu kasabanın yarısını becerdiğini bilmek beni kızdırıyor. "Tamam, belki de kasabadaki tüm çocukları sıraya dizip hangilerinin sana benzediğine baksak daha iyi olur?"

"Lanet olsun," diyor benden uzaklaşırken. "Cehenneme geri dön, Lilith. Bunu ben hallederim." O bir yöne gitti, ben de diğeri yöne. Sanki dev bir deli değılmiş gibi kasabanın etrafında fırtınalar estiriyor. *Hangi çocuk ona yaklaşırken kendini rahat hisseder ki?* Yine de bu işin nasıl sonuçlanacağını görme fırsatı Cehennem'e geri dönmek için fazla ilgi çekici.

Ben de her zamanki gibi onun talimatlarını dinlemedim ve şehirde dolaşmaya başladım. Onun çocuk sahibi olmasıyla ilgili hislerim karmaşık. Çocuk sahibi olması onun karakterine aykırı görünmüyor, belki de başka kadınlarla birlikte olması fikri beni rahatsız ediyor. Onun tam bir erkek düşkünü olmasını umursamam gerekmiyor, sanki... *tamam, bu düşünce silsilesi biraz çılğınlaştı.* Kasabaya bakıyorum ve bir çocuğun yanlışlıkla kendi babasını tam olarak nerede çağırabileceğini düşünüyorum.

şeytanın tohumu görünür? Her ne kadar onun şeytani bir pislik olduğunu söylemek istesem de, adam yakışıklı. Dizleri titretecek kadar yakışıklı.

Sinir bozucu ve dikkat dağıtıcı.

Bu yeni dünyada kendimi bulmaya ve hayatıma nasıl devam edeceğimi, kız kardeşimin ve sahip olduğum hayatın yasını nasıl tutacağımı anlamaya çalışıyorum ama o bunu çok zorlaştırıyor. Sürekli onu kızdırmak ve bu zahmete değmediğimi kanıtlamak istiyorum. Bende ne bulduğundan emin değilim, keşke bulabilsem.

Kendi iç düşüncelerime o kadar dalmışım ki bir çocuk parkını geçip kendimi ormana girmeden önceki ağaç sırasının yanında buluyorum. Soğuk havada esen bir sōėüt ağacı var ve daha ileriye baktığımda simsiyah saçlar görüyorum ve inleme sesleri duyuyorum. Sōėüt yapraklarını aralayıp aşağıya baktığımda dalların altında toplanmış ağlayan küçük bir çocuk görüyorum.

"Hey," diyorum usulca.

Sulu bakışları dizlerinden yukarı bakıyor ve gözyaşlarını siliyor. "Ne istiyorsun?" diye hırslıyor sinirli bir ses tonuyla. *Evet, işte bu.*

"Neden burada saklanıyorsun?"

"Çünkü o çocukların hepsi pislik" diyor ve kolundaki bir çizici fark ediyorum.

"Koluna ne oldu?"

Alay ediyor ve başını sallıyor. "O küçük pislik Clover, Salem cadı mahkemelerini oynamanın komik olacağını düşündü ve kazıkta yakılanın ben olmam gerektiğini söyledi. Beni bir sopayla tırmaladı."

"Clover gerçek bir amcık gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum. Çocuğun gözleri parlıyor ve başını sallarken yüzünde küçük bir gülümsemenin oluştuğunu görüyorum. Ağacın gövdesine gidip yanına oturuyorum. Bana baktığında gözlerinin yumuşak sarımsı bir renge dönüştüğünü görüyorum. Bunu belli etmiyorum ama aynen onun gibi oturuyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. "Sana zarar verirken ne düşünüyordun?"

"Keşke babamın kim olduğunu bilseydim de beni buradan götürebilseydi."

"O kadar kötü mü?" İstismara mı uğruyor yoksa incindi mi merak ederek soruyorum.

İç çeker ve başını sallar. "Sadece uyum sağlayamıyorum. Çocuklar kaba, annem..." diye devam ediyor ve oyun alanına bakıyor.

"Ben de hiçbir zaman uyum sağlayamadım," diyorum.

"Evet, öyle giyinmişsin," diyor bana bakarak ve ben kahkahayı patlatıyorum. Küçük kız da aynı şeyi yapıyor ve yüzünü bir gülümsemenin kapladığını görmek güzel. "Farklı olmak sorun değil, güven bana." İç geçiriyor ve işte o zaman Lucifer'in söğüt ağacına doğru uzun adımlarla ilerlediğini görüyorum.

Yaprakları ayırıp önce bana baktı. "Sana eve gitmeni söylemiştim."

"Bak," diyorum küçük kızı göstererek. Adamın görünüşünü fark edince gözleri açılıyor. Belki de bu kadar heybetli görünmemek için bir şeyler yapmalıydı ama Lucifer asla görünüşünü kimse için değiştirecek biri değildir.

Birkaç saniyeden kısa bir süre içinde, kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü, yüzü şimdiye kadar gördüğüm en rahat ve nazik haliyle küçük kıza bakıyordu. "Merhaba, ben Luc," diyor ve küçük kız ona birkaç kez bakıyor.

"Ben Blair."

"Sanırım birbirimizi arıyor olabiliriz," diyor. Bana bakmadan önce birkaç dakika Blair'e bakıyor. Hangi ifadeyi görmeyi beklediğinden emin değilim, ama dürüst olmak gerekirse, bu an o kadar tatlı ki, hayranlık duymaktan başka ne yapabilirim ki?

İkisi de bir an birbirlerine bakıyorlar, ben araya girdiğimde ikisi de ne diyeceklerini bilemiyorlar. "Blair, bence Luc'u götürebilirsin-" Ona bakıyorum ve kendine seçtiği isim karşısında gözlerimi devirmek istiyorum, "annenle konuşmak için."

Lucifer boğazını temizler. "Kim-" Bu sefer elimi onun ağzına koyma sırası bende. Bu salak ne yapacaktı, ona annesinin kim olduğunu mu soracaktı? Ona ters ters bakıyorum ama Blair'e dönüp bakıyorum.

İç geçiriyor ve başını sallıyor. "Beni takip edin," diyor ve ayağa kalkıp ormanın derinliklerine doğru yürüyor.

Lucifer ve ben arkasından gidip ona yer açıyoruz.

"Ona gerçekten annesinin kim olduğunu mu soracaktın?"

Yüzünü buruşturuyor ve omuzlarını silkiyor. "Düşünmüyordum. O... o..."

Kolunu tutup sıkıyorum. "O özel biri," diyorum ona ve o da bana bakıp gülümsüyor. Lucifer ilk kez bana bu şekilde gülümsüyor.

Bu gerçekten çok sevimli. Bir sır bildiği ya da benimle dalga geçtiği için gülümsemiyor. Mutlu olduğu için bana gülümsüyor.

"Bizim kim olduğumuzu bilemez." Kaşlarını atıyorum ve o başını sallarken ona bakıyorum. "Bu onun korunması için."

"Seni tam olarak nasıl ağırabildi?" Sarışın bir kadın orman kulübesinden çıkarken soruyorum. Ellerini kalçalarına koyarken burnu havaya kalkmış.

Karşısındaki kadına bakarken i geçiriyor. "nk o yarı cadı."

Blair'in annesi önce ona, sonra bana, sonra da Blair'e ters ters bakarken ileriye doğru yürüyor. Kadın Blair'e "Biz konuşurken burada kal," diye çıkıştı.

Küçük kız gözlerini devirip yanımda dururken Lucifer bana kulübeye girmek istemediğini söyleyen bir bakış atıyor ama yine de giriyor. Cadıya kiminle konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğini söylememeye çalışıyorum ama bu onun kendi cenazesidir. İşte buradayım, Şeytan'ın yumurtası olan küçük bir çocukla kulübenin dışında duruyorum.

"Yani sen onun kız arkadaşı mısın?" Blair bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde soruyor.

"Asistan," diye cevap veriyorum ve o da alay ediyor.

Kulübeden gelen bazı bağırışlar duyuyoruz ve ikimiz de irkiliyoruz.

"Benden haberi yok muydu?" diye soruyor usulca ve ben başımı sallıyorum. Kaşları atılıyor ve gözleri maviye dönüyor. "Beni nasıl buldun?"

Lucifer'ın bunu yaptığım için bana ne kadar kızacağından emin değilim ama Blair'e baktığımda kendimden çok şey görüyorum. Onun seviyesine inmek için çömeliyorum ve sözlerime tüm ikna gücümü katıyorum.

"Senden haberi yoktu ama onu çağırdığını hissetmiş olmalı. İsteniyorsun ve . Kimsenin aşağılamasına izin verme.

büyük işler için, Blair."

"Öyle miyim?" diye

soruyor usulca.

"Kesinlikle."

Lucifer hışımla dışarı çıkana kadar kulübeden biraz daha bağırış çağırış geliyor, kendini sakinleştirip Blair'e gülümserken Blair'in annesinden iz yok.

"Aç mısın?" diye soruyor küçük kıza. Kız

omuz silkiyor. "Emin misin?"

"gelen en iyi yer neresi, nereye gitmek istersen." Düşünürken

gülümsüyor. "Carly's Crabs?"

"Tamamdır," diyor. "Git temizlen, biz de gidelim." Gülümsüyor ve üstünü değiştirmek için eve koşuyor.

"Yani... sen bir babasın."

"Sanırım, evet," diyor utangaç bir şekilde, elleri takım elbisesinin ceketinin içinde yere bakarken. "Bu senin için bir sorun mu?"

"Neden olsun ki, ben sadece asistanınızım."

"Doğru," diyor eve dönüp bakarak. "Seni hatırlayamaz," diyor usulca.

"Adımı bile bilmiyor," diyorum, onu ikna etmeye çalışarak ve neden onun ve benim hakkımda bu kadar ketum davrandığını merak ediyorum.

"İkiniz için de en iyisi bu. Ne olduğumuzu ya da gerçekte kim olduğumu bilmemeli. Hoşuma gitmese de o amcık anasıyla kalmalı."

"Onu bizimle birlikte cehenneme götüremez miyiz?"

Başını iki yana sallıyor. "O sadece yarı iblis ve bunun onun için adil olduğunu sanmıyorum."

Cehennemde gördüğüm tüm ruhları düşünüyorum ve tabii ki hiç çocuk yok. Başımı sallıyorum ve şartlarını kabul ediyorum.

"Veda edebilir miyim?"

Blair koşarak evden çıkarken başını sallıyor ve gülümsüyor. "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü," diyor. Lucifer'ın yüzünü gerçek bir gülümsemenin kapladığını görüyorum ve o anda onun düşündüğüm gibi bir canavar olmasının mümkün olmadığına karar veriyorum. Onunla tekrar konuşmak için Blair'in seviyesine iniyorum.

"Yani sen ve baban akşam yemeği yiyeceksiniz, tamam mı?" "Sen de gelebilirsin," diyor Blair ve ben başını sallıyorum.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler, ama sen babanla git ve iyi vakit geçir."

"Tamam," diyor Blair, Lucifer'a bakarak.

"Tekrar buluşana dek mutlu yıllar," diyorum elimi uzatarak ve o da sıkıyor. Lucifer'a dönüp bakıyor ve ben de onların ormandan birlikte çıkışlarını izliyorum.

Daha önce ocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim ve Lucifer'ın ne kadar zamandır hayatta olduğunu ve bunun her zaman istediği bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Kızının şakalarına gülmesini izlerken, bunun onun için mutlu bir an olduğu açık.

Bencilce bir düşünceyle, buna hakkım olmadığını bile bile ben de bu anın bir parçası olmak isterdim. Ben sadece onun asistanıyım.



ONBİRİNCİ BÖLÜM

I Bu tuhaf deniz ürünleri restoranında bir masada oturmuş, karşımda ve kesinlikle benim olan çocuğa bakıyorum. Aynı saçları paylaşıyoruz ve Gözleri ve görünüşe göre tavrı da ona miras kalmış olabilir. "Neden burası?" Eklektik yengeç kulübesine bakarak soruyorum.

"Pahalı bir yer ve ben buraya hiç gelemiyorum ama görünüşe göre paran var." Ona ve anlayışlı cevabına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Bugün yedi yaşıma girdim," diyor gururla, ama çok daha büyükmüş gibi konuşuyor. Ve ağzı bozuk.

"Doğum günün kutlu olsun, parti mi veriyorsun?"

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Hayır, annem bana hayatta olduğum için şanslı olduğumu söyledi ve bu benim hediyem."

Josie'nin ona nasıl davrandığını anlatırken öfkem taşmak üzere. Cadı ile yattığımı hatırlıyorum ve onun

Güçlü. Şu anda meclisinin baş rahibesi ve acaba Josie'nin de büyülu olmasının nedeni Blair'in ölümlü olmak yerine yarı iblis olabilmesi mi?

İblis doğası ön planda değil, gösteriyi yöneten cadı tarafı. İblis tarafı uykuda, ama onu ele geçirmek istediğini hissedebiliyorum.

Değer verdiğim her şey öyle ya da böyle elimden alındı ve bu kızgın küçük kıza bakarken ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ve bu da onu elimden geldiğince korumak.

"Doğum günün için ne istersin?" Ben soruyorum, o omuz silkiyor. Gözlerini kırpmadan önce gözleri morarıyor ve tekrar kahverengiye dönüyor.

"Para her zaman iyidir." Başımı sallayarak onayladım.

"Senin için bir banka hesabı açtıracam. Annenin dokunamayacağı bir hesap. Bu senin paran olacak, anlıyor musun?" Bir yengeç bacağına kırıp etini yerken başını sallıyor.

"Sana baba mı demem gerekiyor?" diye soruyor. "Eğer istersen."

Başını eğiyor ve merakla bana bakıyor. "Beni gerçekten bilmiyor muydun?" Başımı sallıyorum ve bana bakışına bakınca, acaba yalanların tadını alma yeteneğim onda da var mı diye merak ediyorum. "Tamam o zaman. Sana baba diyeceğim."

Kendi yemeğimi yerken gülümsememi gizleyemiyorum. Bir süre sessizce birbirimizi süzerek yiyoruz.

"Şu güzel kadın senin kız arkadaşın mı?" "Onun gibi bir şey," diye cevap veriyorum ve o da başını sallıyor. "Bu harika. İyi birine benziyor."
"Öyle."

"Ne yani, artık seninle mi yaşayacağım?" diye soruyor ve kalbim sıkışıyor. Onu kollarıma alıp cehenneme götürmeyi ne kadar çok istesem de

Ben. Cehennem bir çocuk için uygun bir yer değil ve eğer onu gerçekten korumak istiyorsam, onun hakkında bilgi sahibi olabilecek tek kişi Lilith ve benim.

"Sanırım şimdilik Hallowsdeep'i fırsat buldukça ziyaret edeceğim." Yüzünün düşüşünü izliyorum ve bu hayatımda gördüğüm en kötü şeylerden biri. Her gün her dakika yanımda olmasını ne kadar istesem de bu güvenli değil. O yeterince güçlü değil.

Ama Blair hayal kırıklığını kabullenerek daha uzun oturur ve başını sallar. "Sorun değil. Anlıyorum." Tanrım, o çok genç ama şimdiden çok güçlü. Bu şekilde yaşamak zorunda olmamalı ve kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum.

"Elimden geldiğince çok ziyaret edeceğime söz veriyorum."

Bana inanmıyormuş gibi başını sallıyor. "Doğum günlerimi hep böyle özel kılacağına söz verir misin?"

Gölümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Buna söz verebilirim."

Yemeğimizi bitirip annesinin evine dönüyoruz. Kulübeye vardığımızda pek konuşmuyor. Ne gerektiğini biliyorum ama bu işimi kolaylaştırmıyor. Tek dizimin üzerine çöküp kollarımı uzatıyorum. Kollarımı onun etrafına dolayarak, insan bedenini ve zihnini iblis kısmından korumak için ona sihrimi aşıliyorum. Nereden geldiğini görmek zorunda kalmadan önce dolu dolu ve mutlu bir hayat yaşamasını istiyorum.

Uzaklaştığında daha parlak görünüyor; o zaman şeytani tarafını dizginlemem ve insan formunu korumam için bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Bir sonraki adım en zor kısmı olacak. Gözlerinin içine bakarak ona duyması gereken yalanı söylüyorum. "Ben senin babanım ve çok yoğun bir işim var. Elimden geldiğince ziyaret ediyorum. Nasıl tanıştığımızı hatırlamayacaksın, arkadaşımı da hatırlamayacaksın. Sadece seni sevdiğimi hatırlayacaksın. Mutlu yıllar, Blair."

"Sağ ol baba," diyor.

Benden uzaklaşırken onu son bir kez daha içime çekiyorum, annesi beni karşılamak için dışarı çıktığında ona ters ters bakıyor.

Blair'in evde olduğunu teyit etmek için onun yanından geçerken, "Tam da beleşçiliğı bırakmaya karar vermiştin," diye alay ediyor. Josie'yi boğazından tutup evin yan tarafına doğru itiyorum. Yüzüne doğru yaklaşarak, onu gerçekten öldürmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Ona vurursan, onu incitirsen ya da ona kötü davranırsan, sonsuza dek var olacağın her anın korkunç geçmesini sağlarım." Yumruğumu kaşıırken gözleri açılıyor. Kavramamı gevşetiyorum ve bana ters ters bakıyor.

"Ebeveynliğin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Madem bu kadar endişelisin, o zaman onu da yanına al."

"Keşke yapabilseydim diye düşünmüyorsun değil mi? Zamanı gelene kadar burada kalması gerekiyor."

"Peki sen ve küçük fahişenden bir dahaki sefere ne zaman bir ziyaret bekleyebilirim?"

Hırlıyorum, boğazını tekrar kavriyorum ve sertçe eve vuruyorum.

"Onun hakkında asla böyle konuşmayacaksın..." Bir sert itiş daha. "Tekrar." Biraz daha sıkıldığında Josie'nin gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Belki de onu öldürerek çocuğa bir iyilik yapmış olurum, Blair'i büyütmek için daha uygun birini bulabilirim. Ama sonra cadılar meclisi dışında evlat edinilirse ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Blair'in olabildiğince iyi bir cadı olması gerekiyor. Bu onu durdurulamaz yapacaktır.

"Blair'i büyütecek ve yetişkin olana kadar ona bakacaksın. Blair'i potansiyelinin izin verdiği kadar güçlü olması için eğiteceksin. Ona kim olduğumu söylemeyeceksin. Onu görmeye geldiğimde, müdahale etmeyeceksin. Anladın mı?"

Josie başını sallıyor ve ben de onu bırakıyorum. Elini boğazına götürdü ve bana büyü yapmak istediğini söyleyebilirim. Josie'nin benim kim ve ne olduğuma dair şüpheleri var ama bildiği kadarıyla ben sadece bir iblisim ve onunla uğraşılmaması gerektiğini açıkça belirttim.

"Onun adına bir banka hesabı açtırıyorum. Eğer senin ya da meclis üyelerinden birinin bu hesaba dokunduğunu öğrenirsem, bunun bedelini çok ağır öderim."

Uzaklaşıyorum, omuzlarım gergin ve tek yapmak istediğim çılgılık atmak. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? İnsanlarla üreyebileceğimizi ve bağlanmadan iblisler yaratabileceğimizi mi?

Belki diğerleri benim gibi hissetmiyor çünkü onların çocukları büyülü değil. Ama Blair? Kahretsin, onun gücünün özel olacağını şimdiden söyleyebilirim. Vahşi ve hesaba katılması gereken biri olacak. Yeni tanıştığım kızım la duyduğum gurur, neredeyse beni Cehennem'e kadar takip eden suçluluk ve üzüntü kadar ezici.



Döner dönmez Toth ve Milcom'u çalışma odama çağırıyorum. İkisine de birçok görevde güvenmiştim ve bu görev de bir o kadar önemli. Toth her zamanki gibi sakin ve hazır görünüyor, ancak Milcom'da biraz garip bir şeyler var.

"İkinizin de Dünya'ya gidip iblis özelliği taşıyan bir çocuğum olup olmadığına bakmanızı istiyorum."

Onlara bir liste veriyorum ve Toth listedeki isimlere kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. "Listeyi ayırıp kontrol edeceğiz lordum," diyor Toth,

Milcom'un yüzünün seğirmesine neden oldu.

"Beelzebub'la yaptığım iş ne olacak lordum?"

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. "Bu şu anda melekleri izlemekten daha önemli."

"Elbette," diyor ve odadan çıkarken başını eğiyor.

Toth geride kalıyor ve bana bir kez bakıyor. "Lucifer, başka bir şey var mı?"

Bu gece yaşananlar ve bir daha asla gerçek huzuru bulamayacakmışım gibi hissetmem beni çok etkiledi. Varlığımdaki en önemli iki kişiyi sır olarak saklamak zorunda olduğum için değil.

"Hepsi bu kadar."

"Pekâlâ," diyor ve topuklarının üzerinde dönerek ofisten çıkıyor. Kapıyı kapatıyor ve ben de hemen kendime bir bardak alkol doldurmaya başlıyorum.

Yeryüzünde iblisler yaratmayı düşündüğümde planım bu değildi. Koyu kahverengi gözleri ve siyah saçları olan küçük bir kızın yüzüne bakıp onun ne kadar sevimli olduğunu ya da onu güvende tutmak için her şeyi yapabileceğimi düşünmeyi planlamamıştım.

Şeytani tarafının uykuda olduğundan emin olmak dışında onu korumak için yapabileceğim pek bir şey yok. Dünya'da yapabileceğim pek bir şey olmasa da Blair bir çocukluğu hak ediyor. Uzun ve mutlu bir hayat, bir varise ya da yaratılmış bir orduya sahip olmaktan çok daha önemli.

Öte yandan, programı henüz dağıtamam da. Herkes spekülasyon yapacak ve benim aptalca fikrim ateş altında kalacak. Belki Blair'i aramaya bile başlarlar.

Her şeyi berbat ettim ve tek endişelendiğim şey hatalarımın ve kibrimin geri dönüp sahip olduğumu bilmediğim çocuğuma musallat olup olmayacağı.

Kapı çalınıyor ve Toth'un biraz daha konuşmak istediğini düşünerek içime bir öfke doluyor. Gözlerimi devirip cevap vermemeyi seçiyorum ama kapı çalmaya devam ediyor.

"Ne?" Homurdanıyorum.

"Üzgünüm, sonra gelebilirim," diyor yumuşak sesi ve ben boğazımı temizliyorum. " değil." O içeri girerken viskiyi bırakıp bir tane daha . Geç olmuştı,

Büyük bir tişört giyiyor ama altında ne olduğunu anlayamıyorum. Bu berbat bir şey ama onu burada ne kadar çok istiyorsam, gitmesini de o kadar çok istiyorum. Çok fazla şey gördü. En azından kızgın görünmüyordu, ama neden kızsın ki? O beni benim onu gördüğüm gibi görmüyor.

"Blair nasıl?" diye soruyor. Gözlerim hemen onunkilerle buluşuyor. "Bazı korumaları devreye soktum."

Başını sallıyor ve kolunu ovuşturuyor. Sarı saçları gevşemiş, sırtından aşağı dökülüyor ve tek istediğim gelip kucığıma oturması ve her şeyi daha iyi hale getirmesi, ama o dönüyor. Gömleğinin üzerinden külotunun dış hatlarını görüyorum ve inliyorum.

Lilith geri dönüyor, kalçasını dışarı çıkarıyor ve kapının pervazına yaslanıyor. "Eğer bu konu hakkında konuşmak istersen..." Teklifini bitirmiyor, yüzümden başka bir yere bakmıyor.

"Ben iyiyim."

Başını sallayarak alay ediyor. "Gerçekten bu kadar duygusuz musun?" Derin bir nefes alıp ona bakıyorum. "İyi geceler, Lilith."

"Hayır, '*iyi geceler Lilith*' değil. Senin bir kızın var. İnsan bir kız mı?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve bu normalde başka birinin susmasını sağlardı ama o susmuyor. "Sadece üzgün görünüyordu," diyor sessizce.

İç çekiyorum ve şakağımı ovuyorum. "Annesiyle konuştum ve elimden geleni yapacağım."

Sanki yaptığım şey yeterli değilmiş gibi bana bakıyor ama yine de başını sallıyor. "Oldukça tatlı," diye tekrar deniyor ve bunu gülümseyerek söylüyor. Viskimden bir yudum daha alırken sırtışıımı gizlemeye çalışıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor arkasını dönüp elini sallamadan önce. "İyi geceler." Yürüyüp gidiyor ve ben kendimi oyuna getirilmiş gibi hissediyorum.

Lilith beni kontrol etmek için buraya geldi, gelmek zorunda değildi ama geldi ve bunda göğsümü ısıtan bir şey var. Blair'i Dünya'da bıraktığım için hissettiğim suçluluk duygusuyla kendimi aptal gibi içmek istesem de, Lilith'in Blair'le tanıştığını ve benden öğrenmediğini ya da bana kızmadığını bilmek bir şey. Aksine, benim inatçı küçük yavruma karşı yumuşak bir noktası var gibi görünüyor. Yani, nasıl olmaz ki?

Bütün gece Blair için ne gibi ek korumalar koyabileceğimi ve onu cehenneme daha erken götürmenin bir yolu olup olmadığını tartışıyorum. Ama Dünya'daki hayatını dolu dolu yaşayamaması fikri beni burada yanımda olmamasından daha çok üzüyor. Sonsuza kadar birlikte olacağız, o yüzden şimdilik yaşamasını sağlayacağım. Mutlu olsun, korunsun ve her zaman en güzel doğum günlerini geçirsin.



ON İKİNCİ BÖLÜM

G İşte şimdi seksi bir baba oldu! Ertesi sabah Lucifer'ın ofisine gittiğimde aklıma gelen ilk şey bu oldu. Çok iyi görünüyor, üzgün değil.

Dün gece görüldüğü gibi. Yere kadar uzanan bir takım elbise ceketini giymiş, deriden yapılmış gibi görünen bir kravat takmış ve saçlarını geriye atmış. Onu çekici ya da sevimli bulmamam gerekiyor. O *tam anlamıyla* şeytan. Eğer onu böyle buluyorsam, bu beni ne yapar?

"Lilith," diye bağıarak beni zıplattı.

"Pardon, ne dedin?" Dikkatimi vermediğim için gözlerini deviriyor ve iç çekiyor. "Bugün Fae diyarına geri dönmemiz gerekiyor."

"Tamam," diye başımı salladım ve aşağı baktım. Yere kadar uzanan, bacakları uzun yırtmaçlı, koyu bordo bir elbise giymişim. Elimde olmadan, kumaş onunla cilveleşirken kalçamın açıkta kalan derisine baktığını yakalıyorum. Dudaklarım seğiriyor ama bundan bahsetmiyorum. Bahsetmeyeceğimden emindim.

Fae aleminde yine bir araba dergisine pin-up gibi görünürken yakalanmak.

"Teklifini kabul misin?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor. "Sadece sabırlı , değil mi?"

Sabır benim sahip olduğum bir erdem değil. Küçük cinayet çılgınlığıma devam ederken biraz sabır kazandığımı sanıyordum ama yanılmışım. Cehennemde çok fazla sır varmış gibi hissediyorum ve ben daha yüzeye bile çıkmadım. Bu beni geriyor.

Kolumdan tutup bizi Fae alemine geçiriyor. Dışarıdan melek gibi görünüyorlar ama kapıları geçtikten sonra bu insanların yarattığı şiddet ve dikkat dağınıklığının kokusunu alabiliyorsunuz.

"Unutma, sessiz ol."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama gerçek şu ki bu diyar kendi başına korkutucu. Ortalığı karıştıran kişi ben olmayacağım ve buranın yapabileceklerinin kurbanı olmayacağım. *Şimdi düşündüm de, ölebilir miyim?* Bu sorulması gereken önemli bir soru ama Lucifer'in yüzünü kaplayan taşlaşmış ifadeyi izlerken, şimdi sormanın zamanı olmadığını biliyorum.

Kapıyı çalmak yerine daha önce girdiği odaya girer. Dev ve korkunç Fae lideri tahtında oturmaktadır. Ancak bu sefer, önünde yerde oturan küçük bir kadın vardır. İnsana benziyor, güzel ama dehşet içinde. Drugon, kadının boynunu saran bir tasmaya bağlı olan zinciri hafifçe çekerek onu kendisine yaklaştırıyor. Kollarını baldırlarına dolamış olan kadın, Drugon'un devasa ayaklarının üzerine oturmuş durumda.

Keşke hançerim yanımda olsaydı. O çirkin devasa fae'yi tam kalbinden bıçaklar ve onu buradan çıkarırdım. Ne kadar denesem de, Lucifer fae kralıyla konuşurken bile gözlerimi ondan alamıyorum.

"Lucifer, şartlarımı kabul ediyor musun?"

"Kaç tane fae ruhunu diyarıma götüreceğim?" diye soruyor. Onu çevresel görüşümde görebiliyorum ama gözlerim hâlâ kızıdan ayrılmıyor. Doğrudan bana bakmaktan başka bir yere bakmaya çalışıyor. Ona zarar vereceğimi mi düşünüyor? Rahatlamaya çalışıyorum ve belki bu enerjinin bir kısmının ona yayılacağını umuyorum.

"Kolaylıkla iki yüz."

"Peki bu anlaşmadan haberleri var mı?" Lucifer sorar.

"Benim yönetimim altındalar; ben ne dersem o olur."

"Yani senin olmayan pazarlık mı yapıyorsun?"

"Cehennemde biraz güce ihtiyacın olduğunu duydum, hepsi dedikodu mu?" Bu ilginç bilgi beni kızıdan uzaklaştırıp Lucifer'a baktırıyor. Fae kralının söylediklerinin omuzlarından kaymasına izin vererek sırtıyor.

"Böyle bir dedikoduyu nereden duydun Drugon?" Lucifer ona birkaç adım daha yaklaşıyor. Kralın rahatsız olduğunu, zinciri kavrayışının kızın tahtın yanına sürünmesine yetecek kadar gevşediğini izliyorum.

Drugon, "İblisin adını hatırlayamıyorum," diye . "Bu çok rahatsız edici."

Drugon geri geri gitmeye başlıyor. Lucifer'ın yüzündeki sakinlikten mi yoksa yaklaşmaya devam ettikçe varlığının ne kadar korkutucu olduğundan mı emin değilim. Drugon Lucifer'dan daha iri, ki bu da bir şey söylüyor, ama Lucifer'ın gücü aralarındaki boyut farkını kapatıyor. Neredeyse dalga dalga yayılıyor. Odadaki tüm fae'lerin ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyorum.

Nedense onun gücü bende tam tersi bir etki yaratıyor. Kendimi ona yaklaşıırken buluyorum, gücü kendim tatmak istiyorum.

"Alınma demek istemedim Lucifer."

Fae kralı adını söylediğinde sırtıyor.

"Hayır mı?" diye yanıtlıyor. Bu diyarda sahip olduğu özgüven küçümseyici ve çok ateşli. "Drugon, şu anda seni ve bu kaledeki herkesi öldürmek istiyorum."

"Alabileceğin bir iblisim var."

"Ve kız," diye söze giriyorum, zincirlenmiş kızı işaret ederek. Lucifer beni azarlamıyor, sadece başını sallıyor.

"Hangi iblis?"

Drugon büyük yumruğunu havaya kaldırır. "Getirin onu."

Sarışın bir erkek iblis avluda sürüklenerek diz çöktürölür. Lucifer başını eğiyor ve iblisi tanıyarak ona bakıyor.

"Asmodeus."

"Lordum."

"Fae diyarında kalışınız nasıldı?"

Asmodeus yüzünü buruşturur ve inler. "Tatsız."

"Şeytanlarımdan birine bu kadar uzun süredir sahip olmana rağmen bana hiç söylememiş olmanı ilginç buluyorum. Biliyorsun Drugon, iyi bir arkadaşlığın temeli dürüstlüktür."

"Ben... Ben onun senin için pek bir şey ifade ettiğini düşünmemiştim."

"Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin," diyor Lucifer. Drugon'a biraz daha yaklaşıyor ve elindeki zinciri alıp bana uzatıyor. Zinciri elime alıyorum ve kadın dehşet ve rahatlama karışımı bir duyguyla bana bakıyor. Ama belli ki, kadın koşarak yanıma gelirken ben kötünün iyisiyim.

Lucifer krala sırtıyor ve parmaklarının uzun pençelere dönüştüğünü zar zor fark ediyorum. Gök gürültüsünden daha hızlı bir şekilde kralın göğsünün içine uzanır ve bükölür. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve şöyle diyor: "Eminim Elvor

aile buluşması için heyecanlanacak." Lucifer bununla birlikte Fae kralının kalbini çıkarır, yüzüne ve tertemiz takım elbisesinin her tarafına kan sıçrar.

Korkunç olmalı.

Tüm köyün önünde kralın kalbini söktü. Ve bunu yaparken gülümsedi. Kalbi bırakışını izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kanlı elini artık ölmüş olan fae liderinin kıyafetlerine silerken, kalp fayansın üzerinde gıcırdayarak patlıyor.

"Gerekmedikçe beni bu bok çukuruna çağırmayın. Anladınız mı?" Lucifer kalabalığa sakın bir şekilde, şiddet eylemi konusunda tamamen soğukkanlı olduğunu söylüyor. *Bu neden bu kadar ateşli?* Az önce krallarının bu iblisin ellerinde çok az bir çabayla ölmesini izleyen fae'ler başlarını sallıyor ve o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez.

"Biraz yardım et, Barbie," diye küstahça konuşan Asmodeus, prangalarının hâlâ tenini sıktığını göstermek için bileklerini uzattı.

Omuz silkiyorum. "Onları nasıl çıkaracağımı bilmiyorum." Başını eğip beni değerlendiriyor.

"İlginç."

"Ne?" Hala kızın zincir tasmaını tutuyorum, onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum ama aynı zamanda kimsenin onu benden almadığından emin oluyorum.

"Lucifer genellikle bir şeye taze et getirmez." Yüzümü buruşturdum.

"İğrenç."

"Hayır, iğrenç olan ne biliyor musun? On yıl boyunca burada olmak ve nedenini bilmemek."

"Gidelim," diye homurdanıyor Lucifer. Bir elimi kızın koluna koyuyorum ve Lucifer hem Asmodeus'u hem de beni tutuyor.

Çalışma odasına getiriliyoruz ve Lucifer parmaklarını şıklatarak zincirlerin tutma geri Asmodeus ve ve Kız için hemen serbest bırakma

Kendilerini.

"Eve... eve gidebilir miyim?" diye sorar kız usulca.

Lucifer başını sallar ve Asmodeus'a bakar. "Onu Dünya'ya geri götür. Sonra biraz izin al ama iki hafta içinde rapor ver."

"Teşekkürler lordum," diyor Asmodeus ve ağlayan kızı alıp ait olduğu yere götürüyor.

Lucifer bana doğru iki adım atıyor ve boynunu eğip bana bakarken beni bir mobilyaya yaslıyor.

"Bana itaatsizlik ettin," diyor usulca. Kahverengi gözleri bana bakarken çok yoğun. Yüzünde hâlâ kan var ama her nasılsa hâlâ derli toplu görünüyor.

"Onu dışarı çıkarmam gerekiyordu."

Ellerini arkamdaki duvara dayıyor. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Etrafımda ondan başka hiçbir şey yok. Kokusu yoğun, karanfil ve tik ağacı gibi. Bir özür beklediğini tahmin ediyorum ama özür gelmiyor. Zaten o bu kadar yakinken düşünecek halim yok.

"Ben olsam onu dışarı çıkarırdım," diyor. Bana dokunmuyor ve dokunmasını dilediğim için kendimden nefret ediyorum. Kocaman ellerini böğrümde gezdirip bana ne kadar güçlü olduğunu göstermesini dilediğim için kendimden nefret ediyorum. Keşke ellerimi onun kanlı saçlarına dolayabilsem ve onu öpebilsem. Bu düşünceyle dudaklarımı yalıyorum ve bakışları tekrar gözlerime kaymadan önce dilimi takip ediyor.

"Beni kızdırmaktan hoşlanıyor musun Lilith?" diye soruyor usulca, azarlamak yerine neredeyse alay eder gibi.

Yanıt olarak omuzlarımı silkiyorum. Ne kadar yakın olduğu, ne kadar büyük olduğu ve bundan ne kadar hoşlandığımı düşünmeden edemediğim dışında tüm düşünceler aklımdan çıkıyor.

Saçlarıma dokunduğunda eli kana bulanıyor. Bedenimi saran ürpertiye denesem de durduramam. "Çok güzel, çok meydan okuyan," diyor bir tutam saç burnuna götürerek. Nefes alıyor ve saç bırakıyor. Parmakları kolyemin taşına dokunuyor, bana gülümserken parmakları göğsümü hafifçe sıyrıyor. "Bunun üzerinde çalışacağız. İyi geceler, Lilith."

Ona soru soracak ya da cevap verecek vaktim bile olmadı. Ben daha küstahça bir karşılık veremedim odadan çıktım. Az önce olanları düşünürken nefesim kesiliyor. İlk düşüncelerim onun ne kadar seksi olduğu ve hayal ettiğimden çok daha karmaşık biri olduğuyla ilgili.

Sonra suçluluk duygusu devreye giriyor. Diana'nın bir melek olduğu ve bana söylediği son sözlerin benim kötü ve canavar olduğumla ilgili olduğu konusunda dürüst olup olmadığını bilmediğim gerçeği.

Lanet olası şeytandan etkileniyorum ve belki de bunun sadece bir çekimden daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Bu işi seviyorum, sürekli onun etrafında olmayı. Bu sadece gerçek bir merak da değil, sanki o bir mıknatısın karşı tarafı gibi ve direncim ne olursa olsun, beni her seferinde kendisine doğru çekecek.

İç çekiyorum, yüzümü ovuşturuyorum ve bir an için Diana'yla yaptığım son konuşmayı untabilmeyi diliyorum. Onunla bir kez daha konuşabilseydim, aramızdaki buzları eritebilirdik ve belki o zaman istediğim bu yeni hayatı yaşamaya başlayabilirdim. İstedğim için kendimi suçlu hissettiğim hayatı.

Ben bir iblisim ve bunu kabullenmemin zamanı geldi.

Burada olmamın bir sebebi olduğunu biliyorum. Şiddetten hoşlanıyorum. Bu sadece beni cehenneme gönderen suçlarda belli olmuyor, Lucifer'in bunu hak eden bir adama karşı uyguladığı rahat şiddet ve gücü izlemek beni tahrik ediyordu. Kendim için bunu arzulamamı sağladı.

Lanet hançerimi özledim. Beni güçlü hissettirmesini ve kalçamı ısıtmasını. Tehlikeli hissetmeyi özledim. Şu anda kendimi suçlu bir sahtekâr gibi hissediyorum.

Hâlâ bir yeteneğim olup olmadığını bilmiyorum. Gerçekten de bu alemde bana nazik davranan ya da beni kucaklayan tek iblisler Lucifer, Kas ve Elvor. Her ne kadar geçmişe takılıp kalmaya meyilli olsam da, sanırım Cehennem'deki yerimi belli ederek ve bir iblis olarak kim olabileceğimi benimseyerek geleceğe doğru çalışmaya başlamam gerekiyor.

Her ne kadar bu yeni dünyada ileriye doğru bir adım atmak de, elimde olmadan yaptığım kötü işleri her düşündüğümde Diana'nın dehşete düşmüş yüzünü görmekten kendimi alamıyorum.

OceanofPDF.com



ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

T Geçtiğimiz hafta sessiz geçti ama bu gecenin hareketli geçmesi bekleniyor. Görünüşe göre Asmodeus kendisi için bir 'Cehenneme Hoş Geldin' partisi düzenliyor. Kas'a gidip gitmeyeceğini sordum, o da Dünya'da yapması gereken bir işi olduğunu söyledi. Cevabında başka bir şey olduğu belliydi ama umurumda değil.

ölümsüz yıllarımı alsa da, bunu öğreneceğim.

Lucifer'in ofisindeyim, gelecek haftaki programını gözden geçiriyorum. Cennet'le toplantı yaklaşıyor ve beni kabul etmesi için en iyi şekilde davranmaya çalışıyorum. Fae kralını öldürdükten sonra kişisel alanıma girdiğinden beri biraz mesafeli. Bunun için minnettarım sanırım.

"Bu akşam partiye gidiyor musun?" Masasında otururken kirpiklerimin altından ona bakarak soruyorum. Başını hayır anlamında sallıyor ve bir bardak viskiyi daha yutuyor. Alkolik olduğunu söyleyebilirim ama sarhoş gibi görünmüyor. Belki de elleriyle ilgili bir şeydir. Başka fikirlerim var.

Elleriyle neler yapabileceğini düşünürken başımı sallıyorum ve o konuşurken tekrar ona odaklanıyorum.

"Gidiyor musun?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak, ama başını çalıştığı şeyden kaldırmıyor.

"Daha fazla iblisle etkileşime geçmenin zamanı geldi diye düşündüm." Onaylarcasına mırıldanıyor ama ek bir yorumda bulunmuyor. "Gitmemeli miyim?" Kendimi güvensiz hissederek soruyorum. Sanki Lucifer beni kendi krallığındaki diğer herkesten uzak tutmuş gibi hissediyorum. Nedenini sormak istiyorum ama ya cevap vermeyeceğini ya da bir tür bilmeceyle karşılık vereceğini biliyorum.

"İstedığınızı yapmakta özgürsünüz. Minx burada, cehennemde."

"Yararlı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve dudağının seğirmesini izliyorum. Açıkçası, kulübün Cehennem'de olduğunu biliyordum, Asmodeous'un hepimizi bir insan kuruluşunda portal ve parti yaptırması gibi değil.

Hala milyonlarca sorum olmasına rağmen sessizlik içinde çalışmaya devam ediyoruz. Sorduğum neredeyse hiçbir soruya hâlâ doğru dürüst bir yanıt vermedi ve aramızdaki sırlar beni çileden çıkarıyor. Ama şu an bu konuya girmenin zamanı değil. O toplantıya gidebilmek ve Diana'nın iyi olup olmadığını kendim öğrenebilmek için iyi bir kız olmam gerekiyor. Hayatıma devam edebilmemin tek yolunun bu olduğunu hissediyorum. Onun güvende olduğunu ve benden nefret etmediğini bilmem gerek.

İşim bittiğinde ona bakıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Başını sallıyor ve konuşmadan odadan çıkıyor. *Bazen çok huysuz bir piç oluyorum, yemin ederim.*

Odama dönüp kendimi seksi göstermeye çalışıyorum. Etkilemem gereken iblisler var ve ben de uğraşılacak biri olmadığımı göstermeliyim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bakışlardan anladığım kadarıyla buradaki iblislerin çoğu benim hakkımda bir şeyler hissediyor. Onlar hakkında şüpheli konum

Lucifer'ın bana olan davranışları. Sanırım ben de öyleyim. Ama kayıtları düzeltmem gerek. Ben Lucifer'in asistanından daha fazlasıyım; istediğim zaman ölümcül olabilirim ve sürekli saygısızlığa izin vermeyeceğim.

Lucifer ve Kas buradaki tek arkadaşlarım olamaz. Tabii onlara gerçekten diyebilirim. Yeni bir yerdeyim ve artık sosyalleşme konusunda güvenebileceğim bir kız kardeşim yok. Yeni arkadaşlar edinmek benim konfor alanımın dışında ama buradaki herkes bir iblis. Ahlak anlayışımla ilgili beklentiler dünyadaki gibi değil.

En azından şimdiye kadar giydiğim en müstehcen elbisenin içinde kıpırdanırken kendime böyle söylüyorum. Koyu kırmızı, o kadar kırmızı ki neredeyse siyah görünüyor. Göğüslerimi örtüyor ama kumaş ipleri onu sağlam tutuyor. Sırtımın tamamı çıplak ve etek uzun ama yırtmaçları yüksek, her hareketimde kalçalarımı ortaya çıkarıyor. Saçımı açık bırakmayı tercih ettim. Uzun ve iblis olduğumda daha yumuşak ve dolgun olduğuna yemin edebilirim. Kirpiklerimi uzatmak, kaşlarımı koyulaştırmak için biraz makyaj yapıyorum ve işim bittiğinde kendimi iyi hissediyorum.

İyiden de öte. Dürüst olmak gerekirse, kendim gibi hissediyorum. Ve her ne kadar iyi hissettirse de, bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. *Bunu tamamen kabulleniyor muyum? Cehennemdeki hayatımı mı? Bir iblis olduğumu ve doğuştan kötü olduğumu mu?*

Diana'nın sesini sadece bir geceliğine aklımdan çıkarmak için iç geçiriyorum. Onun yargısının gitmesine izin verebilmek istiyorum, gerçekten. Ama hiçbir kapanışım yok.

İkizim gözlerimin önünde öldü ve birbirimize söylediğimiz son sözler her gün tekrarladığım bir şey. Açıkçası, iblis olmam değişmeyecek, bu da bana tek bir seçenek bırakıyor; bu konuda hissettiklerimi değiştirmem gerekiyor. Sanırım bunun gerçekleşmesinin tek yolu Diana'yı mutlu görmem ve onun da benim iyi olduğumu görmesi. O zaman geçmiş geçmişte kalabilir.

Omuzlarımı geriye atıp başımı dik tutarak partiye hazır bir şekilde kulübe gidiyorum. Karanlık ve gotik, tıpkı Lucifer'in evi gibi. Orada

Mekânın her yerinde kırmızı halı, duvarlarda demir aplikler ve altın armatürler bulunuyor. İnsanların oturup konuşabileceği çok sayıda mobilyanın bulunduğu geniş bir açık alan. Odanın ortasında bir dans pisti var, ancak şu anda kimse buna katılmıyor.

"Barbie, başardın!" Asmodeus geniş bir gülümsemeyle yanımda durarak tezahürat yapıyor.

"Ben yaptım."

Derin kadife koltuklardan birine oturmam için beni dirseğimden tutup çekiyor. Yanımda bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve Asmodeus alay etti. "Nerede benim terbiyem? Judd, bu Barbie."

"Lilith," diye araya giriyorum ve Asmodeus beni başından savıyor.

"O Lucifer'in yeni asistanı," diyor sırtarak. "Judd Cehennem'in yerel uyuşturucu satıcısı; ne istersen var."

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Eğer fikrini değiştirirsen," diyor Judd sıkılmış bir ses tonuyla ve omuz silkiyor. Judd, tarzına bakılırsa yakın zamanda Cehennem'e gitmiş gibi görünüyor. Nirvana dinliyor, herkesten nefret ediyor ve tribünlerin altında ot gibi görünüyor. Çekici ama üzgün görünüyor ve üzgün çocuklar benim tipim değil.

Asmodeus oturduğu yerden zıplar ve ellerini çırpır. "Evet arkadaşlar, kaybettiğim zamanı telafi etmem gerekiyor."

Judd gözlerini deviriyor, ben de ona göz kırpıyorum. "Buralarda hiç otoriter kadın iblis tanıyor musun?" Asmodeus bana göz kırparak soruyor. "Boş ver." Bana bir el sallıyor. "Aletimi kendime bağlı tutmayı tercih ederim."

"Ne?" diye sordum. Diye soruyorum ama o çoktan bir grup kadının kokteyl içtiği yöne doğru yürümeye başlamış bile.

Judd yanımdan, "Belki de Lucifer onu fae aleminde bırakmalıydı," diye yorum yapıyor.

"Evet, belki."

"Ne zamandır buradasın?" Judd soruyor.

"Yaklaşık bir aydır."

Judd'ın gözleri şaşkınlıkla irileşiyor ama paltosunun cebinden küçük bir poşet çıkarırken yüzünün büyük bir kısmı oldukça soğukkanlı. Küçük bir ayna çıkarıp kredi kartıyla pudrayı ince bir çizgi haline getirdikten sonra on dolarlık bir ölümlü banknotu kullanarak maddeyi burnuna çekiyor. Davranışlarını ele geçirmesini izlerken etkileri neredeyse anlık oluyor.

Eskisi kadar rahat görünmüyor. Gözbebekleri büyürken yüzünü küçük bir gülümseme kaplıyor ve odayı tarıyor.

"Nasıl bir his?" Ona soruyorum, orada burada esrar içmek dışında hiçbir şey denemedim. Açıkçası bir şey denemek konusunda endişeliydim çünkü çok fazla hoşuma gidebileceğini düşünüyordum. İnsan hayatımda dürtü kontrolü ile ilgili yeterince sorunum vardı, bunun üzerine bir de bağımlılık eklememe gerek yoktu.

"Beni heyecanlandırıyor, enerjim varmış gibi hissettiriyor. Yardımcı oluyor-" diye sözünü kesiyor ve başını sallıyor. "Sadece işleri daha eğlenceli hale getiriyor."

Başımı sallıyorum ve merakımı inkâr edemiyorum ama şu an deney yapmanın zamanı değil. Kas ve Lucifer burada olmadığından ve batmak ya da yüzmek bana bağlı olduğundan, arazinin yapısını öğrenmem gerekiyor.

Judd yanımda oturmaktan memnun görünüyor ve ben de onu üzgün küçük bir iblis kalkanı olarak kullanan bir pısırik gibi hissediyorum. Ama gerçekten yalnız oturmak istemiyorum. Müziğin yumuşak uğultusu eşliğinde ayağını yere vuruyor ve ben de zaman ayırıp odadaki kadın-erkek karışımına bakıyorum. tehlikeyi hissedebiliyorum ve kim olduğumu, ne olduğumu saklamak zorunda olmadığımı bilmek hoşuma gidiyor.

ya da düşüncesizce yaptığım seçimler. Bu insanların yanındayken muhtemelen en kötünün en kötüsü bile değilim.

"Judd?"

"Hmm?"

"Neden iblis oldun?"

Omuzlarını silkiyor. "Beni neden yükseltti bilmiyorum ama bunun için daha mutluyum. Cehennemde bir ruh olmak berbat bir şey. Bir iblis olarak çok daha fazla şeyden zevk alabiliyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, yani, cehenneme gönderilmek için ne yaptın?" Rahatsız olduğunu anlayabiliyorum ama cevap veremeden sözümüz kesiliyor.

Lisa, Autumn ve Tina önümüzde duruyorlar. Tina ne olup bittiğinin farkında değilmiş gibi biraz kaybolmuş görünüyor, ama o sadece gezinti için burada. Autumn bana ters ters bakarken, Lisa ürkütücü bir şekilde fazla beyazlatılmış dişlerini göstererek sahte bir gülümseme takınıyor.

"Bakın kim beş dakikalığına dizlerinin üzerinden kalkıp bize katılmış," diyor Lisa ellerini birbirine vurarak. "Görünüşe göre iyi bir arkadaş bulmuşsun," diyerek Judd'ı işaret ediyor.

Hiç etkilenmiş gibi görünmüyor, gözlerini deviriyor ve başını arkaya yatırarak, nefesinin altında çalan şarkının sözlerini mırıldanıyor.

"Lisa, değil mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Görünüşe göre küçük şey üzerinde bir etki bırakmışım," diye alay ediyor Lisa, Autumn ve Tina'nın onun aptal şakasına gülmesine neden oluyor. "Peki, Lucifer sıkıldı mı?" diye soruyor.

Beni neden bu kadar kızdırdığından emin değilim. Lucifer'in yardımcısı olarak hizmet eden birden fazla iblis var mıydı? Ben de onlardan biri miyim? Yoksa bu kaltak bana sürtük mü demeye çalışıyor?

Beni kızdırmasına izin vermiyorum, ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Bu iblis olayında yeniyim. İblis olmanın uzunluğu mu seni çekilmez bir amcık yapıyor, yoksa böyle mi doğdun?" Judd yanımda kıs kıs gülererek elleriyle yüzünü kapatırken Lisa ve küçük ekibi bana ters ters bakıyor.

"En azından konumumu hak ettim. Bulduğum yere gelmek için Şeytan'ın sikini yalamak zorunda kalmadım."

Gülümsüyorum, ayağa kalkıyorum. Lisa'dan birkaç santim daha uzunum ve burnumun ucuyla ona bakıyorum. "Zavallı şey, diğer kızlardan bu kadar farklı olmak çok yorucu olmalı." Kulağına fısıldamak için daha yakına eğildim. "Ve sen her şeyi yanlış anladın, tatlım. Diz çökecek biri varsa o da benim için Lucifer'dir." Geri çekiliyorum, ona ve küçük kız çetesine el sallarken yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi izliyorum. "Gecenizin tadını çıkarın," diyorum topuklarımın üzerinde dönerek. Ben ona göz kırpıp kulübün diğer tarafına doğru yürürken Judd'ın yüzünde içten bir gülümseme belirliyor.

Birden kolye boğazımda ısınıyor. O kadar sıcak ki görmezden gelinemez. "Ne oluyor lan?" Ellerimi obsidyen kolyenin etrafına sararak kendi kendime söylüyorum. Rızam olmadan beni hemen ısınlıyor.

Portalling'den farklı. Bir sonraki varış noktasına doğru çekiş tamamen farklı hissettiriyor ve parlak dokusunda beyaz ve gümüş damarlar olan siyah mermer zeminlere çarpan topuklarımın üzerine inerken başım dönüyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, tutunmak için en yakın duvara tutunuyorum.

"Bu kadar yorucu olacağını bilmiyor muydun?" diye soruyor derin bir ses . Bakışlarım yukarı baktığında, duran şey karşısında nefes almakta zorlanıyorum.

Lucifer küvette çıplak. Taktığı tek şey benimle aynı kolye. Küvet kocaman, onun iri vücuduna sığacak kadar büyük. Yüzeyde bazı baloncuklar patlıyor ama çok değil.

Göğüs kasları suyun üzerinde duruyor ve vay anasını, çok iyi görünüyor. Tüm günümü bakarak geçirebileceğim koyu renkli göğüs kılları var. Ta ki boğazını temizleyene kadar ve karanlık bakışlarına bakmak için kafamı kırmak zorunda kalıyorum.

Küvette rahat bir şekilde uzanırken bana sırtıyor, dirsekleri sanki dünyada tek bir umursamazlığı yokmuş gibi kenarlara dayanıyor. "Gözler burada, aşkım," diye alay ediyor ve ben yutkunuyorum. *Şeytan'ın sikine bakmayacağım. Şeytan'ın sikine bakmayacağım.*

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Bir partideydim, biliyorsun." "Biliyorum," diyor sıkılmış bir ses tonuyla.

"Beni bir partiden alıp sana gerektirecek kadar önemli olan şey neydi ki..." Elimle küvetteki vücudunu işaret ederken cümlemi tamamlayamıyorum. Güzel bronzlaşmış, yapılı vücudunu. Buranın harika kokması da yardımcı olmuyor. Soyunup küvete, onun yanına girdiğimi hayal ediyorum. Vücudu ne kadar büyük olursa olsun, muhtemelen beni bir hiçmişim gibi sarabilirdi.

Kendime engel olamıyorum, temizleyici baloncuklara bakıyorum. Evet... aleti kocaman. Gerçekten sığacak kadar büyük. Bu yumuşaksa, sert olsa nasıl görünürdü diye düşünüp ürperiyorum. Yani, kocaman, güçlü ve büyük bir aleti var. Neden evren beni bu adamla baştan çıkarmaya devam ediyor? Birincisi, o benim patronum; ikincisi, o bir pislik; üçüncüsü, o lanet olası bir şeytan. Ondandır nefret etmeliyim. *Nefret ediyorum.* O dünyadaki tüm kötülüklerin tezahürü, *değil mi?*

Yüzüne tekrar baktığımda, sırtmanın ötesinde bana sırtıyordu. Kendisiyle mi yoksa kocaman sikiyle mi gurur duyuyor, emin değilim. Yani, her erkek o şeyle gurur duyardı.

"Cennet ile buluşma öne alındı."

"Öyle mi?" Ellerimi kalçalarımaya koyup vücuduna daha derinlemesine bakmamak için kendimi zor tutarak soruyorum.

"Dört gün."

"Bu gitmeme izin verdiğin anlamına mı geliyor?"

Tekrar gülümsüyor ve dudaklarını yalıyor. "Evet, gelebilirsin," diye beni ürperten derin bir sesle onaylıyor ve yardım edemem ama bunu birden fazla şekilde kastettiğini düşünüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, onu kızdırmak ve fikrini değiştirmesini istemediğim için. Ama aslında her şeyden çok minnettarım. Belki de buna ihtiyacım olduğunu biliyordur. Burada, Cehennem'de gerçekten başarılı olabilmem için kız kardeşimle aramdaki bu yakınlaşmaya ihtiyacım var.

"Bazı kurallar var," diyor.

"Elbette," diye başımı sallıyorum.

"Melekler Cehennem'le hiçbir şey bilmeyecek. Tüm konuşmaları ben halledeceğim ve oraya vardığımızda dediklerimi yapacaksınız."

"Tamam." Başımı salladım.

"Ciddiyim Lilith. Sana yanımda dizlerinin üzerine oturmanı söylersem, sana çeneni kapamayı söylersem, sana gitmeni söylersem, dinleyeceksin."

"Evet efendim," diyorum usulca ve tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum. Başını sallıyor ve bana bakıyor.

"Hepsi bu kadar."

Başımı eğiyorum ve küvetteki çıplak bedenine son bir kez açgözlülükle bakıyorum, özel odasından çıkıp yürümeden önce bunu hafızama kaydediyorum

odama geri döndüm. Bu noktada parti tamamen unutuldu çünkü düşünmem gereken bir toplantı ve çıplak, seksi, yasak bir adam var.

OceanofPDF.com



ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

F Lilith'i meleklerle buluşmaya götürmenin kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda onu almazsam, yapacağını da biliyorum. beni asla affetmeyeceksin.

Bir şey onu beni istemekten alıkoyuyor. Şimdi bana baktığında bunu gözlerinde görüyorum. Blair'i bulduğumuz gün bir şeyler değişti ve bu sadece birlikte olduğumuz küçük anlarda daha da belirginleşti. Çoğu anımız didişmek ya da kısır şakalaşmalarla geçse bile, artık flörtöz bir hava var. Benden korkmuyor ve benden nefret etmiyor.

Henüz benden hoşlanmıyor olabilir ama beni çekici buluyor ve bu da bir başlangıç. Riske atmak istemediğim bir başlangıç. Benim ona karşı hissettiğim çekimi hissetmediği çok açık. Bunun ona ihtiyacı olan kapanışı sağlayacağından şüpheliyim ama umuyorum.

Bundan da öte, biz oradayken meleklerin bir halt karıştırmamasını umuyorum. Lilith ofisimin kapısına geldiğinde tipik bir siyah takım elbisenin içindeydin.

"Bu iyi mi?" diyor usulca. Saçları yine açık ve omuzlarını örten daha mütevazı bir elbise giyiyor. Göğsünü sıkıca sarıyor ama beline doğru genişliyor ve dizlerine kadar uzanıyor.

"Görünüyorsun-" Başımı sallıyorum " yok."

Ellerini eteğinin pıllilerinde gezdiriyor ve başını sallıyor.

"Toplantı nerede?"

"Tarafsız zemin, Dünya'da." Başını sallıyor, şaşkınlıkla gibi görünüyor. Cehennem'e ilk geldiğinde yaşadığı kafa karışıklığı dışında, emin olmadığını gördüğüm tek an şu an. Kıpırdanırken gergindi. "Gelmek zorunda değilsin." Keşke gelmek istemeseydi. Keşke onu benim diyarım olan karanlık kafeste tutabilseydim. Onu kilit altında tutma düşüncesi itiraf etmek istediğimden daha fazla aklıma geliyor. Ama Lilith kafesteki bir kuş değil; özgürlüğünü elinden almak işleri daha da kötüleştirir.

"İstiyorum," diyor çabucak. "İhtiyacım var." Başımı salladım ve kolumu uzattım. O da kendi kolunu benimkine doluyor ve pazularımı kavırıyor. Bizi buluşma yerine götürürken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

Tabii ki buraya ilk gelenler biziz. "Şerefsizler hiç vaktinde gelmiyor," diye homurdanıyorum. Lilith kolumu bırakmıyor ki uzaktan bir gök gürültüsü sesi geliyor ve ön kapı açılıyor.

Bu toplantı için bu kadar çok melek beklemiyordum. Yine de beş kişi vardı. Ezeziel, Maddis, Rita, Jorge ve ben Lilith'in ikizinin odaya girişini izliyoruz. Yerine oturup uzaklara bakmadan önce kız kardeşine birkaç kez göz kırpmıyor. Lilith'in karşımızdaki meleğin neredeyse aynısı olan yüzüne baktığımda, soğukkanlılığını korumaya çalıştığını görebiliyorum. İkizini tekrar gördükten sonra hissettiği her türlü duyguyu bastırmaya çalışıyor. Kolumu bırakmadan önce sıkıyor ve kolları yanlarına düşüyor.

"Lucifer," diye selamlıyor Ezeziel ve ben de başımı sallıyorum.

"O zaman başlayalım." Hepimiz yerimize oturduk. Melekler odanın bir tarafında, Lilith ve ben de diğer tarafında.

Ezekiel Lilith'e bakıyor, gözleri hiç kıpırdamıyor ve bu gözlerimin seğirmesine neden oluyor. Onun ruhunu topladığımı biliyor ama bundan daha fazlasını bilmesine imkân yok. Lilith'e karşı herhangi bir sevgi beslediğimi düşünerek bu odadan ayrılamam. Tabii ki Lilith onun baktığını fark etmiyor çünkü ikizine bakmaktan vazgeçmiyor.

"İblislerin kontrolden çıktı, Lucifer."

Gözlerimi deviriyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve bacaklarımı uzatıyorum, onları da kavuşturuyorum ama ayak bileklerimden. "Peki ne yapıyorlar?"

"Ölümlüleri yoldan çıkarmak, koleksiyoncularla kavga etmek, genel olarak kötü davranışlar."

"Mmm. Peki bu şikayeti kim yapıyor?"

Rita bana ters ters bakarak, "Cennet," dedi. O kaltaktan hep nefret etmişimdir. Her zaman çok sıkışıktır, şimdiye kadar birinin kışındaki o çubuğu çıkarmış olmasını umardım. Ama görünen o ki hala yerinde duruyor ve hiç rahat vermiyor. Bu odadaki meleklerin yaşlarına dikkat ediyorum, hepsi neredeyse yaşlı. Kendimi dengesiz hissediyorum ve bunu telafi etme ihtiyacı duyuyorum.

Sırıtiyorum, takım elbisemin manşetinde var olmayan bir tiftik parçasını temizliyorum. "Bu ilginç, annem eve döndü mü?" Tam canlarını acıtacak yerden vurdum. Annem gideli çok uzun zaman oldu, o zamandan beri bocalıyorlar ve benimle sürekli kavga etmelerinin en büyük nedenlerinden biri de bu gibi görünüyor. Tanrı'nın bana bu işi vermesinin bir nedeni olduğunu, Cennet'i yarattığı gibi Cehennem'i de yarattığını ve birinin bunu yönetmesi gerektiğini çok kolay unutuyorlar. Tüm bunları onlara söyleyebilirim ama hepsi boşa gider. Bunu pek çok kez söyledim, ama onlar yıllardır söyledikleri retorikten başka bir şeyi dinlemeyecek kadar kendilerini beğenmişler.

Meleklerin hareketsiz kalışını izliyorum ve sırıtişım daha da genişliyor. Lilith ilk kez ikizine bakmaya ara verip bana bakıyor. "O gitti, ne? Bin yıl önce mi? Senin saçmalıklarından ve onun yarattıklarından bıktı. Muhtemelen şimdiye kadar başka bir yerde her şeye yeniden başlamıştır. Gurur duyabileceği yeni diyarlar yaratmıştır."

"Kapa çeneni," diye tıslıyor Rita bana. Lilith'in ikizi bana saf bir tiksintiyle bakıyor.

"Ne? Küçük arkadaşların sana gösteriyi Tanrı'nın yönetmediğini söylemedi mi?" Önce bana sonra da kız kardeşine bakarken kaşları çatıldı. Şaşırmadım, eminim yeni melekleri, yeterince sıkı çalışırlarsa, yeterince dindar olurlarsa Tanrı'yla tanışacaklarını söyleyerek hizada tutuyorlardır. Giden ve asla geri gelmeyecek olanla aynı kişi.

"Bu kadar yeter Lucifer," diye azarlar Ezeziel.

"Her zaman onun en sevdiği küçük evcil hayvanıydım." Tırnaklarımı karıştırıyorum, sandalyemde saygısızca kambur duruyorum. Benden bekledikleri bu. Ben kötü adamım, öyleyse öyle davranabilirim. "Michael dışında yani. Onun gerçek favorisiydi."

"Lucifer," diye gürlüyor Ezeziel adımı.

"Beni yanlış anlama kardeşim, annenin en sevdiği evcil hayvanı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu işi almamın bir sebebi olduğunu unutma." Parmaklarımı şıklatıyorum, etimin üzerinde küçük bir alev yanıyor. "Beni bu kadar güçlü yapmasının bir nedeni." Ezeziel neredeyse benimle aynı boyda olmasına rağmen ayağa kalkıyorum ama o ayağa kalkmıyor ve bana hançer gibi bakıyor. "Peki söyle bana, tam olarak neden benimle kavga etmeye çalışıyorsun?"

"Kontrollden çıktın. İblislerin umursamaz davranıyor."

"Pervasızlık, istedikleri her şeyi yapmalarına izin vermek olur. İnanın bana, eğer bunu yapmalarına izin verirsem, *o zaman* endişelenmek için bir neden olur."

"Endişelenmek için başka nedenler de var," diye araya girdi Rita, Diana'nın kalçasını usulca okşamadan önce önce bana sonra da Lilith'e baktı. "Devam et hayatım, bize bildiklerini anlat."

Lilith'in ikizi kalın kalın yutkunuyor, kız kardeşine bakarken gözleri sulanıyor. "Bize çekmecesinde ne bulduğunu söyle."

"Sadece bir bıçaktı," diyor Diana ve ben sakinliğimi koruyorum. Ezeziel'in yüzünde sinsî bir sırıtışın belirmesini izliyorum. Uzun zaman önce bana bu cezanın verildiği gün o da oradaydı.

"Peki ya alaka?"

"İkizinin çekmecesinde bıçak olduğunu söylemesi ve benim yüce Lucifer'i bir ruhu cehenneme götürürken bulmam, bana bunun bir tesadüf olduğunu söyleyemezsin *kardeşim*," diyor küçümseyerek ve şüphelendiklerini ama emin olmadıklarını anlıyorum.

"O benim son evcil hayvanım. Güzel olduğunu inkâr edemezsin." Hafifçe eğilip Lilith'in saçının ucunu kavriyorum ve yumruğumun etrafına sarıyorum, kafatasına ulaşana kadar kapalı parmaklarımın etrafında döndürüyorum. "Cehennemde çok sıkılıyorum, bazen güzel bir şeye sahip olmak güzel." Ezeziel'e bakıyorum ve sırıtıyorum. "Bu konuda bir şey bildiğinden değil mi? Cennette hâlâ perhiz mi yapıyorsun?"

"Bu rahatsız edici, belli ki o-"

"İstediğimi yapmak için açıkça benim mi?" Onun için bitiriyorum ve Lilith'in hala elimin altında olduğunu hissediyorum.

Ağzı açılmaya başladı ve konuşamaması için iki parmağımı ağzına soktum. "Güzel olanları ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Karşımdaki meleklerin hepsi bana tiksintiyle bakıyor ve Lilith beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. "Cinayete eğilimli olması da bonus oldu."

"Böyle iğrenç bir gösteri yapmak zorunda ?" Rita başka tarafa bakarak sorar.

"Onu bu toplantıya neden getirdiğimi sanıyorsun? Fikir vermesi için mi?" Saçını çekiştiriyorum, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Şu bana karşı duyduğu nefreti hissedebiliyorum. Bunun ilişkimizi geliştirmeye yardımcı olması gerekiyordu ama onu korumak daha önemli. Onun benim için ne anlama geldiğini bilemezler. "Ben sadece güzel, muhtaç şeyleri severim." Öne eğildim ve dişlerimi boğazına geçirdim. "Ve o bunu çok iyi karşılıyor."

Ezekiel boğazını temizler. "Bu yanlış olmalı, Rita. Lily'ye hiç böyle davranmamıştı."

Bu ismi duymak hem Lilith'i hem de beni etkiliyor. Cehenneme döndüğümüzde ne kadar sorusu olacağını merak ediyorum. Engizisyon olacağından eminim.

"Seninle böyle konuşmasına nasıl izin verirsin?" Lilith'in ikizi talep ediyor. Dikkati ikizinin üzerinde olmasına rağmen elim hâlâ saçlarında.

"Diana..." Saçını
çekiştiriyorum. "Ah, kendini
unutuyorsun, tatlım."

"Gerçekten gittin, değil mi?" Diana gözlerinde yaşlarla kız kardeşine sorar. Rita kolunu meleğin omzuna doluyor.

"Seni uyarmaya çalıştık tatlım," diye meleği teselli ediyor. Lilith'in bana yönelttiği nefret şimdi Rita'ya yönelmiş durumda ve ağzını tekrar açmaya hazırlanıyor. Bir sonraki sözlerimi sadece Lilith duyabilsin diye yaklaşıyorum.

"Ağzını tekrar açarsan doldururum," diye niyetimden daha sert fısıldıyorum ve dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"Görmem gerekeni gördüm," diyor Diana, ayağa kalkıp Lilith'e üzüntü ve acıma dolu son bir bakış atarak. "Bunun doğru olmadığını umuyordum. Ama seni onunla görmek." Bana tiksintiyle bakıyor. "Artık sahip olduğumu sandığım kız kardeşim değilsin."

Odadan çıkıyor ve ben de Lilith'in tüm kararlılığının ve mücadelesinin gittiğini izliyorum. Ağzını açıyor ama sonra hemen geri kapatıyor. Saçlarını çözüp Ezeziel'e dik dik bakıyorum.

"Bu toplantının sadece bir oyun olduğu açık."

Bana bakmadan önce Lilith'e bir kez daha baktı. "İblislerin hala gereksiz hasara neden oluyor."

"Sinirlerimi bozmaya devam edersen, daha fazlasına neden olmalarını sağlarım." "Çok hayal kırıklığına uğradı," diyor iç çekerek ve manik bir kahkaha atarak dudaklarımdan kaçıyor.

"Cenneti ele geçiren faydacı diktatörlüğün alenen sergilenmesi karşısında haklısın. Kendini unutuyorsun kardeşim. Cehennemi o yarattı, beni de onu yönetmem için yarattı. Ama sen, sen her zaman bir piyade askeri olmak için yaratıldın, daha fazlası değil."

Bana ters ters bakarken yüzü kıpkırmızı oldu. Kavga çıkarmak istediğini biliyorum ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. Günün bu kadar berbat geçmesinin ardından, biraz kan dökmek işime yarayabilir. Elimde doğru silahla bu odadaki her bir meleği öldürebilirim. Elbette Lilith'in ikizini bağışlardım. Ezeziel benimle alay ediyor ve bunun yerine yoldaşlarıyla birlikte depoyu terk ediyor. Birdenbire çok kızgın bir iblisle çok boğucu bir odadayım.

"Beni eve götür."

"Lilith."

Gözleri öfkeden ermişti. "Beni eve götür dedim."

Bileğinden tutup bizi ofisime geri götürüyorum. Meraklı gözlerden kurtulduğumuzda, sanki onu yakmışım gibi elini geri çekiyor. Ayağını yere vurup doğruca odasına gitmesini bekliyorum ama her zamanki gibi beni yanıltıyor. İki eliyle beni göğsümden itti.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Lilith, bilmediğin çok şey var."

Tekrar itiyor, onun gücü benimkiyle kıyaslanamaz bile. "Peki bu kimin suçu?" *Yeterince adil.* "Bana bakış şekli... bunun bir kapanış olması gerekiyordu ama sen bunu çok daha kötü hale getirdin. Benden sadece nefret etmiyor, bana acıyor ve benden tiksiniyor. O... o artık onun kardeşi olmadığımı söyledi. Hayatımın ne kadarını Diana'yı koruyarak geçirdiğimi biliyor musun? Diana'nın ihtiyaçlarını kendimden üstün tutarak? Sen biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve bileklerinden tutarak beni itip kakmasını ya da terk etmesini engelliyorum. "Sana değer verdiğimi bilemezler. Onlara senin..."

"Senin kişisel fahişen," diye tükürüyor ve ben enseme ovuşturarak iç çekiyorum.

"Seni korumak içindi."

"Bir hiç uğrunaydı çünkü ben senin için bir hiçim. Senin için asla bir şey olmayacağım. Senden nefret ediyorum." Yalan küçük ama yine de orada. Bana kızgın ama şu anda ilan ettiği gibi benden tamamen nefret etmiyor. "Tek istediğim veda etmektir. Onu sevdiğimi söylemektir ama sen hiçbir şey söylememe izin vermedin. Bana değersizmişim gibi davrandın."

"Lilith," bileğini tutmaya çalışıyorum ama o çekiştiriyor.

"Kapa şu lanet çeneni. Sen, sırların ve kıymetli Lily'n gidip kendinizi becerebilirsiniz." Ofisten çıkıp odasına dönmeden önce beni bir kez daha göğsümden itti.

Bugün işlerin kötüye gitme potansiyeli olduğunu düşünmüştüm ama bu hayal edebileceğimden çok daha kötüydü. Kafamın içinde onun daha fazlasını hak ettiğini ve onu koruyarak, gerçeği ondan saklayarak tek yaptığının ona daha fazla zarar vermek olduğunu söyleyen bir dırdır var. Lily gerçeği biliyordu ve

Kaderimizde olmasına rağmen hala beni umursamıyordu. Yaptıklarımın ne kadar şüphe etsem de Lilith'le ilerleyebilmemin tek yolu onun beni seçmesi. Lilith'in beni temiz bir vicdanla istemesinden daha azı kabul edilemez. Beni istemezse -düşünce göğsümü yakıyor- onu benim olmaya zorlayamam ve zorlamayacağım. Sadece bunun onun seçimi olmasına ihtiyacım var yoksa her zaman sahip olduğumuz şeyin gerçek mi yoksa kaderin benimle yine dalga mı geçtiğini merak edeceğim.

Bütün gece uyuyamadım. Akşam olanları kafamda canlandırıyorum. Ona umurumda değilmiş gibi davrandığımda bana nasıl baktığını. Bana nasıl bağırdığını ve benden nefret ettiğini söylediğini. Bunu daha fazla berbat edebileceğimden emin değilim.

OceanofPDF.com



ON BEŞİNCİ BÖLÜM

L Yan yatıp duvarımdaki derin zümrüt rengi duvar kağıdına bakarken kendimi hasta hissediyorum. Diana'nın bana . Acıma, üzüntü, nefret. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama öyle değildi. Ne hissettiğime karar veremiyorum, benden nefret ettiği için yıkılmış mı yoksa onun için yaptığım onca şeyden sonra bana bu şekilde davranabildiği için kızgın mı? Diana'yı her zaman kendimden üstün tuttum ve o bana bir pislikmişim gibi davrandı. Lucifer'ın benimle konuşma ve bana dokunma şeklinden iğrenmiş görünüyordu.

Lucifer'in onların önünde benim hakkımda konuşması açıkça gösteriydi ve meleklerin bunu yuttuğundan emin değilim. Lucifer sebepsiz yere bir şeyler yapan bir adam değildir. Ama neden bunu yapmak zorundaydı ki? Kız kardeşimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve onunla konuşmama bile izin vermedi. Dürüst olmak gerekirse, bana karşı tutumunu umursamadım ama bana yalan söylediğini hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Bana yarı doğruları söyleyerek beni yatıştırmaya çalışıyor.

Hiçbir açıklama yapmadan onun için ne kadar önemli olduğumu söyleyip duruyor. Zamanın yarısında davranışları şefkatli ve gözlerinde bir bağlılık ifadesi var, diğer yarısında ise benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Gitmesem daha iyi olurdu. Diana'nın hayatında neler olup bittiğini merak etmeye devam edebilir ve belki de dün gece hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim.

İstediğim kapanış bu değildi, daha kötüydü. Diana beni tamamen reddetti; bana artık onun kız kardeşi olmadığımı söyledi. Başımı salladım, yalana inanmadım. Kim olduğumdan, neye dönüştüğümünden hoşlanmıyor olabilir ama biz her zaman kız kardeş olacağız, birbirimizden ayrı diyarlarda olsak bile.

Bir şekilde kendimi onun kabulünü daha az önemserken buluyorum ve bunu asla elde edemeyeceğimi fark ediyorum. Dünyaya geri dönmek, dairemizi paylaşmak ya da birlikte film izlemek ve bütün gece uyumamak yok. Bana asla hayatındaki o özel insanmışım gibi bakmayacak. O melekleri seçti ve şimdi benim de kendimi seçmem gerekiyor, ne kadar acı verse de. Tek istediğim son bir kez sarılıp arayı düzeltmek olsa da, belki de bu kapanışı hak etmemiştim. Her şey çok daha kötüye gitti. Karşıt diyarlardaki ikizler, sanırım bu berbat bir trajedide yazılabilecek bir şey.

Ben bir iblisim. Ben onun söylediği her şeyim ve bununla savaşmaktan bıktım. Başkalarının düşünceleri yüzünden üzölmekten ve kendimi eksik hissetmekten bıktım. Cehennemdeyim ve öyle yaşamaya başlamaya hazırım. Artık kız kardeşime sahip olmayabilirim ve belki daha az uyuşmuş hissettiğimde, bu ilişkinin kaybının yasını tutacağım, ama şu anda tek yapmak istediğim şımartmak ve unutmak.

Muhafazakâr çay elbisesini yırtıp atıyorum ve sırtımı ve kalçalarımı gösteren bir şey tercih ediyorum. Eğer ben bu kadar korkunçsam, kötü adamsam, ? *O zaman*

Öyle davranmaya başlamamın zamanı gelmişti.



Buraya girdiğim anda Minx'in her yerinden heavy metal sesleri yükseliyor. Hemen bana en yakın tepside ne kadar içki varsa kapıyorum ve arka arkaya üç tane sallıyorum. Kulübü tararken fark ettiğim yeni bir eklenti var. Ön tarafta kırmızı kadife üzerine altın rengi bir taht var ve Lucifer sıkılmış bir şekilde üzerinde oturuyor, dirseği sandalyenin koluna dayanırken başparmağı şakağında.

Lisa, Autumn ve Tina tahtın dibinde sazan balıkları gibi oturmuş atıştırmalık dileniyorlar. Eminim öyledirler, Lucifer'ın onlara vereceği olumlu ya da olumsuz herhangi bir kısıntı için yalvarıyorlardır. Gözlerimi devirip bir shot daha alıyorum. Judd ve Asmodeus'u koyu kırmızı kadife bir kanepede görünce yanlarına gidiyorum. Lucifer'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama bir milim bile kıpırdamıyor. Sanki bakışları içime işliyor.

"Hey," diyorum iki iblise. Asmodeus kıkırdıyor, Judd ise uzaklara bakıyor.

"Selam Barbie," diye selamlıyor Asmodeus.

"Judd?" Baktığı şeyden kopup bana bakıyor. "Sanırım denemek istiyorum," diyorum, parmaklarımı elbisemin içinde çınlatmamaya ve aptal gibi görünmemeye çalışarak.

Judd hiçbir şey söylemiyor, sadece bir torba pudra alıyor ve bir tür kartla çizgiler yapmaya başlıyor.

Rulo halindeki banknotu alırken boğazımı temizliyorum. "Ne yapacağım?"

"Biliyor musun, görüldüğünden daha tatlısın, Barbie. Sadece burnundan içine çek," diye talimat veriyor Asmodeus. Başımı sallıyorum, öne doğru eğilip pudrayı burnuma çekiyorum. Burnum acıyor ve bu his hemen etkisini gösteriyor.

Sanki daha önceki tüm düşüncelerim durmuş gibi; düşünmemek ve gecenin tadını çıkarmak daha kolay. İçimi coşku dolduruyor, kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü ya da ahlakımla ilgili sorularla ilgili endişelerim yok. Kendimi serbest bırakmak çok güzel. Ritim içimde dolaşırken sinir uçlarım ateşlenirken birkaç dakika orada duruyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Lucifer'ın daha önce olduğundan daha dik oturduğunu ve hâlâ beni izlediğini görüyorum. *Bırakalım da izlesin, değil mi?*

"Hadi dans edelim!" Asmodeus ve Judd'ın ellerinden tutup onları dans pistine çekerek bağıyorum.

Asmodeus kulağıma doğru gülüyor, arkamda dans ediyor ama bana dokunmuyor. "Barbie, eğer ruhum bu yüzden parçalanırsa çok kızarım."

"Bunu umuyorum," diyor Judd ve Asmodeus'un güldüğünü duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, sadece ritmi hissediyorum ve bedenimi buna göre hareket ettiriyorum. İblislerden biri koluma dokunuyor ve bu hoş bir his. Dokunulmak güzel. Bunu tekrar yapmalılar.

"Sence onu öpersem beni öldürür mü?" Judd Asmodeus'a sorar.

"Muhtemelen daha kötü. Ben olsam riske atmazdım."

"Siktir, tamam," diye homurdanıyor Judd. Kendi dünyamdayım, bedenimi ritme göre hareket ettiriyorum, yanımdaki iki iblisin ne yaptığı umurumda değil. Acaba istesem Lucifer benimle dans eder miydi? Hayır... hayır... Ona kızgınız.

"Ah!" Göğsüme bakarak ciyaklıyorum. Kolyem tenimde parıldıyor. "Orospu çocuğu." Judd ve Asmodeus'a bakıyorum. "Bu eğlenceliydi." Omuzlarımı silkiyorum ve kolyeyi kavrayarak taşınmasına izin veriyorum.

Lucifer her neredeyse beni oraya götürecekti. Ne beklediğimden emin değilim, belki yine özel odasıdır? Hayır, kulübün dışında boş bir koridordayız.

Beni odama göndermesini, küçük yaramaz bir şeytan olduğumu söylemesini ve yatağa gitmesini beklerdim. Hayır, öyle de olmadı. Eli çenemi kavırıyor ve ona bakmam için başımı zorla arkaya yatırırken sırtımı duvara yaslıyor. Bana dik dik bakarken gözleri normalden daha karanlık görünüyor.

"O da neydi öyle?" diye . "Hangi kısım?" Tatlı tatlı soruyorum.

Parmakları çeneme saplanıyor ve başımı hafifçe sallıyor. "Benimle taşak geçme Lilith."

"Ooh, bilmecelele konuşan ve hakkı olmadığı halde kıskanan büyük, kötü Şeytan'a bulaşmayın."

"Kıskanmakta sonuna kadar haklıyım," diyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Kıskanıyor musun?"

"Lilith," diyor adımı, çok derin ve çakıllı bir sesle. Kokainden mi yoksa bu adamdan mı bilmiyorum ama kendimi hissediyorum. Başparmağının ucu alt dudagımda geziniyor ve ürperiyorum. *Neden üzerimde böyle ezici bir etkisi var?*

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye karşılık veriyorum, bana ne yaptığını kabul etmek istemiyorum. "Yalan söyle," diyor, eğilip saçlarımı ve boynumu kokluyor. Bir an için nefes almayı bırakıyorum. "Yalanların tadını alabildiğimi biliyorsun, küçük cehennem ateşi.

Seninkiler çok tatlı, şeker kaplı çilekler gibi." Boğazımı

temizliyorum. "Sana kızgıyım."

"Böyle olmaması gerekiyordu."

"Neden tek bir düşünceyi bile bitiremiyorsun? Sürekli sır saklıyormuşsun gibi hissediyorum. Mesela, Lily kim?"

Bana gülümsüyor. "Öylesin," diyor, eli çıplak kalçamı kavrarken soruya cevap vermiyor, sürtük elbisem ona tenime kolay erişim sağlıyor.

"Bana gibi davrandın."

"Olmak istemiyor musun?" diye soruyor, parmak uçları kalçamda geziniyor. Tüylerim diken diken oluyor ve elini amıma doğru ilerletmeye devam ediyor.

"Hayır..."

Geri çekilir ve sırttır. "Yalan söyle."

"Hayır, değil," diye karşılık veriyorum. Bir birinin fahişesi olmayacağım, daha fazlasını hak ediyorum. Gülüyor ve başını sallıyor. "Mmm, sen daha fazlası olurdun." Eliyle başımın arkasını kavırıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve tam da doğru şekilde çekiyor. bir miktar baskı. "Sana istediğin her şeyi verirdim, aşkım."

Ona birkaç kez göz kırpıyorum ve gözlerinin renginin hafifçe değiştiğini fark ediyorum. "Gözlerin pembe mi?" diye sorarken uyuşturucudan mı yoksa gerçeklikten mi olduğuna karar veremiyorum.

Avucunun topuğu klitorisime sürtünürken eli yukarı kayarak amımı kapatırken alçak bir hırıltı sesi çıkarıyor. Başım hafifçe duvara çarparken pazılarını tutuyorum. İki parmağını klitorisime hafifçe sürterken becerikli parmakları külotumu yana kaydırıyor.

Çenemi kavrayıp bana dokunurken beni ona bakmaya kısık bir inleme sesi çıkarıyorum.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun aşkım?" İki parmağını içime sokup yukarı doğru kıvrıyor. Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum. Bu hem büyük bir tahrik edici hem de söylediğim her şeye tamamen ihanet ediyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, onu kızdırmak istediğimden mi yoksa gerçekten istediğimden mi emin değilim. Yalanları onun gibi hissedemiyor olabilirim ama ikimize de yalan söylediğimi biliyorum.

Sırıttıyor, gözlerini kapatıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Benden nefret ediyor olabilirsin ama bu ıslak amcığın parmaklarıma sarılmayı çok sevdiği kesin."

Titriyorum, tırnaklarım etine batarken kollarını sıkıca kavıyorum. Hızını yavaşlatarak bana işkence ediyor, beni umutsuzca arzuladığım zirveye çok yaklaştırıyor ve sonra onu elimden alıyor.

Dayanmak, yalvarmamak ve bana verdiklerini almak için elimden geleni yapıyorum. Dudaklarını yalıyor ve onları üzerimde ne kadar çok istediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. *Neden beni öpmüyor?* Tekrar öne eğildiğinde öpebileceğini düşünüyorum ama onun yerine dişlerini çenemde ve boynumda gezdirdikten sonra kulağıma konuşmaya devam ediyor.

"Gelmek ister misin Lilith?"

Kalçalarım titriyor, boşalma ihtiyacım onu bunun için çalıştırma ihtiyacımdan daha fazla. "Lütfen." Çok sessiz ama duyduğunu biliyorum. Kulağımda en yumuşak inleme sesini çıkarıyor.

"Gelmene izin vereceğim... eğer bana bir söz verirsen."

"Ne?" Nefes nefese soruyorum. Kokusu beni tüketiyor, elleri tenimde inanılmaz bir his uyandırıyor. Tek istediğim bana sadece onun verebileceğini bildiğim rahatlamayı hissetmek.

"Bu gece yaptığın gibi başka bir iblise asla dokunamayacaksın," diyor. "Ne istersem yapabilirim." Meydan okumaya engel olamıyorum.

Saçlarıma gülerek dokunuyor ve tellerini sertçe çekiştiriyor. "Bunu sana sadece ben verebilirim ve sen de bunu biliyorsun. Gelmek istiyorsun, dans etmek istiyorsun. Bana gel."

"Ama-"

"Seni başka bir iblisle görürsem, onları ölüme mahkûm edeceğini bil Lilith. Ben paylaşmam ve kabul etsen de etmesen de sen bana aitsin."

Muhtemelen hastalıklı ya da boktan bir şey ama bu sözler boşalmamı sağlıyor. Tutuşuna karşı titriyorum ve sarsılıyorum ve o rahatlamıyor, parmaklarıyla beni beceriyor ve avucunu klitorisime sürüyor.

Ben inlerken ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen orgazmı yaşarken, "İşte bu, benim iyi kızım," diye saçlarıma övgüler yağıdırıyor. Yeter artık diye inlediğimde çekiliyor, önümde duruyor ve bana bakıyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama içimde kalan iki parmağını ağzına sokup emerek temizlerken ve tüm bu süre boyunca benimle göz teması kurarken beni tamamen suskun bırakıyor. Yüz ifadesi kendinden memnun bir adamınki gibi.

"Artık kokain yok, başkasına dokunmak yok. Anlaşıldı mı?"

Bütün beyin hücrelerimi parmaklarıyla sikti çünkü tek yapabildiğim başımı sallayarak onaylamak. Eğer bu kurallara uyarsam, o zaman beni bu tedaviyle ödüllendirecek. Ve bu buna değebilir.

"Yarın sabah görüşürüz o zaman," diyor, daha fazlasını söylemek istemiş gibi bana bakıyor ama söylemiyor. Koridordan çıkmadan önce elbisemi üzerimi örtecek şekilde ayarlıyor.

Sırılsıklam külotumla burada dikiliyorum ve bunun nasıl olduğunu merak ediyorum. Yüzümde bir gülümseme oluşurken kendime engel olamıyorum ve elimle yüzümü kapatıyorum. Belki de öbür dünyanın 'kötü' tarafında olmanın avantajları vardır.

OceanofPDF.com



ON ALTINCI BÖLÜM

S Parmaklarımın üzerine boşalırken çok güzel görünüyordu. Artık onu boşaltmanın ağzını kapatıp dinlemesini sağlamanın bir yolu olduğunu bildiğime göre, bunu sık sık yapmayı planlıyorum. Onu Judd ve Asmodeus ile dans ederken gördüğümde çok sinirlendim. Ona dokunmuyorlardı bile ama onlara bu kadar yakın olması beni sinirlendiriyor. Sadece benimleyken böyle .

Dans pistinin ortasına fırlayıp onu omzuma atmak istedim ama bunu asla yapamayacağım. Eğer bu işe yarayacaksa, eğer onun benimle kalmasını sağlayacaksam, kimse onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemez.

Masamda oturup anılarımı yad ederken viskinin tadı boğazımdan aşağı daha tatlı iniyor. Yüzyıllardır bu kadar hafif hissetmemiştim. Bana Lily'nin kim olduğunu sorduğunda kendimi tutmak zorunda kaldım. Onun yüzündeki kıskançlığı da benim yüzümdeki kadar görebiliyordum; bu da sikimi sertleştirdi. Hala anlamıyorum

Aramızdaki bu bağı neden inkar ediyor bilmiyorum ama ben onun duvarlarını yavaş yavaş ve parça parça yıkıyorum.

Geçmiş hayatını hatırlamıyor olabilir. Ama ben hatırlıyorum, asla unutamam. Bu yüzden kimse bilemez. Lilith'e istediği her şeyi özel olarak verebilirim. Ona bu malikanenin duvarları içinde hak ettiği gibi davranacağım ve bu yeterli olacak. Meleklerin öğrenmesi en büyük tehdit olsa da, bu her bir iblise otomatik olarak güvенеbileceğim anlamına gelmiyor.

Lilith ve Blair'i korumak hayatımdaki diğer tüm görevlerden daha önemli. Avucumu yüzüme sürüyorum, amının kokusu hala parmaklarımda. İnliyorum, onların etrafında nasıl hissettiğini hatırlıyorum, benden saklanmaya çalışırken çok muhtaç ve ıslak, geri dönüşler ve şımarıklıkla gerçekte nasıl hissettiğini gizlemeye çalışıyor. Ama ona bana ait olduğunu, benim olduğunu söylediğinde dokunuşumun altında nasıl parçalandığı, içimde ölçülemeyecek kadar büyük bir sevincin çiçek açmasına neden oldu.

Diğer elimle pantolonumun içinden sikimi sıkıyorum, keşke bana dokunan o olsaydı, keşke işler daha da ileri gitseydi ve onu duvara karşı sikseydim diyorum. Ya da onu bir sandalyeye yatırıp ne kadar benim olduğunu göstermeyi.

Lütfen diye fısıldamasının ve benim için ne kadar iyi olduğunu söylediğinde dudaklarından çıkan kadınsı iniltinin anıları aklımdan çıkmıyor. Kendimi pantolonumdan çıkarıyorum, horozumu yumrukluyorum ve anıyı tekrar tekrar oynatırken okşuyorum.

Başparmağımın alt dudağının yumuşak kısmını okşaması, onu dişlerimin arasına alıp dudaklarını kendime ait kılmak istememin baş döndürücü arzusu. Parmaklarım onun dar, ıslak amcığına girip bana bakan geniş mavi gözleri.

Beni alması için onu germem gerekecek. İnliyorum, başparmağımla aletimin ucunu sıvazlıyorum, ön sperm sızıyor ve kendimi okşamak için kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum. Yardım edemiyorum ama amından sızan salgısının nemini gözümde canlandırıyorum; benim için o kadar ıslaktı ki.

Lilith sert seviyor, bu çok açık. Ama ona her şeyi vermek istiyorum, başka birine vermeyi hayal bile edemeyeceğim kırılganlıkları ona vermek istiyorum.

Sikeyim. Taşaklarım sıkışmaya başladığında inliyorum ve hızımı artırıyorum. Elimin etrafında titreyen kalçalarının ve boşalırken göğsümün derisinde hilal izleri bırakan tırnaklarının görüntüsü beni sürüklüyor. Ben inlerken dölleri yumruğumdan aşağı damlıyor ve kendimi serbest bırakırken sarsıyorum.

Dağınıklığımı bakarken tek düşünebildiğim, Lilith'in burada, dizlerinin üzerinde, beni temizlemesini ne kadar çok istediğim.



Lilith masasında karşımda oturuyor ve her on dakikada bir işinden başını kaldırıp bana baktığını hissedebiliyorum.

"Evet?" Sırıtarak soruyorum.

"Koridorda bir kızı parmaklayıp sonra da hiçbir şey söylemeyemezsiniz. Bu çok kaba."

masanın üzerine koyup parmaklarımı birbirine geçirerek başımı onların üzerine koyuyorum. "Ne söylememi istersiniz?"

"Hmm, bilmiyorum, hep 'sen bana aitsin' diyordun," diyor son kısmı benim sesimi taklit ederek. "'Sana dokunan ruhları söküp atarım' diyordun ama şimdi tek bir kelime bile etmedin," diyor usulca ve ben hatamı anlıyorum.

"Buraya gel." Yanakları kızarıyor ama uzun elbisesini göstererek ayağa kalkıyor. Saçlarını bugün yüksek bir at kuyruğu yapmış ve bu çok hoşuma gitti.

Sandalyemi geriye çekip bacaklarımı açıyorum ve ona yer bırakıyorum. Masaüstünün meşesine dokunuyorum ve o da kıcını masaya dayıyor. Bacak bacak üstüne atıyor, bu utanç verici ama o masada otururken ben de sandalyemde neredeyse aynı boydaydım.

"Oyun oynamak istemiyorum," diyorum ona dürüstçe. "O zaman yapma."

"Benden nefret ettiğini söylemiştin, ben de seni rahat bırakıyordum." Kollarını ovuşturuyor, bu bilgiyi kafasında evirip çeviriyor. Kaşları çatılıyor ve iç geçiriyor. Bu, onun bir yüzün arkasına saklanmadığını gördüğüm nadir anlardan biri.

"Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

Bacağına dokunarak risk alıyorum ve dokunuşumdan ürkmeyince memnun oluyorum. "Neden?"

Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Bu çok kaba," diyor, gözlerini kaçırırken yanakları daha da kızarıyor.

"Bana anlatabilirsin."

Bunu söylerken bana bakmıyor. "Senden hoşlanıyorsam, seninle birlikte olmak istiyorsam..." diye devam ediyor, başını sallıyor. "İtibarın ve Cehennem'in hükümdarı olarak temsil ettiğin şey... Senden hoşlanıyorsam bu beni ne yapar?" Bunu yumuşak bir şekilde söylüyor ve ben alınmıyorum. Söylentiler, Dünya'da söylenen yalanlar iğrenç. İnanç ve irfanın dönüştüğü şey bu noktada sadece hayal ürünü.

Aniden ayağa kalkıyorum ve o irkilip bana bakıyor. İki elimi masanın üzerine koyuyorum, iç çekerken parmaklarım neredeyse kalçalarına değiyor. "İyi değilim ama kötü olduğumu da söyleyemem. İsteddiğimi yapıyor, ölümlülerin ve Cennet'in ahlaki açıdan adil bulduğu şeylerin dışına çıkıyor muyum? Elbette. Ben Cehennem'in hükümdarı mıyım? Evet. Ama bir hükümdar olarak benim görevim sadece buraya gelen ölüleri yönetmek değil, aynı zamanda en kötülerin cezalandırılmasını sağlamaktır. Bazı davranışlara göz yummam çünkü kimse yummamalı. Ruhum grinin derin bir tonu ve ben bununla iyiyim."

Geri çekilip ona bakıyorum, mavi gözleri kocaman açılmış, söylediklerimi anlıyor. "Ruhunun bu kadar karanlık olmasından dolayı seni kınayacak biri değilim Lilith. Seni bu yüzden istiyorum. Bu senin gerçekten kendin, her zaman olmak istediğin kişi olman için bir şans. Bunu bir ceza gibi görmeyi bırakıp bir hediye gibi görürsen, bence burada mutlu olursun. Hatta belki de benimle mutlu olursun."

Bunu düşünürken boynunu ovuşturuyor ve yere bakıyor. Ne kadar çok de ona dokunmak için bir hamle yapmıyorum. Dili dışarı çıkıyor ve dudaklarını yalıyor. "Hiç kardeşin var mı?" diye soruyor, bu soru beni tamamen sol tarafımdan vuruyor.

"Bir melek olarak yaratıldığımız ilk zamanlarda birbirimize kardeş derdik. Ama onlara karşı bir bağlılığım yok."

Anlayışla başını sallıyor. "Diana benim ikizimdi. Zamanımızın çoğunu birlikte geçirirdik. Geçen günkü toplantıda her şeyin nasıl gittiği beni darmadağın etti. Sanırım ondan önce de öyleydim." Kolunu ovuşturuyor ve içimden ona sarılmak geliyor ama yapmıyorum. Ona ihtiyacı olan boşluğu veriyorum. "İnsanların hakkımda ne düşündüğünü hiç umursamadım." Alay ediyor. "Bu bir yalan, herkes insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü bir dereceye kadar önemser. Her zaman çoğu insandan farklı bir amacım olduğunu düşündüm ve bazen

rahatsız ediciydi." K     , yapmacık bir gülümseme veriyor. "O hançeri kullandığımda kendimi iyi hissettim." Bana attığı gülümseme, hançeri hemen Ő imdi ona geri vermeyi düŐünmeme neden oluyor. "Ama Diana ne yaptığımı   ğrendiğ  nde, bana değ  ersizmiŐ im gibi ve bana canavar dediğ  nde..." Cümlesini bitirmiyor, onun yerine baŐ ını sallayıp i  geçiriyor.

"Onun yanıldığını kanıtlamanın neden bu kadar önemli olduğından emin değ  lim. G  r  Ő meden sonra hala nasıl hissettiğ  mi bilmiyorum. Benimle hiçbir Ő ey yapmak istemediğ  nin kafama dank ettiğ  nden bile emin değ  lim. Bu tamamen yeni bir hayat."

BaŐ ımı salladım ve yutkundum.

"Bu hayat ne olmasını istiyorsan o olabilir. Ama ge  miŐ te yaŐ aman  n seni mutlu etmeyeceğ  ni söyleyebilirim. Bu yeni hayatı bir yükseltme olarak g  rmeni ve beni de buna dahil etmeni istiyorum."

Gözlerime bakıyor ve umarım Ő u anda çılgınca bir renkte değ  illerdir. Genelde duygularımı saklamakta oldukça iyiyimdir ama Lilith farklı bir hikâye.

K      elleri ceketimin yakalarından aŐ ağ   kayıyor ve bana bakarken i  geçiriyor. "Eğ  r bunun üzerinde   alıŐ ırsam." Yakalar  m   biraz daha sıkı tutuyor. "A  ılmak ve sürekli sır saklamamak üzerinde   alıŐ abilir misin?" BaŐ ımı sallıyorum, üst çekmeceyi açıyorum ve hançerini çıkarıp kucağına koyuyorum. Nefes nefese kalıyor ve gülümsüyor, bana huŐ u içinde bakarken eli hemen kabzay   avu  luyor. Her zaman böyle görünmesini istiyorum.

Ona doğ  ru yaklaŐ ıyorum, dudaklarımız o kadar yakın ki saçlarının tatlı   i  ek kokusunu alabiliyorum. "Sana her Ő eyimi verirdim," diyorum ona dürüstçe.

Gözleri benimkilere kayıyor ve artık kendimi kontrol edemiyorum.   ne doğ  ru eğ  ldim, dudaklarım neredeyse bir santimetre uzağ  ndaydı ki ofisimin kapısı çarparak açıldı.

Masamın kenarını o kadar sert kavıyorum ki tahta avuçlarımın altında parçalanıyor. Lilith dudaklarını yalıyor, ben de kimin bizi böldüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

"Ne?" Hırladım.

Toth bana, "Efendim, hemen benimle gelmeniz gerekiyor," diye bilgi verdi. Gözlerini kocaman açmış, Lilith ile benim arama bakıyordu. Cehennemın tüm sakinleri arasında Toth belki de bu sır konusunda güvenebileceğim tek kişi. Lilith'ten uzaklaşıp kalçasını bir kez sıkıyorum.

"Bu tartışma daha bitmedi."

O da ayağa kalkarak başını sallar. Toth Lilith'e bakar ve ifadesi düşer. "Lilith, burada kalmak isteyebilirsin."

Kaşları çatılıyor ve ben başımı sallıyorum. " yok, nerede?"

"Ana salon," diyor Toth, odadan çıkmadan önce Lilith'e bir kez daha bakarak. Elimi onun bileğine dolayarak biz de oraya geçiyoruz.

Önümüzdeki manzara acımasız bir manzara. Beyaz tüyler yere saçılıyor ve odadaki diğer iblislerden kahkahalar ve şok sesleri geliyor.

"Lordum, icabına bakıldı. Cehenneme girmeye çalışıyordu," diye güler Beelzebub. Meleklerle olan sorunu kontrolden çıkmaya başladı. Ayağıyla iterek işaret ettiği cesede baktığımda, altın sarısı saçlarının Lilith'inkilerle aynı olduğunu ve sarıya boyanmış kırmızı çizgilerle yere serildiğini fark ediyorum. Sırtından çıkan Samuel'in mızrağı, bir meleğin iyilik için öldürülebilmesinin birkaç yolundan biri.

Lilith bir anda yere yığılır ve kız kardeşinin bedenini ters çevirir. Lilith yüzünü avuçlarken kanatları gevşek bir şekilde uzanıyor. Lilith kanlı saçlarını yüzünden çekerken ikizi göz kırpmıyor, hâlâ hayata tutunmaya çalışıyor.

"Diana?" diyor usulca. İkizi benim duyamayacağım, sadece Lilith'in duyabileceği kadar yumuşak bir şeyler fısıldıyor ve hepimiz gözlerindeki yaşamın gidişini izliyoruz. İtiraf etmek istediğimden çok daha acımasız bir durum. Diana tıpkı Lilith'e benziyor, Lilith'in şu anda acı çektiğini bilmek bencilce, ama tek düşüncem yerde cansız yatanın kız kardeşi değil de Lilith olabileceği. Bunun olmasına izin veremem.

Beelzebub durumu kurtarmaya çalışarak, "Bizim diyarımıza gelmeye çalışan herhangi bir melek demiştin," der. Haksız da değil. Ama ben onun ruhunu söküp atmak istiyorum. Odaya bakıyorum, buradaki iblislerin çoğunun ölü meleğe ya da Lilith'in ıstırabına gülümsediğini görüyorum, emin değilim.

Bildiğim tek şey Beelzebub'ın teknik olarak benim emrimle hareket ettiği ve onu öldürmenin Lilith'i daha iyi hissettireceğini bilsem de bunu yapamam. Bu odadaki herkes ona karşı olan kayırmacılığımı görürse, ona ne kadar değer verdiğimi bilirlerse, daha büyük bir hedef haline gelecektir. İkizinin yerine yerde yatan bir sonraki kişi o olabilir. Sakalımı keseliyorum ve elimi Lilith'in omzuna koyuyorum. Kız kardeşinin yüzüne dokunurken beni hızla silkeliyor.

"Diana, kim? Neden, Diana!" diye soruyor ve ben de aynı şeyi merak etmekten kendimi alamıyorum. Buraya kız kardeşini bir konuda uyarmak için mi gelmişti? Neden bu kadar aptal olsun ki?

"Efendim," diyor Beelzebub ve ben onu susturmak için elimi kaldırıyorum.

Lilith kardeşinin cesedi için ağlamıyor. Onun dönüşümünü izliyorum, öfke vücudunun her santimini ele geçiriyor. Gözleri cam gibi oluyor ama yavaşça ayağa kalkıp Beelzebub'la yüzleşmek için dönerken çenesi sabit kalıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye suçluyor, sesi tavrına kıyasla son derece sakin.

"Emirlere uyuyordum. Cehennemdeki tüm meleklerin icabına bakılacak."

Lilith hızlı hareket eder, hançerini çıkarırken Beelzebub'ı altına sıkıştırır. Hançeri Beelzebub'ın çenesinin altında tutuyor, Beelzebub ise Lilith'in ön kolunu sıkıca kavıyor. Lilith onun boğazını kesmeye çalışırken ve Beelzebub hayatını korumaya çalışırken bu bir güç savaşıdır.

"Lordum," diye yalvarıyor ve ben orada durup düşünmeye çalışıyorum, Lilith'in hayatını korurken kalbini de korumaya çalışıyorum.

"Seni pis sıçan, onu sen öldürdün," diye yüzüne tükürüyor Lilith, hançer kana susamış bir şekilde parlarken eli titriyor. "Onu sen aldın. O... o gitti!" diye bağıyor adamın yüzüne. İblisler, Lilith'in Beelzebub'a bağırmasını ve kız kardeşinin kendisinden bir metre bile uzakta kan kaybından ölmesini hastalıklı bir hayranlıkla izliyorlar.

Derin bir nefes alıyorum. Beelzebub'ın icabına daha sonra bakabilirim, ancak bu halka açık gösteri gerçekleşirken Lilith'i korumam gerekiyor. Eğer başka bir iblisi öldürürse, intikamının alınması gerekecek ve Cehennem'in geri kalanı bir meleğin ölümü yüzünden başka bir iblisi incitmesine göz yummayacak.

"Lilith, yeter," diye emrediyorum ona. Kıpırdamıyor, hançer hâlâ elinde çılgınca titriyor. "Lilith!"

"Hayır! Ödemesi gerekiyor."

"Lilith," diye tekrarlıyorum ama başını sallıyor. Gözyaşları artık yüzünden akıyor, neredeyse içinden akan öfke kadar ağır. Kararımı verdiğimde bıçak boynundan sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Soluma baktığımda onu görüyorum, Lilith'i benim istediğim kadar kötü bir şekilde destekliyor gibi görünüyor.

"Elvor. Onu çukura götür," diyorum. Elvor Lilith'in elini tutup o kadar sıkıyor ki hançer elinden düşüyor ve bazı iblisler gülüp kıs kıs gülüyor. Elvor Lilith'i kaldırmaya çalışırken ben de hançeri alıp takım elbisemin ceketinin içine koyuyorum.

Onu omzunun üzerinden fırlattığında, bana işaret ediyor ve ters ters bakıyor.
"Senden nefret ediyorum," diye alay ediyor.

Yalanın tadını almıyorum ve benim en iyi şeyi daha başlamadan mahvettiğimi biliyorum.

OceanofPDF.com



ON YEDİNCİ BÖLÜM

"S orry," diyor derin bir ses köşeden. Kollarımı bacaklarıma doladım ve yüzümü dizlerime koydum. Diana

Gitti... Buraya beni uyarmaya geliyordu. Son sözleri tekrar tekrar çalıyor, kesik ve kısa bir '*Güvenme*'. Bu sözlerin ne anlama geldiğini ya da beni tam olarak kime karşı uyardığını düşünüyor olmalıydım ama tek düşünebildiğim vücudumdaki her molekülü ele geçiren tam bir üzüntü.

Ondan şüphe ettim.

Bana olan sevgisinden, benim hakkımdaki düşüncelerinden şüphe ettim. Beni korumak için aşağı inerken hayatını kaybetti ve nedenini bilmiyorum. Umutsuzluğu bastırmaya çalışıyorum, en azından şimdilik, çünkü az önce olanların ağırlığını tamamen hissetmeme izin verirsem, sanırım parçalanabilirim. Şu anda dağılacak zaman yok; harekete geçmeliyim, ihtiyacım var... Neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum.

İç çekiyorum ve Elvor'a bakıyorum.

Bir sandalyede rahatça oturuyor. "Bu senin suçun değil. Beelzebub ve Lucifer'in suçu."

Elvor başını sallar. "Kurallar."

Hiçbir kuralı umursamadan el sallayıp geçiyorum. Elvor'a "O sıçan herifi bir gün öldüreceğim," diyorum ve o da başıyla onaylıyor.

"Yardım edeceğim," diyor ve ben de gülümsüyorum.

"Bu cehennem çukurunda en azından bir adam bunu anlıyor."

Çukurun içinde bir işkence odası olduğu belli olan odaya bakıyorum ama Elvor'un bana işkence etmek gibi bir planı yok gibi görünüyor. Ayağa kalkıyorum, burayı terk etmek, cehennemi terk etmek istiyorum. Burada olmak nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyor. "Buradan geçebilir miyim?" Ona soruyorum, o da başını hayır anlamında sallıyor. "Harika."

Nefes alıp veriyorum, kendime burada, Elvor'la birlikte lanet olası bir işkence odasında kırılamayacağımı hatırlatıyorum, ama lanet olsun, eğer yakın değilsem. Kapıya üç kez vuruluyor ve Lucifer olduğunu düşünerek duvara dik dik bakıyorum. Görmek isteyeceğim son insanlardan biri. Bana dünyayı vaat etmenin tam ortasındaydı ve sonra... sonra beni terk etti. *Sanki herkes beni terk ediyor.* Diana hakkındaki duygularımı bastırmalıyım. Bugün yaşananları içime sindirmenin ne yeri ne de zamanı.

Beynimin küçük bir bölümünde Lucifer'in yaptığı şeyin bir nedeni olduğunu bildiğimden eminim, ancak bu 'sözde' değer verdiğiniz birine yapacağınız bir şey değil. 'Dünyayı vermek' istediğiniz birine böyle davranamazsınız.

Neyse ki Lucifer değil; kapıda duran Kas ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Nerelerdeydin?" Ona sordum. Sadece iç geçiriyor ve gözlerini deviriyor.

"Cehennem'de kalmamak için yeni bir neden var. Çıkmak istiyorsun buradan mı yoksa ne?" Elvor'a bakıyor ve o da omuz silkiyor. "Biz gidiyoruz

Bunu inandırıcı kılmak zorundasın," diye uyarıyor ve Elvor onun karnına yumruk atıp sandalyesinin geriye doğru sallanmasına neden olurken gülümsüyor. "Şu ipi bana verir misin?" Kas bana soruyor. İpi ona veriyorum ve o da Elvor'un vücuduna sarıyor. Elvor bize küçük bir gülümseme veriyor ve Kas onun başının üstünü öpüyor.

"Sen en iyisisin, Elvor."

"Sana çok kızacak," diyorum Kas'a, yaptıklarının yankıları konusunda endişelenerek.

"Bırak yapsın. Gerçekten de 'tam bir aptal' olarak nitelendirilebilecek başka bir şey yapmadan önce ona bir iyilik yapıyorum," diyor. Daha derin bir hikâye olduğunu anlayabiliyorum ama burnumu sokmuyorum.

"Elvor, bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Başını sallıyor ve sonra başını kapıya doğru eğiyor.

"Hadi buradan siktir olup gidelim," diyor Kas ve kolumdan tutup bizi kapıdan geçirmeden önce beni kapıdan dışarı sürüklüyor.



Ayaklarımız çimenlere değer değmez, tuzun ve temiz havanın yumuşak kokusu yüzüme vuruyor. O zaman nihayet derin bir nefes alıp mola verebiliyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, her şey içime işlerken avuçlarımla toprağı ve çimenleri kavırıyorum.

Diana'nın gevşemiş, düşmüş hali önümdeydi, göğsünde derin bir kanama deliğı vardı ve kanatlarının tüyleri ziyafet salonunun etrafına saçılmıştı. Ayna görüntüsü olarak ben yerde ölü ve yalnızdım.

Güvenme...

Güvenme...

Kime güvenmiyorsun? Son sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyor. Uğruna hayatını verdiği iki kelime ama yine de hiçbir şey ifade etmiyorlar. Birçok nedenden ötürü Cehennem'den çıkmam gerekiyordu, son sözleri ise hepsinden daha büyük bir nedendi. *Ya beni Lucifer'e güvenmemem konusunda uyarıyorsa?*

Toplantıda ondan şüphe ettiğime, sözlerini olduğu gibi kabul ettiğime, onun da Lucifer gibi bir gösteri yapıyor olabileceğini düşünmediğime inanamıyorum.

Kollarımda bir iblisin ellerinde öldü. Benim türümden biri onu öldürürken diğerleri gülüyor ve sanki bir eğlenceymiş gibi cesedine bakıyorlardı. Ölümünden sonraki hayatımın her parçası tamamen durma noktasına geliyormuş gibi değil.

Hissettiğim en önemli duygunun intikam olmasını istiyorum ama değil. Beelzebub'a, Lucifer'e ve onun ölümüne gülümseyen ya da gülen tüm insanlara karşı nefretimi toplamaya çalışsam da yapamıyorum. Tek hissettiğim saf, mutlak bir ıstırap. Hıçkırıklarım bedenimi sarıyor ve Kas'ın elini sırtımda hissediyorum.

"Hadi Lilith. Seni içeri alalım."

Bileklerimin arkasıyla gözlerimi silip ayağa kalkıyorum ve Kas'ı sahil evine kadar takip ederken kollarımı kendime doluyorum. Evin çok güzel olduğuna eminim ama Kas beni koridordan geçirip bir yatak odasına götürürken pek dikkat etmiyorum. Yeşil, tıpkı Cehennem'deki gibi. O kadar lüks ve güzel değil ama rahat.

Yamalı yorganı geri çekiyor ve ben yatağa yan yatıyorum. Kas pencereyi açıyor ve gidiyor. Bana kalan tek şey dalgaların sesi ve kederim.

Battaniyeyi burnuma kadar çekerken zihnim Diana'yı yerde hayal etmeye devam ediyor. Başına gelecekleri bilmediğini ve son anlarını beni uyarmaya çalışarak geçirdiğini bildiğim için suçluluk duygusuyla doluyum. O

bunu hak etmedi. Cennette mutlu bir şekilde hayatını yaşamalı, benim için endişelenmemeliydi. Yine kardeşimi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum.

İşte o anda ölümsüz olmak beni vuruyor ve varlığımın geri kalanını yalnız geçireceğimi hatırlıyorum. Diana hayatımda olmadan, zaman benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Lucifer ve benim ne olabileceğimizin vaadi olmadan ya da Diana olmadan sonsuza kadar yaşama düşüncesi, içinde yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağım bir boşlukta hissettiriyor.



", sürük. Yataktan kalkmalısın," diye yakınıyor Kas ve benim cevabım başımı hızlıca sallamak oluyor.

"Hayır, beni yalnız bırak."

"Dinle, cehenneme gitmem gerek." İç geçiriyor ve yatağıma oturup tırnaklarını karıştırıyor. "Lucifer aptal değil, benimle olduğunu bilecek."

"Siktir et onu," diyorum, yan dönüp battaniyeyi başımın üzerinde sürükleyerek.

"Dinle, bu üzgün kız saçmalığını üretken bir şeye dönüştürmeliyiz. Birini öldürmek ister misin?"

"Hayır, Kas, kimseyi öldürmek istemiyorum. Sadece beni yalnız bırak."

"Bir piçi bıçaklayarak eğlenirken şikayet duymak istemiyorum."

"Tamam," diye inliyorum. O sadece iç geçiriyor ve yataktan kalkıyor.

Diana öldüğünde tek düşünebildiğim onun intikamını almakta ama sanki yataktan çıkamıyormuşum gibi geliyor. Ölüm bizi ayırdı ama en azından ben

ölümünden sonra iyi bir hayat yaşadığını biliyordum. Ama şimdi onun bir tozdan başka bir şey olmadığını biliyorum ve nasıl yaşayacağımdan emin değilim. Dünyaya birlikte girdik ve birlikte çıktık, ama benim hala var ve onun olmadığını ... nasıl kaliteli bir hayat yaşayabilirim?

Kas'ın portalının sesini duyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Burada oturmaktan başka bir şey yapmalıyım ama ne yapacağımdan emin değilim. İnleyerek yataktan kalkıp yoga pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum. Saçımı taramıyorum, fare yuvası gibi topuz yapmaya karar veriyorum.

Geçitten geçerken niyetimin ne olduğundan emin değilim ama çok garip bir nedenden ötürü kendimi Yadigârlar Diyarı'nda buluyorum. Neden burada olduğumun hiçbir mantığı ya da sebebi yok. Sadece o boğucu odada daha fazla kalamadım, bu yüzden amaçsızca dolaşıyorum. Kasabada rahatlatıcı bir şeyler var, burada öldüğümü düşünürsek oldukça berbat bir yer. Ama hançeri ve Blair'i de burada buldum. *Belki de bilinçaltım bu aptal, lanetli kasabada yeniden bir şeyler bulmam gerektiğini biliyordu.*

Mum dükkanının köşesini döndüğümde çocukların alay seslerini duyuyorum.

"Sen bir yalancısın, Blair. Bir baban olduğunu uydurdun. Tam bir eziksin." "Çok garip. Ona dokunma, bit kapabilirsin!"

Hafif bir hırıltı duyuyorum ve Blair'e sataşan iki küçük sürtüğe ters ters bakıyorum. Ölmeden önce çocukları pek umursamazdım ama bir iblis olarak onlara vurmak da pek umurumda değil. Bu yüzden çocukları her zaman korkutan tek şeyi yapıyorum ve bir psikopat gibi eğilip yüzlerine kanlı bir cinayet çılgılığı atıyorum. Arkalarını dönüp kaçarken gözleri kocaman oluyor. Topuklarımın üzerinde döndüğümde, Blair bana sırtıyordu. Tıpkı babasına benzemesi sinir bozucu ama babasının bir pislik olmasını ona karşı kullanamam.

Sırt çantasının askılarını sıkarak "Bu harikaydı," diyor ve ben tamamen yürümeye devam etme niyetiyle başımı sallıyorum, ama o beni takip ediyor. "Seni daha önce buralarda görmemiştim." Yüzümü buruşturuyorum ve ona bu karşılaşmayı unutturmam gerekip gerekmediğini düşünüyorum ama sonra Lucifer'la birlikte olmadığım için bunun ne önemi olduğunu anlamadığımı fark ediyorum.

"Hayır, ben buralı değilim." "Bu mantıklı."

Bir kaşımı kaldırıyorum, o da omuzlarını silkiyor. "Burada havalı kimse yaşamıyor."

"Burada yaşıyorsun," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Ben havalı değilim, o kızların benimle nasıl konuştuğunu gördün."

Dönüp onun boyuna kadar çömeliyorum. "Her zaman senden hoşlanmayan ya da seni incitmek için elinden geleni yapan insanlar olacaktır. Çoğu zaman bunun nedeni kendilerine olan güvensizlikleridir."

"Yetişkinler, çocukların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için böyle şeyler söyler."

Lucifer burada değil ve bu da tüm kuralların ortadan kalktığı anlamına geliyor. Şu anda Lucifer'dan ne kadar nefret etsem de, Blair'in korunmaya değer olduğunu anlıyorum ve onu bir sır olarak saklayacağım. Ama bu ona yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Sokağa bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bazen, güçlü olduğunuzda, diğerleri sizi aşağı çekmeye çalışır, bu yüzden tam potansiyelinize ulaşamazsınız."

Nefes nefese kaldı ve bana baktı. "Ama sen-"

"Hayır. Ben cadı değilim."

Ben yürümeye devam ederken yüzündeki şaşkın ifade çok sevimli ve yine beni takip ediyor. "O zaman nesin sen?"

"Önemli değil. Ama şu çocukların seninle dalga geçtiğini söyleyebilirim. Muhtemelen senden korkuyorlardır."

Yutkunuyor. "Ben... Ben bazen kaza yapıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bakıyorum. "Kazalar mı?"

"Sanki sihrim bazen ortaya çıkmaktan kendini alamıyor ve bu da başımı belaya sokuyor."

"Annen sana yardım etmiyor mu?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyor, sırt çantasının askılarını çekiştiriyor. "Kimsen var mı?"

Başını sallıyor ve iç geçiriyor. "Kuzenim Stevie, ama birkaç saat uzakta yaşıyor."

Mırıldanıyorum ve başımı sallıyorum. "Hepimizin müttefiklere ihtiyacı var. Arkanı kollayacak birini bulmalısın." Diana'yla her zaman birbirimizin arkasını nasıl kolladığımızı düşünerek iç geçiriyorum. Sonra Kas'ı ve son zamanlarda benimle ne kadar ilgilendiğini düşününce biraz melankolik hissediyorum.

"Arkamı kollayacak *mısın*?"

Uzun zamandır ilk kez gülümsemeden önce küçük kıza birkaç kez göz kırpıyorum. "Evet, arkanı kollayacağım."

"Adın ne senin?"

Neden yalan söylediğimden emin değilim. "Lily," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Peki, o kızlardan nasıl intikam alabileceğim konusunda bir fikrin var mı?" diye soruyor ve yarı iblis, yarı cadı küçük kıza baktığımda, Hallowsdeep'e geçtiğimde aradığım şeyi bulduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Oh evet, fikirlerim var," diyorum sırtarak. Günün geri kalanını Blair'le geçiriyorum ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama haftalardır kendimi en iyi hissettiğim an bu.

Eve geri dönmeye hazırım ama bunun yerine Hallowsdeep'in ana caddesinde dolanıyorum. Bu kasaba doğaüstü için bir fener gibi ve içgüdülerim bana aradığım şeyin-kimin-bu kasabada olacağını söylüyor.

Blair bugün benim için büyük bir dikkat dağıtıcı olsa da, hala intikam duygusuyla yanıp tutuşuyorum. Diana'ya olanların bedelini birinin ödemesini istiyorum. Ve bencilce, bana olanların da. Ölümsüz hayatımı yaşayabilmek istiyorum ama kız kardeşim için adaletin yerini bulduğunu hissetmeden bunu yapamam.

Cehenneme geri dönüp Lucifer'in söyleyeceklerini dinlemeyi düşündüm. Bunun beni göndermesi kadar basit olmadığını biliyorum. Takipçilerinin önünde belli bir imajı korumak zorunda olduğunu biliyorum. Ama bu beni incitmediği anlamına gelmez. *İlk sırada olmayı istemek çok mu fazla?* Bana dünyayı nasıl vereceğini söylüyordu ve sonra onun için ne kadar önemli olduğumu kanıtlaması gereken ilk anda başarısız oldu.

Hayatınızdaki bazı anların kadar hayal kırıklığı yaratması çok garip.

Postanenin arkasında bir kayayı tekmeliyordum ki bir ses beni irkiltti. "Diana?"

Sonsuzluk gibi gelen bir süredir onun adını başka birinin ağzından yüksek sesle duymadığım için nefesim kesildi. Adam siyah saçları ve zeytin tonlarında teniyle çok güzel. Bana yaklaştığında neredeyse tanıdık bir his kaplıyor içimi.

"Diana?" bana bakarken başını eğiyor, kaşları çatılıyor. Yeterince yaklaştığında onun bir melek olduğunu hissedebiliyorum.

Başını iki yana sallar. "Benim hatam, seni başka biri sandım." "Kız kardeşimi tanıyor muydun?" diye sordum.

Başını salladı. "Geri dönmedi, hepimiz endişelendik."

"Neden gittiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama şüpheleniyordum."

Ona yaklaşıyorum ama ne olduğumu bildiğine dair hiçbir işaret vermiyor.

"Ben... Sanırım bana bir şey söyleyecekti."

"Sen Lilith misin?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Diana cennette benden mi ?* "Ben."

"Bana cesur bir ikiz kardeşi olduğunu söyledi. Senin farklı bir yere gittiğini..."

Kolumu ovuyorum ve başımı sallıyorum. "Bu senin için bir sorun mu?" Ona meleklerin otomatik olarak tüm iblislerden nefret edip etmediğini merak ederek soruyorum. Ne yazık ki melekler ve iblisler arasındaki dinamiğin sadece tadına bakabildim, resmin tamamını değil.

"Hayır, sadece ne olduğunu ve neden olduğunu bilmek istiyorum." "Gitti mi?" diye sormadan önce bir an duraksıyor. İçimi çekiyorum ve başımı sallayarak sorusunu onaylıyorum. O elini saçlarında gezdirip iç geçiriyor. "Belki etrafı kurcalayıp ne bulabileceğime bakabilirim. Ama kimse bilemez."

"Tek bilmek istediğim kız kardeşimin bana ne anlatmaya çalıştığı." "Karşılığında bir şeye ihtiyacım olacak."

"Herhangi bir şey."

"bir eşya var. Akrabalık diademi." Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hiç duymadım." "Çok yazık," diyor.

"Öğreneceğim, ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece Diana'nın neden Cehennem'e geldiğini bilmem gerek."

Bir kaşını kaldırıyor ve başını sallıyor. "Eğer bana yardım edersen, neler bulabileceğime bakarım. Diana'yı severdim, çok yazık," diyor.

"Senin adın ne?" Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Benim adım Rainn."

"Sizinle nasıl iletişime geçeceğim?"

Sırıttıyor ve bana bir bozuk para atarak başını sallıyor. "Üzerinde kalsın, bana ihtiyacın olursa ovala." Göz kırptıyor ve kayboluyor.

Bir meleğe ne kadar güvенеbileceğimden emin değilim ama şu anda elimdeki tek ipucu o. Bana saldırabilirdi, ya da çok daha kötüsü, ama o

yapmadım.

Bu gün daha da garipleşemezdi. Eve geri döndüm, yatağıma kıvrıldım ve uyudum. Bu keder çukurundan çıkmama yardımcı olacak şeyin bu olduğunu umarak yaşamaya başlayabilirim.

OceanofPDF.com

LUCIFER

ONBİRİNCİ BÖLÜM

("Nerede o?")

Kas'ı öldürmemek ya da işkence görmesi için çukura göndermemek için kendime hakim olmam gerekiyordu.

Kas öfkeyle, "Sanki bilmiyorsun, o güvende," diye cevap veriyor. Tabii ki biliyorum, Kas'ın Dünya'da sahip olduğu -yasal olmayan bir şekilde- bir sahil mülkünde.

"Cehenneme geri dönmesi gerek!"

Kas gözlerini deviriyor ve ayağa kalkıyor. İlk kez gözlerinde bir hoşnutsuzluk ifadesi görüyorum.

"Bir insan nasıl bu kadar uzun yaşayıp bu kadar aptal olabilir?" Öfkem alevlendi ve bir anda ayağa kalkıp bakarken tepesinde yükseldim.

"Bir sonraki sözlerine dikkat etmelisin."

"Ona hiçbir şey söylemedin Lucifer. Ne hançerden ne de geçmiş hayatından, ve sen bekliyorsun? Sana tam bağlılık mı? Sonra kız kardeşi öldü, *ikizi* öldü.

Lanet olası kız kardeşim. Beelzebub gibi bir iblisin elinde ve sen ona teselli ya da anlayış sunmuyorsun. Bunun yerine zevahiri kurtarmaya karar veriyor ve onu herkesin önünde lanet olası çukura gönderiyorsunuz."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve bunu yüksek sesle bu kadar soğuk bir şekilde duymak, düşündüğümünden daha kötü. Hızlı hareket etmeliydim; Lilith geri alınamayacak şey yapmak üzereydi. "Beelzebub'ın icabına bakıldı."

Bana ters ters bakıyor. "Oh,
öyle mi?" "Ruh toplama
görevinde."

"Oh, 'sözde' sevdiğin kadının intikamını almak için ne harika bir ceza." Sesinde yoğun bir alaycılık var ve Lilith'le ilgili olarak yaptığım hiçbir şeyin doğru olmadığını, kazanamayacağımı hissediyorum. *Neden son zamanlarda hiçbir şeyi doğru yapamıyorum?*

"Ne yapmam gerekiyor? Onu güvende tutmak zorundayım! Melekler onu bilirse, iblisler onu bilirse, ona karşı herhangi bir iltimas görürlerse, o zaman tekrar götürülebilir." Lilith beni asla kabul etmese bile, en azından güvende olduğundan emin olabilirim. Bana bağlı olmak onun güvenliğini engellememeli. Onun için her şeyi istiyorum, bu ben olmasam bile.

Bana bakarken Kas'ın öfkesinin bir kısmı kayboluyor. "O zaman belki de yapabileceğin en iyi şey onun şimdilik Dünya'da kalmasına izin vermektir."

"Ne?"

"Onun güvende olmasını mı istiyorsun? Onun için en güvenli yer, az önce açıkça belirttiğin gibi senden uzakta olduğu yerdir."

Ben tamamen karşı çıkarak başımı sallıyorum ve Kas alay ediyor. Hem onun güvende olmasını hem de her zaman gözümün üzerinde olabileceği bir yerde olmasını istiyorum. Özümde hâlâ son derece bencilim.

"O iyi değil." Kalbim sıkışıyor ve sandalyeme geri oturarak sönüyorum. "Kendini bulması gerek Lucifer. Ölmeden önce zar zor yaşıyordu."

Öldü ve onun eski bir siyasi yapıya nasıl uyum sağlayacağını bilmesi mi gerekiyor? Beklentileriniz çok yüksek. Daha üniversiteyi bile bitirmedi; son erkek arkadaşını öldürdü ve sen onunla sonsuza kadar sürecek bir ilişki mi istiyorsun?"

"O buraya ait." Huysuz bir çocuk gibi konuştuğumun farkındayım ve Kas şaşkınlığını kaşlarını kaldırarak gösteriyor.

"Onun buraya ait olmadığını söylemiyorum. Söylediğim şey, olan her şeyin Lilith'in kontrolü dışında olduğudur. Ne istediğini anlamak için zamana ihtiyacı var. Zorla değil de isteyerek burada olmasını tercih etmez miydiniz?"

"Çok uzun süre bekledim." Suratımı asıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum, zor ve muhtaç görüldüğümün farkındayım. Dürüst olmak gerekirse Kas'la neden tartıştığımın bile emin değilim. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, o haklı. Lilith şu anda Dünya'da daha güvende olacak ve içimdeki hastalıklı bir parça Cehennem'e, *bana* geri dönmenin onun seçimi olmasını istiyor. Hançer değil, hissettiğim bağ değil, Lilith'in gerçekten ve dürüstçe benimle birlikte olmak istemesini istiyorum. Bu yüzden geçmiş i kendime sakladım, çünkü istenmek istiyorum. *Acınası*.

Aklımdan düşünceler geçerken kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Neden her şey daha basit olamazdı ki? Sanırım sonsuza kadar yaşayınca hiçbir şey basit olmuyor. Gerçekten biraz daha zaman da bir şey değil, daha fazla sabır öğrenebilirim.

"Birkaç yıl daha ne fark eder? Lilith olarak kim olduğunu bulması gerekiyor. O her zaman bir ikizdi ve şimdi siz onun Cehennem Kralı'nın eşi olmasını istiyorsunuz. Ondan istediğin şey imkânsız."

Çenemi ovuşturuyorum ve iblisin sözlerini dinliyorum. "En azından beni bilgilendirecek misin?"

Kas ensesini ovuşturuyor. "Seni bilgilendirirsem hazır olana kadar uzak durur musun?" Başımı sallıyorum, gözlerden uzak kalabileceğimi biliyorum ama uzak kalamam. Ama şartlar buysa, onlara uyacağım.

"Yapacağım."

"Tamam. Hazır olana kadar onu güvende tutacağım. *Eğer* hazır olursa." Ben sabırlı bir adamım ama Lilith'in asla benim olamayacağı fikri beni hasta ediyor. Bu planla ilgili her şeyden nefret ettiğimi bilerek başımı sallıyorum, ama Lilith'in iyileşmesi ve sonunda beni affetmesi için tek yol buysa, o zaman kabul edeceğim. Kabul etmekten nefret etsem de, benden uzakta olmak muhtemelen Lilith için şu anda en güvenli yer.

Cehenneme geldiğinde melek kız kardeşi ne düşünüyordu bilmiyorum, ama uğursuz bir his vardı. Böyle intihara meyilli bir şey yapmasının tek nedeni ya ölmek istemesi ya da Lilith'e söylemesi gereken acil bir şey olmasıydı ki bu da aynı derecede endişe verici.

"Şimdilik yapabileceğim bir şey var mı?"

Kas iç çeker ve başını sallar. "Hayır, bundan sonrasını ben hallederim."

İç çekip bir bardak viski dolduruyorum. Yine benden alınıyor ve ben tüm bunların acımasızlığını merak ediyorum. Onunla geçmiş yaşamında, sırf benden uzaklaştırılması için tanıştığım gerçeğini. Hançerin yaratılması ve kaybettiklerimin sürekli bir hatırlatıcısı olarak başımın üzerinde tutulması. Sonra Lilith'i bulmak ama onun benimle hiçbir şey yapmak istememesi. Sanki Tanrı beni her gün cezalandırmaya devam ediyor.

Kas kalçasına bir kez vuruyor. "Michael'dan bir iz var mı?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve yüzündeki endişeyi görüyorum. "Bir sorun olursa beni çağır," diye talimat veriyorum ve o da başını sallayarak eve dönüyor.

İhtiyacım olduğunda Lilith'in izini sürmek zor olmayacak ama şimdilik tek yapmak istediğim somurtmak ve verdiğim kararları düşünmek. Onu saklamanın onu nasıl uzaklaştırdığını, onu dışarıdan korumanın onun dışında herkesi seçiyormuşum gibi göründüğünü. *Neden benimle birlikte olmak istesin ki?* Onu hak etmiyorum ama bu onun iyi olduğundan emin olmamı engellemeyecek.

Benden nefret edebilir ve dürüst olmak gerekirse haklı da olabilir ama benim tek istediğim zamanı geri sarmak ve daha iyi kararlar almak. İçkimi bırakıp bir tane daha dolduruyorum. Belki yeterince içersen bu kayıp hissi geçer.



Yarı önemsiz miktarda ölümlü zaman sonra.

Her lanet gün Lilith'i benimle birlikte cehenneme sürüklemeyi düşünüyorum. Boynuna bir zincir takıp onu yatağıma bağlamayı. Düşünceler ne kadar karanlık olsa da, onları besleyemiyorum. Tıpkı benimle birlikte olmak istemediği gerçeğine yardım edemediğim gibi. Bu çekim -yüklendiğim bu kader- yine tek taraflı. Ayrıca bunu yapmıyorum çünkü o burada, Dünya'da gerçekten mutlu görünüyor. Onu mutlu görmek sadece bu alemdeki varlığını sürdürmesine izin verme kararımı pekiştiriyor. Dünyayı daha fazla deneyimlemek ve varlığımın her zerresiyle bir şekilde beni seçmesini ummak. Ayı kaldığımız süre uzadıkça bu fikrin gerçeğe dönüşme ihtimali de azalıyor gibi geliyor.

Cehennemden uzakta fazla zaman geçiremiyorum ama geçirdiğimde de Lilith'i görmeye ya da Blair'i kontrol etmeye gidiyorum.

Kas'ın yanında dans edişini izliyorum. Kulüp doğaüstü bir kulüp ve benim zevkime göre değil. Kırmızı neon ışıkları kulübü ışıltılı yapıyor. Siyah muşamba zemin ayakkabılarımın altına yapışıyor. Burası keyifsiz ve Cehennem'de sunduğum zenginlikten hiçbirine sahip değil, ama belki de amaç budur. Yüzünde ışıltılı bir gülümseme var ve müzik eşliğinde sallanırken Kas'ın ellerini tutuyor. Acınası bir durum olabilir ama biraz sapıklaştım. Kendime engel olamıyorum ve böyle anlarda Kas'ın haklı olmasından nefret ediyorum. O gülümsemeyi cehennemde hiç görmedim. Lilith'in bu yönünü hiç görmedim.

Ancak ben hâlâ sahiplenici bir pislğim ve ona yönelik tehdidim hâlâ geçerli. Kurt adamın onun kalçasını kavrayışını ve arkasında dans edişini izlerken kanım ısınıyor. Hemen yanına gidip dans pistinin ortasında kalbini sökmek için yumruğumu sıkmak ve tırnaklarımı avucuma geçirmek zorunda kalıyorum. Lilith'in ona dokunduğunda hafifçe irkilmesini kaçırmıyorum ama o yine de gülümsemeye ve dans etmeye devam ediyor. Köpek adam ona daha da yaklaşıyor, göğsünü Lilith'in sırtına bastırıyor ve Lilith kendini Kas'a doğru itiyor. Atlamayı düşünüyorum ama ben atlayamadan Lilith etrafımda dönüyor. İblis gücünün tüm kuvvetini adamın ağzına vururken gösteriyor, o kadar sert vuruyor ki adam yapışkan bar zeminine düşüyor. Adam Lilith'e bakarken ağzından koyu kırmızı kan akıyor ve sakalını boyuyor.

"Ne yapıyorsun, kaltak?"

"Dokunma bana," diyor ona, arkasını dönüp Kas'la dans ederken. Onu incitmek için yanıp tutuşuyorum. Birçok nedenden dolayı; bana ait olana dokunduğu için, kız istemediği için ve kaltak dediği .

Ancak iri eli Lilith'in bileğini kavrayıp neredeyse düşmesine neden olduğunda Kas devreye giriyor. Ayakkabısının ince kısmını bileğine sertçe vuruyor, stiletto eti deliyor. Kurt adam acı içinde uluyor ve ben bu ironiye sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Orospu çocuğu! Bunlar saten, kanı asla çıkmayacak," diye yakınıyor Kas, başını sallayarak. Lilith eğilip adamın arka cebini karıştırıyor. Adam tamamen ilgisiz, daha çok bileğini tutmakla ilgileniyor.

Lilith ona adamın cüzdanını fırlatıp omuz silkiyor. "Bu her şeyi halleder."

Kas, "Hadi buradan gidelim," diye öneriyor ve adama son bir kez tekme atıyor.

iyi bir ölçü.

"Ben tuvalete gideceğim, sonra eve geçebiliriz." Kas başını sallıyor ve Lilith banyoya gitmek için benim gittiğim yönün tersine doğru yürüyor. Onun her hareketini takip ediyorum, siyah elbisesinin içinde ne kadar uzun ve görkemli görüldüğünü ve her hareketinde elbisenin nasıl sallandığını izliyorum.

"Sanırım çöpü atmak için sana güvenebilirim?" Kas'ın sesi beni ürküttü. Lilith'e bakmaya o kadar odaklanmışım ki yaklaştığını bile fark etmemiştim.

"Evet," diye cevap veriyorum, bileğini tutan ve barda oturan adama bakarak.

"Bu sağlıklı değil, biliyor musun?" diyor tepsili güzel bir garson ona bir içki uzatırken. Kas bana dönmeden önce ona tembel bir gülümseme veriyor. "Sadece kendine işkence ediyorsun."

"Sana fikrini sormadım."

İç çekiyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Durumu daha iyi. Mutlu, kız kardeşi hakkında çok fazla konuşmuyor." Kas boğazını temizliyor. "Eğer sen

Beelzebub'ın hayatta kalmasını istiyorsanız, onu başka bir yere nakletmek isteyebilirsiniz."

"O umurumda değil."

Kas gözlerini deviriyor. "Bunu senden duymanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

"Mutlu olduğunu mu söyledin?" Kas başını sallıyor. "Ve söyleyebileceğim kadarıyla, genel istenmeyen ilgi dışında, kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Burada daha güvende."

"Lucifer," diye iç geçirdi. "Sana fikrimi söylediğimde, sonsuza dek uzak durman gerektiğini kastetmemiştim."

"I..." Neredeyse kendimi unutup bu iblise güvenirken başımı sallıyorum. Başımı sallıyorum ve Lilith'in Kas'ı bulmak için odayı taramasını izliyorum. "Kurt adamla ben ilgilenirim," diyorum ve Lilith'in beni fark etmemesi için uzaklaşıyorum.

Uzun zamandır beni rahatsız eden o acınası düşünceyi neredeyse ona söylediğime inanamıyorum. Lilith'in beni istemesini istediğimi, eğer beni istemiyorsa bunun ne önemi olduğunu? Onun güvenliği benim tekil isteğimden önce gelir.

Kurt adam barda yavaş yavaş iyileşiyor. Bir iblis ya da vampir kadar hızlı iyileşmiyor ama derisinin yavaş yavaş yerine oturmasını izlemek büyüleyici. *Onu öldürmekten zevk alacağıma karar verdim.*

Bu öğleden sonra kendimi mahrum bıraktığım için biraz melankolik hissediyorum. Ama bu -bu pisliği incitmek- üzerinde kontrol sahibi olduğum bir şey. Kurt adam ayağa kalkarken çeşitli varlıklar dans pistinde sürtünmeye devam ediyor, neredeyse tam önümüzde sevişiyorlar. Kolunu göğsüne dayayıp kulüpten çıkarken hareketleri titriyor.

Onu sessizce takip ediyorum ve Lilith'e dokunabildiği için duyduğum hastalıklı kıskançlık ayaklarımı hareket ettiriyor. Lilith benim için o ve asla bir başkası olmayacak.

Başka hiç kimse kaderle yarışamaz. Ama görünen o ki zaman hiçbir zaman benim yanımda olmadı ve bu orospu çocuğunun da yanında olmayacak.

Anahtarını kamyonetinin kilidine sokmaya çalışırken irkiliyor. "Bunu iyileştirebilirim, biliyor musun?"

"" tersliyor sert bir sesle.

"Ama hemen iyileşmesi iyi olmaz mıydı?" "Bir iblisle anlaşma yapmaya çalışmıyorum, siktir git."

"Mmm, ama ellerini bir tanesinin üzerine koyarken hiç sorun yaşamadın mı? Hayır mı?" "Dinle dostum." Dönüp bana bakıyor ve kalın kalın yutkunuyor. "Sanırım bu gece için yeterince ödedim?" diye yorumluyor, hala yavaşça kan sızan kolunu kaldırarak.

"Belki de. Ama bu gece kendimi daha da gergin hissediyorum."

Pençelerimi uzatıp göğsünü yırtarak aşırı büyük kalbini çıkarırken cevap vermesine izin vermiyorum. Yere yuvarlanırken vücudu son bir kez kurda dönüşürken kalbi yumruğumun içinde iki kez atıyor.

Org bana hakaret etmiş gibi, onu yere bırakıyorum ve onun değişmiş haline bakıyorum. Bu haliyle çok daha sevimli ve iç çekiyorum. "Birazdan görüşürüz," diyorum cesedine.

Ronan tamamen siyah giysileriyle yaklaşırken bir kapı sesi duyulur. Dilini şaklatır ve cesede bakar.

"Alınma lordum ama bence öldürme konusunda daha yaratıcı olmalısın."

"Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir edelim ki?"

Omuz silkiyor, ben de boğazımı temizliyorum. "Melekler son zamanlarda bir şeyler karıştırıyor mu?" Mendilimi kapıp kanlı elimi mendile sürterken soruyorum.

"Ezekiel her zaman pisliğin tekidir, ama normalin dışında bir şey değil."

"Beni bilgilendirecek
misin?" "Her zaman,
lordum."

Başımı sallayarak mendili ölü adamın kalbinin üzerine bırakıyorum ve bir bardak viski ve gittiğim her yerde beni takip eden o ezici çaresizlikle karşılaşmak üzere Cehennem'e geri dönüyorum.

OceanofPDF.com



ON DOKUZUNCU BÖLÜM

L Bugün Rainn'le bir görüşme daha yapacağımı sanıyordum ama ekti. Bunu sık sık yapar. Çok istediği bu diadem hakkında ne bulabileceğimi görmek için mümkün olan her kütüphaneyi araştırdım ve hiçbir şey bulamadım. Tıpkı Diana hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı gibi. beni uyarmaya çalışıyordu.

Günlerimin yarısını diademi araştırarak, diğer yarısını da Beelzebub'ı arayarak geçiriyorum. Onu nasıl öldüreceğimden tam olarak emin değilim ama bu da araştırmamın bir parçası. Kız kardeşime fırlattığı mızrak onu öldürdü ve ölümden sonraki hayatını sona erdirdi. Bu yüzden eski silahlar hakkında bulabildiğim her şeyi bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Çılgınca düşüncem - daha çılgınca bir fikre dönüştü - eski dostum Doug'ın evini tekrar ziyaret etmektir. Evindeki çalınabilir eşyaları hatırlıyorum ve orada önemli bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Ama akıllı olmam lazım. İçeri girdiğimde ne aradığımı bilmeliyim.

Hallowsdeep-Eternity'deki keyifsiz barların en keyifsizinde biraz bilgi edinme umuduyla oturuyorum. Neredeyse bir vikinge benzeyen çok ateşli bir iblis var ve kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi ona yaklaşıyorum.

"Merhaba," diyorum elimi sallayarak ve yanındaki tabureye oturuyorum. "Seni daha önce burada görmemiştim."

"İlk kez."

Sarı saçlarını yüzünün dışına doğru itiyor ve bir an için kimin saçlarının daha uzun olduğunu merak ediyorum, onun mu yoksa benim mi? Bunu düşünürken yardım edemiyorum ama izlendiğimi hissediyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ama orada kimse yok. Bu yüzden yardım edip etmeyeceğini merak ederek bu iblisle konuşmaya devam ediyorum.

Son zamanlarda öğrendiğim tek şey iblislerin yardımsever bir tür olmadığı. Her iblis kendi başının çaresine bakar.

"Sana yardımcı olabilirim, bebeğim?" "Birkaç şey arıyorum."

Kaşlarını sallıyor, vücudumu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"O tür şeyler değil."

"Boo... o zaman ne arıyorsun-"

"Lilith," diyorum ve gülümsüyor, artık o kadar da üzgün görünmüyor.

"Elrick."

"Bir iblisi öldürebilecek bir şey arıyorum."

Islık çalıyor ve viskisini yudumluyor. "Bir kutu spreylilik boyaya ve nadir bulunan bir silaha ihtiyacınız olacak."

"Dinliyorum," diyorum ve Elrick hararetli bir şekilde konuşuyor.

"Ölümsüzleri öldürecek silahlar çok azdır. Cehennemde melekleri öldürebilen Lucifer'in kanına bulanmış mızraklar ve cennette melekleri öldürebilen Tanrı'nın kanına bulanmış hançerler olduğundan eminim.

iblisler. Yüzyıllar önce cadılar tarafından üretilen ve bunu yapabilecek kadar güçlü olan birkaç tane daha olduğu söyleniyor."

"Böyle bir silahı nereden bulabileceğime dair bir fikriniz var mı?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Dediğim gibi, az sayıda ve çok uzakta. İblisleri cehenneme geri gönderebilecek bir hançer bulsan daha iyi edersin."

"Bunlar daha mı yaygın?"

Başını sallıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Cadılar bunları yüzyıllardır yapıyor, artık çok fazla değil. Güçlü bir cadı olması gerekiyor ve büyüler karmaşık ama yine de yapabiliyorlar."

"Ama o zaman ölü değiller."

Omuz silkiyor. "Muhtemelen onları bedensiz yapmak, gerçekten bir iblisi öldürebilecek bir hançer bulmaktan daha kolaydır."

"Yardımanız için teşekkürler."

"Hangi iblisin seni bu kadar kızdırdığına dair bir ipucu var mı?" diye soruyor ve bu iblisin verdiği bilgilerde neden bu kadar özgür olduğunu merak ediyorum. Alnından boncuk boncuk ter damlarken onu izliyorum. *Ne kadar tuhaf...*

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Pekala, iyi geceler." Yutkunur ve taburesinde daha dik oturur.

İğrenç bardan çıkarken kendi kendime "Siktiğimin ucubesi," diye mırıldanıyorum. Blair ihtiyacım olanı yapabilecek kadar güçlü değil. Ama sanırım kimin olabileceğini biliyorum. Gururumu bir kenara bırakıp kulübenin önüne geçiyorum ve Josie cevap verene kadar kapıyı çalıyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve dilini şaklatıyor.

"Hayır," diyor kapıyı suratıma çarpmadan önce.

Lanet olası kaltak. Derin bir nefes alıyorum, Josie ölümsüz da cadılar da uysal bir doğaüstü tür değil. Eminim yapabilirdi

ciddi bir hasar.

"Bir iblisi cehenneme geri gönderebilecek bir hançer arıyorum," diye bağıyorum kapıdan.

"Umurumda değil,"
bağırıyor. "Sana ödeme
yapabilirim."

Nasıl bir büyü yaptığından emin değilim ama aniden kulübeden yüz metre uzağa savruluyorum. Bir anda ayağa kalkıyorum, birkaç derin nefes alıyorum ve kendimi tamamen kaybetmeden önce eve gitmem gerektiğini fark ediyorum.

Eve döndüğümde kendimi bitkin hissediyorum. En azından biraz bilgi öğrendim ama bir çıkmaz sokağa daha girdim. Buna değip değmeyeceğinden bile emin değilim. Yaşıyormuşum gibi hissetmiyorum. Soyunuyorum ve cebimdeki bozuk paranın yere çarptığını duyuyorum. İç çekiyorum, çıkarıp komodininin içine sokuyorum. Pijamalarımı giyip yatağıma uzandığım için bir şekilde kendimi daha iyi hissediyorum ama zihnim kapanmıyor.

Neyse ki, çok geçmeden oluyor ve bir rüyanın içine sürükleniyorum. Cehennemden az da olsa hatırladığım bir göl var. Suyu mürekkep gibi siyah,

ve etrafı siyah yapraklı söğütlerle kaplı. Çimlerin üzerinde otururken büyük bir figür bana yaklaşıyor ve oturuyor.

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve sırtıyor.

"İlginç." "Sana da merhaba."

"Kötü bir gün müydü?" Rüya Lucifer soruyor ve ben iç çekiyorum.

"Neden sadece benim tarafımda olamadın? Belki bu kadar umutsuz hissetmezdim," diye itiraf ediyorum ve o da kaşlarını çatarak başını sallıyor.

"Bu bir rüya, 'rüya sen'in bana duymak istediğim cevabı vereceğini umuyordum."

"Ben senin yanındayım ve her zaman yanında olacağım. O günkü davranışından dolayı pişmanım ve bunu telafi etmek istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve ona bakıp güzel yüzünü inceliyorum. *Neden yüzünü bu kadar çok özliyorum?* Onu yumruklamak istemeliyim. Lucifer'a karşı neden bu kadar öfke beslediğimden emin değilim ama besliyorum. Diana'yı o öldürmedi ama olaydan sonra da durumu düzeltmek için pek bir şey yapmadı.

Hatırladığım kadar uzun boylu, derli toplu ve metanetli. Şimdi bile, Cehennem'in bu rüya versiyonuna bakarken, onu özliyorum. Okyanus kenarında olmayı ve dört mevsimi yaşamayı sevmeliyim ama hayır, Cehennem'in kasvetini ve ötekiliğini . *Ne kadar utanç verici.*

"Beelzebub'ı öldürmenin bir yolu üzerinde çalışıyorum." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Nasıl yapacağım?"

Boğazını temizliyor ve gri bulutlara bakıyor. "Onu buraya göndermeye karşı çıkar mısınız? Eğer burada, cehennemdeyse seçenekler sonsuzdur."

Ona kaşlarını çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Sen sadece onu hayatta tutmaya çalışıyorsun." İç çekiyor ve başını sallıyor. "Hayır, ben gerçek intikamı düşünüyorum."

"Onu cehenneme nasıl gönderirim?"

"Özel bir bıçağa ihtiyacınız olacak, çok fazla kalmadı."

"Bunu zaten biliyorum ve ben-" Neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ve ona neredeyse bebek annesinden düşmanımı öldürmek için bana bir hançer yapmasını isteyeceğimi söyleyecektim. Gerçekten kötü bir nokta. Adamım, işler umutsuzlaşıyor.

Bana bir el sallıyor. "Onu senin için kolayca cehenneme sürükleyebileceğimi biliyorsun, aşkım."

Gözlerimi kısıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu daha önce yapmamıştın. Ve tabii ki bir rüyada duymak istediğim her şeyi söylüyorsun."

İnliyor ve çimlerin üzerine uzanıyor.

"Takımını kırıştırıcaksın."

" değil. Seni özlüyorum, biliyorsun."

İç çekiyorum ve yanındaki çimlere uzanıyorum. Dokunmuyoruz ama keşke dokunabilseydik. "Ah, ben de seni özledim," diyorum ona dürüstçe. Yüzde yüz dürüst olabileceğiniz bir yer varsa, o da bilinçaltınızdır.

Başımı eğdiğimde, bulutlara bakarken dudaklarında bir gülümseme hayaleti görüyorum. Onu cehennemde hiç bu kadar rahat görmemiştim; üzerinde takım elbise ceketi bile yoktu.

"Diadem of Kinship hakkında bir şey biliyor musun?"

"Nereden duydun lan bunu?"

Omuzlarımı silktim ve ona baktım.

"Lilith, bunu sana kim söyledi?" Bana bakarken dirseklerinin üzerinde yükseliyor.

"Bunun iyi bir rüya olması gerekiyordu. Bana her şeyi ne kadar berbat ettiğini ve beni ne kadar özlediğini anlattığın bir rüya. Bana bağırman değil."

"Lilith," diyor elini uzatarak ve beni rüyamdan koparan da bu oluyor.

Uyandığımda nefes nefese kalıyorum ve kalbim göğsümde küt küt atıyor. Rüya çok canlıydı. Çok yoruldum, hiçbir cevap bulamadığım yerde cevap aramaktan yoruldum. Dünya'dan yoruldum. Diana'nın ölümünün acısını uyuştururken ve Kaş'la ölümlüler aleminde deneyler yaparken ilk başlarda eğleneliydi, gerçekten. Ama şimdi güneş ışığı gibi ve insanlar korkunç ve Cehennem benim gerçekten ait olduğum yer.

Bu düşünce zincirini daha fazla ilerlemeden durduruyorum.

Yapmam gereken lanet bir iş var. Beelzebub'ı öldürmek ve Diana'nın beni ne hakkında uyardığını bulmak. Bunu yapana kadar, bencil isteklerimi düşünecek zamanım yok.

OceanofPDF.com



YİRMİNCİ BÖLÜM

Ölümlülerin zamanı zamana kıyasla ne kadar hızlı ilerliyor ki?

"**T** Bu saçmalık," diyorum Kas'a Hallowsdeep'teki kafede otururken. "Ne kadar uzun zaman oldu ve onu bulamadık, hatta Onu gören birini buldum."

"Onu bulacağız," diye bana güvence veriyor Kas.

Beelzebub'ı öldürmeye odaklanmam takıntı sınırına geldi.

Ölümlüler âleminde zaman tuhaf bir şey, sanırım ahlakımla mücadele etmediğim için göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor gibi görünüyor. Rainn'den Diana hakkında herhangi bir bilgi almayalı uzun zaman oldu ve Akrabalık Diademi konusunda herhangi bir ilerleme kaydedemediğim için ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor. Sinir bozucu ama bir meleğe güvenmek anlamsız görünüyor. Dünya da anlamsız gelmeye başladı.

Zaman her şeyi iyileştirmez, ancak zaman gerçekçi olmayan bir hızda ilerliyor gibi görünse de işleri kolaylaştırıyor gibi görünüyor.

Özümde affetmeyen bir insanım ama bir parçam Lucifer'i ve kendimi affetmek istiyor. Bilinçaltımın da onu affetmek istemesi yardımcı olmuyor. Onunla ilgili rüyalar görüp duruyorum. Bazen aşağı ve kirli oluyorlar. Bu rüyalarda pek konuşmuyor ama diğer zamanlarda çok tatlı ve evcimen oluyorlar. Çılgılık atmak istiyorum.

Onu isteme fikri -bir parçamın onu özlemesi- beni suçlu hissettiriyor. Bana karşı zalim değildi ama iyi de değildi. Bana güzel sözler ve harika bir orgazm yaşattı -ve bazı rüyalarımnda yaşatmaya devam ediyor- ama bunun dışında bana istediğimi veremiyor. Birinin her şeyi olmak istiyorum ve Lucifer'ın böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Bana karşı dürüst olma yeteneğine sahip değil. En azından yüz yüze. Bazen rüyalarımnda çok nazik ve bilgi konusunda cömert oluyor. Sanki gerçek hayatta daha savunmasız ve dürüst olsaydı, onu tekrar görmek istediğim için bu kadar suçlu hissetmezdim. Bunca zaman sonra bedenimin ve zihnimin onu istemesinden nefret ediyorum, bu onu ne kadar sık rüyamda gördüğümünden de belli oluyor. Kas'la geçirdiğim zamanı seviyorum, eğlenceli. Yanında gerçekten kendim olduğum ilk kişi o ve beni olduğum gibi seviyor. O da en az benim kadar vahşi ve en aşağılık insanlara bedel ödetmekten zevk alıyor. Birçok yönden Kas ve ben birbirimize benziyoruz. Ama sıkılmaya başladığını söyleyebilirim. Uygun bir terim olmayabilir ama bence yeni bir maceraya ihtiyacı var.

Kahvemi yudumluyorum ve ona bakıyorum. "Eğer bir işe falan girmek istiyorsan girebilirsin Kas. Ben yalnız kalabilirim."

Gülümsüyor, uzun siyah, mat tırnakları çay fincanına çarpıyor. "Çok yetenekli olduğunu biliyorum," diyerek yüzümü buruşturmama neden oluyor. Bunca zaman sonra, içimde başka hiçbir hediye ortaya çıkmadı. Standart bir yeteneğim var.

İkna ve güç konusunda şeytani yeteneklerim var ama bunun ötesinde olağanüstü bir yanıml yok. "Kendini idare edebileceğini biliyorum. Bakalım ilginç bir iş çıkacak mı? Bu arada, ruh toplamak o kadar da kötü değil."

Omuzlarımı silkiyorum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Lucifer'la çalışmayı ruh toplamaktan daha çok seviyordum. Çünkü ne kadar kötü olduklarını öğrendiğimde ruhları için anlaşma yapmak yerine onları öldürüyorum. Sonuç aynı ama protokol böyle değil. Ceset yığınları şüpheleri artırır ve doğaüstü toplulukta daha fazla gerilim yaratır. En azından, bir görevde kazara biraz fazla bıçaklandığım her seferinde bana söylenen bu.

"Dünya'da zaman sizin için hızlı mı ilerliyor?"

Kas başını sallıyor ve kahvesini yudumluyor. "En hızlı burası hareket ediyor ama çok hızlı değil, neden?"

"Bazen gerçekten bir bulanıklık gibi geliyor, kafam karışmış gibi." Kaşlarını çatıyor ve bana şüpheyle bakıyor.

"Ne kadar hızlı?"

Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için omuz silkiyorum. "Bazen bir gün içinde bir ay geçmiş gibi geliyor."

"Bu normal değil." Elini yüzüme koyuyor ve başını sallıyor. "Belki de Cehennem'i özlüyorsundur? Çoğu iblisin dış alemde bir görev almadan önce ilk birkaç on yılını Cehennem'de geçirdiğine eminim." İçimi çekiyorum, madeni para bacağımı yakıyor ama ağzım hareket etmiyor. Bu konuda konuşamayız.

"Cehennemi özlüyor musun?" Ona soruyorum ve o da boğazının arkasından bir ses çıkarıyor.

"Bazen," diyor usulca. "Sen yapar mısın?"

"Bazen," diye papağan gibi tekrarlıyorum.

"İkiniz de çok inatçısınız," diyor başını sallayarak.

"Bunu erkek arkadaşını on yıl boyunca başka diyara kitleyen kadın söylüyor."

Kahvesini yudumlarken iç geçiriyor. "Lucifer ve benim hayal edebileceğinden çok daha fazla ortak noktamız var."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve omuz silkiyor. "Değer verdiğimiz insanları korumak için aptalca yollarımız var."

"Onun hakkında konuşabilirsin, biliyorsun."

"Asmodeus," diye iç geçirdi. "Onunla tanıştın."

"Evet, ve?" Kaş'la birlikte yaşıyor olabilirim ve o benim her şeyimi biliyor olabilir, ama onun kim olduğunun özüne inmek bambaşka bir hikaye.

"En iyisi bu."

"Kas," diyorum uyarıcı bir ses tonuyla ama o sadece başını sallıyor. "Hadi gidip eğlenceli bir şeyler yapalım. Duyduğuma göre okulda fazladan yakışıklı bir çocuk varmış.

yerel kampüs. En sevdiğinin onlar olduğunu biliyorum." Bu konuşmanın bittiğini anladığımda, kahvelerimizi bitirmeden önce başımı sallıyorum ve erkekleri öldürmenin dikkatimizi dağıtmasına izin vererek, üzerinde çalışmayı reddettiğimiz saçmalıklardan bizi korumasına izin veriyorum.



Erkek öğrenci birliğini öldürmek her zaman eğlenceli olsa da, bu işe yaramadı.

Kas gece geç saatlerde her ne yapıyorsa onu yaparken ben kanepede uzanıyordum.

Sanki ben ona ondan daha çok sır veriyormuşum gibi hissediyorum, ama sorun değil. En azından ben, onun sırlarının beni ilgilendirdiğini düşünmüyorum.

Kedim göğsümün üzerine zıplıyor ve mırıltısı göğsümde gürlerken koyu renkli tüylerini okşuyorum. "Hiç sır saklamıyorsun, değil mi bebeğim?" Küçük bir *meero* sesi çıkarıyor ve göğsümde bisküvi yaparken çenesinin altını kaşıyorum. Gerçekten de bir kedi kadar rahatlatıcı bir şey yok.

Yorgun değilim, ama bir şekilde kendimi uykuya dalarken ve Lucifer'i tekrar rüyamda görürken buluyorum.

"Merhaba aşkım," diyor gülümseyerek. Yine kara göldeyiz ve rüyalarımın neden sürekli burada geçtiğini bilmiyorum. Belki de Cehennem'de en sevdiğim yerlerden biri olduğu içindir.

"Çıplak olduğun rüyaları daha çok seviyorum."

Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Ne zaman farkına varacaksın?"

Sözünü kestim, "Neyin farkına varacaksın? Muhtemelen artık beni düşünmeyen bir adamın hayalini kurmaya devam ettiğimi mi?"

Başını sallıyor, yanıma uzanıyor ve bulutlara bakıyor. "Her gün seni düşünüyorum. Beni tüketiyorsun."

İnliyorum, yere çöküyorum bulutlara bakıyorum. "Keşke seni hayal etmeyi bu kadar çok sevmeseydim."

"Bunun bir rüya olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

"Keşke olmasaydı," diyorum ona dürüstçe. Onunla rüyalarımda konuşmak çok kolay. Ne demek istediğinin etrafında konuşmadığında ve tamamen dürüst olduğunda. Yani, bu onun benim versiyonum, ama yine de.

"Öyle olmak zorunda değil, Cehennem'e geri dönebilirsin." "Ama daha işim bitmedi," diyorum ona.

"İntikamcı Diana mı?" Diana'nın adını söylediğinde ona bakıyorum. Yüz ifadesi yumuşak ve hiç de küçümseyici değil.

"O..." Bu onun hayali. Daha önce hiç yapmadığım gibi her şeyi ortaya dökebilirim. "Son sözleri 'güvenme' oldu. Ve kimi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bana bu iki kelimeyi söyleyerek her şeyi riske attı. En azından boşuna ölmediğinden emin olabilirim."

"Sence beni mi kastetti?" diye soruyor ve ben omuz

silkiyorum. "Belki, yani, senin diyarında öldü."

İnliyor ve şakağını ovuşturuyor. "Yine de seni asla incitmezdim."

"Ama verdin."

Ona ters ters bakıyorum ve o da yüzünde bir yenilgi ifadesiyle bana

bakıyor. "Daha iyisini yapmak istiyorum. Hatalar yaptım, ama sen hazır

olduğunda, ben

onları düzeltmeye hazırım."

Başımı sallıyorum ve Rainn'den aldığım bozuk parayı cebimden çıkarıp parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. Ne zaman rahatlatıcı bir eşyaya dönüştüğünden emin değilim ama onu her zaman değerli bir eşya gibi yanımda taşıyorum.

"Nedir o?" "Bir

bozuk para."

Uzanıyor ama parayı almıyor, sanki ona dokunamıyormuş gibi. "Lilith, bu-"

Sarsılarak doğruluyorum, gözlerimi kırıştıtarak açtığımda üzerimden büyük bir tüy yumağı fırlıyor. Kas göğsüme bir sandviç koyarken tekrar kanepeye uzandım. Gözlerini kısarak bana bakıyor ve başını eğiyor.

"Bu garipti." "Ne?"

Başını sallar. " değil, hadi yiyelim."

Kabul etmek zorundayım, bir şeyler çok garip geliyor.



Ölümsüz bir göz kırpışından sonra.

Blair ile ziyaretlerim yıllar içinde azaldı; kuzeni Stevie onun yanına taşındığında daha kolay oldu. Artık bana pek ihtiyacı yoktu ve bu acı tatlı bir şey. Güçlü ve becerikli bir cadıya görmek hoşuma gidiyor.

Ama son kez beni tanımadığına ikna ettikten sonra, bu çok zor olmaya başladı. Yaşlandıkça *ona* daha çok benziyor.

Kas gideli uzun zaman oldu, Lucifer için mi yoksa kendisi için mi bir görevde emin değilim. Bunca zaman geçti ve hâlâ bana bir bok anlatmıyor. Zaman tuhaf bir yapı; bir ölümlüken ona asla doyamayacakmışsınız gibi geliyor. Ama sonsuza dek yaşayacağını bildiğin zaman? Bazı günler Diana daha dün geçmiş gibi geliyor, bazı günler ise bir ömür geçmiş gibi. Sanırım ölümlüler için öyle.

Burada olmamalıyım, riskleri biliyorum... ama yine de buradayım. Blair'in kendisi için gururla aldığı barda. Ona defalarca beni unutturdum ama yine de uzak duramıyorum. Psikolojik muayeneden geçsem -düşünebiliyor musunuz- muhtemelen Blair'in benim Lucifer'a olan bağımlı olduğunu ve bu yüzden onu bırakmadığını söylerlerdi. Ama bu yüzden terapiye gitmiyorum, sadece öfkeyle terapistimi öldüreceğim için değil.

Blair içkimi barın üstüne koyarken gülümsemiyor, gülümsemesini de beklemezdim zaten. Ama kuzeni Stevie, Blair'e bir şey söylediğinde, Blair'in yüzünü kaplayan kocaman gülümsemeyi fark etmeden edemiyorum

Yüzünü. Bana hazırladığı aşırı tatlı kokteylden bir yudum alırken kendi gülümsememi gizliyorum. Stevie'nin onunla yaşamaya başladığı gün, artık bana ihtiyacı olmadığını ve kendi insanını bulduğunu anladığım gündü. Bazen onlara baktığımda Diana'yı ve kendimi görüyorum. Blair'in onu nasıl koruduğunu ya da Stevie'nin Blair'in doğru yolda kalmasına nasıl yardımcı olduğunu. Herkesin buna ihtiyacı var. Her kadının bir cesedi gömmelerine yardım edecek bir kadın arkadaşına ihtiyacı vardır. Kas bir Diana değil - kötü anlamda değil - ama yardıma ihtiyacım olduğunda arayacağım kişi o. Bunu fark edince iç çekiyorum ve bunun adil olup olmadığını merak ediyorum.

O zaman tüylerim diken diken oluyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Burada olduğunu bilmek için görmeme gerek yok. *Blair'in doğum gününe daha birkaç hafta var, o neden burada?* Bunu daha önce de hissettim, onun varlığını. Onu hiç görmedim, belki kafamın içinde, belki de rüyalarımda, ama Lucifer'in beni izlediğini hissettiğim zamanlar oluyor.

Hoşuma gidip gitmediğine karar veremiyorum.

Yerimden kıpırdamadan, onun varlığını fark etmemiş gibi kokteylimini içiyorum. Barda başka kimse keyifsiz görünmüyor, bu yüzden sadece ben olduğumu biliyorum. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyorum. *Onu tekrar görmek nasıl bir duygu olurdu?* Emin değilim, son zamanlarda onunla ilgili çok canlı rüyalar görüyorum ve sanki beynim onu tamamen ezberlemiş gibi görünüyor. Düşündüğümde çok acınası bir durum. O gecenin acısı hala devam ediyor, sadece Diana'yı kaybetmenin değil. Bana her şeyi vaat etmek üzereydi ve bu konuda samimi görünüyordu. Yüzündeki ifade hafızama kazınmış durumda ve beni göndermesinin acısı sanki hiç zaman geçmemiş gibi hala içimde.

Diana'nın ölümünün üstesinden geldiğimi, daha iyi olduğumu hissediyorum ama hâlâ kızgınım. Lucifer'a beni savunmadığı ve intikamımı almama izin vermediği için kızgınım. Beelzebub'a olan öfkem kelimenin tam anlamıyla sınırsız ama nefretim en büyük suçlusu kim? Bu onur meleklerle ait.

Bunca zamandır Dünya'ya dönüp onların sırlarını çözmeye çalışmamın gerçek nedeni onlar. En azından kendime böyle söylüyorum. Bir parçam korkak olduğumu ya da kendime acı çektirdiğimi fark ediyor.

Diana ölümünden sonraki hayatını dolu dolu yaşayamadı, ben neden yaşayayım?

Boynumda bir dokunuşun hayaleti var ve yardım edemiyorum ama omzumun üzerinden bakıyorum. Lucifer orada değil. Bu noktada Lucifer'la hayali karşılaşmalar yaşıyorsam gerçekten kafayı yiyor olmalıyım. Göğsümün içindeki bu özlemle uğraşmak yerine bir kokteyl daha sipariş ediyorum, iblis formumla bir vızıltının donuk sisini hissetmek için bile daha çok içkiye ihtiyacım olacağını biliyorum.

Cehennemdeki alkol bundan çok daha iyi. Blair alınmasın, elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Cehennem'de her şey daha güzel. İlk geldiğimde nefret edeceğimi ve havanın her zaman kasvetli bir şekilde kapalı olduğunu düşünmüştüm. Ama Dünya'da yağmurlu günleri güneşli günlerden daha çok sevdiğimi fark ettim.

Dünya'da kaldığım hiçbir yer Lucifer'in malikanesiyle kıyaslanamaz. Cehennem'deki genel zenginlikten bahsetmiyorum bile. Farklı bir zaman diliminde yaşamak gibi. Lucifer'in asistanı olmama rağmen, herkesin bildiği kadarıyla kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissediyordum. Bana öyle hissettirdi.

Kalın kalın yutkunuyorum, Lucifer'ın son zamanlarda üzerimde kurduğu ezici baskıdan hoşlanmıyorum. Belki de dikkatimi dağıtacak bir şeye, yeni bir projeye ihtiyacım vardır. Belki de melekler söz konusu olduğunda daha fazlasını yapmamın tam zamanıdır.

O güvercin kanatlı sürtüklerden birini bulup bazı cevaplar almamın zamanı gelmişti. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, Lucifer'in bardaki varlığı geri çekiliyor ve ben de onsuz kaybolmuş gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum. *Hayır, ona geri dönmeyeceğim.* Beni o kadar çok istiyorsa, affedilmemi

istiyorsa, bunu uzun zaman önce isteyebilirdi.

Kas'ın yıllar boyunca Lucifer için öne sürdüğü bahaneleri düşünmek için kendime zaman bile tanımıyorum. "*O seni koruyor.*" "*Gerizekalının teki ama umurunda.*" "*Bir sebebi olmalı Lilith.*" İhtiyacım olan şey bahaneler değil. Cevaplara ihtiyacım var.

"Bir tane daha ister misin?" Blair bana soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler."

Gözlerini kısıyor ve birkaç dakika boyunca bana sertçe bakıyor. "Tanıdık geliyorsun, daha önce buraya gelmiş miydin?"

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve onun bende olmayan ama bende olan tüm anılarını düşünüyorum. Mesela ona balodaki kız arkadaşının taşaklarına tekme atmasını söylediğim ya da o küçük sürtük Clover'ın saçlarını ateşe vermesini söylediğim zamanlar gibi. Belki omzundaki en iyi küçük şeytan değildim ama iyi vakit geçirdik.

"Hayır, sadece geçiyordum."

Başını sallıyor ama bir elini kalçasına koyarken ikna olmuş görünmüyor. "Benim adım Blair; buranın sahibiyim. Eğer biri size zorluk çıkarırsa, gelin ve beni alın." Barda oturan üç adama sert bir bakış atıyor ve ben onun ne kadar güçlü olduğunu görünce gülümsememi saklamak zorunda kalıyorum.

Lucifer gurur duyuyor olmalı. Gurur duyduğumu biliyorum.

Harika, yine Lucifer'a döndük. Barın üzerine bol miktarda para koyuyorum ve fazla nostalji yapamadan oradan ayrılıyorum.

Bu gece bir plan yapacağız. Rainn'in bana daha fazla bilgi vermesine ihtiyacım var. Daha önce buluştuğumuz yeri düşünüyorum ve kendimi postanenin arkasında yürürken buluyorum. Cebimden bozuk parayı çıkarıp ovuyorum. Ortaya çıkma ihtimali yarı yarıya. Bu paraya bu kadar bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Özellikle de bu madeni paranın

hançerim. Hançer beni rahatlatıcı bir şekilde çağırdı, sanki birmişiz gibi. Bu para, reddedemeyeceğim bir şekilde beni rahatsız ediyor.

Bir yağmur damlası tenime çarptığında enseme ovuşturuyorum. *Garip, bugün yağmur yağmaması gerekiyordu.*

Dışarıda durup sokağa bakarken buraya ait olmadığımı fark ediyorum. Her zaman başka bir şey için yaratıldığımı düşünmüştüm ama yine de burada, Dünya'da kendimi yerinden edilmiş hissediyorum. Ama Diana için cevaplar bulana kadar yoluma devam edemem. Beni ne hakkında uyardığını ve Beelzebub'ın kellesini bilmem gerek. Daha azı bu açlığı dindiremez.

Yeterince uzun süredir iblisim ama bu ölümsüz hayatta ne istediğimi hiç düşünmemiştim. Kaldırımda dururken çok bunaltıcı geliyor ve aptalca bir nedenden dolayı bir meleklerle pazarlık yapabileceğimi düşünüyorum.

Bir şimşek çakıyor ve Rainn beliriyor. "Lilith," diye selamlıyor beni, ben de başımı sallıyorum.

"Diadem'le ilgili bir ipucum var."

Bir kaşını kaldırıyor ama yemi yutmuş gibi görünüyor. "Anlat."

"Fae aleminde olduğuna inanıyorum."

"Peki bu bilgiye nasıl ulaştınız, söyler misiniz?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Ama onu almak için yardımına ihtiyacım var. Takas için neyiniz var?" Yalan söylüyorum ama bunun bitmesini istiyorum. Belki Beelzebub'ı öldürürsem daha iyi hissederim. Elbette, neden Cehennem'e geldiğini merak ediyor olacağım ama bu şekilde yaşamaya devam edemem.

"Beelzebub'ın nerede olduğu."

Ona dik bakarken kaşlarım muhtemelen havaya kalkıyor. "Yalan söylüyorsun." "Söylemiyorum, diademi bulduğumuzda onu sana getireceğim."

"Yarın, rıhtımda buluşalım." *Kahretsin.* Daha iyi bir plana ihtiyacım olacak. Başını eğdi ve başını salladı. "O zamana kadar Lilith."

Eve dönüyorum ve bunu nasıl merak ediyorum. Belki sahte bir taç bulup ona verebilirim. Destek için Kas'ı aramalıyım... ama nedense, ne kadar denersem deneyeyim Rainn hakkında konuşamıyorum. Aslında oldukça tuhaf; yalnızken ya da meleklerle birlikteyken onunla konuşabiliyor ve onunla ilgili şeyleri gayet iyi hatırlayabiliyorum ama başka birinin yanındaiken sanki hiç var olmamış gibi. Kanepeye uzandığımda elbisemin cebindeki bozuk para ağır geliyor.

Neden bu kadar garip hissediyorum?

Kendimi çok stresli hissediyorum. Bu yükü taşımama yardım edebilecek birinin olmasını dilemek yanlış mı? Birden kedim göğsüme atlıyor; göğsüme yaslanıp mırlarken gülümsüyorum ve tüylerini okşuyorum, artık anlamsız gelen çılgınca düşüncelerimi sakinleştiriyor.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama birden kendimi Lucifer'in yatak odasında buluyorum, Lucifer kitabını kapatıp bana bakıyor. *İlginç, genelde gölde olurduk.*

Başını yana eğiyor, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi var. "Lilith?"

"Tabii ki bu gece seninle ilgili bir rüya göreceğim. Bugün Hex'te miydin?" Ona sordum. Belki rüyamdaki Lucifer bana bazı cevaplar verir. Onunla yüzleşmek için Cehennem'e gidecek değilim ya.

Bana hızla göz kırpmıyor ve ayağa kalkıyor. *Onun ürkütücü boyunu nasıl unutmuş olabilirim?* Bana yaklaşıyor, adımları yavaş, sanki kaçabilecek kafesteki bir hayvanmışım gibi. Ondan ayrıldığım günkü gibi görünüyor; takım elbisesinin içinde, siyah saçlarını geriye atmış ve tehditkâr kahverengi gözleriyle sanki parçaları birbirine uymayan bir yapbozmuşum gibi beni izliyor.

Bakışlarıyla beni değerlendiriyor ve yüzümden başlayıp vücudumun her yerinde geziniyor.

"Bu bir rüya değil," diyor, gözleri öncekinden daha yumuşak. "Elbette öyle. Cehenneme kendi isteğimle dönmedim."

"Astral yapıyorsun."

Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. "Rüyadayken sana olan kızgınlığımı yansıttığımı kastediyorsan, evet, tam olarak bunu yapıyorum."

"Rüya görmüyorsun. Tüm bu ziyaretler rüya değildi," diyor yumuşak bir sesle.

"Evet, tamam. O zaman neden rüyalarımın yarısında genellikle çıplaksın?" diye takılıyorum ve dudaklarını küçük bir gülümseme kaplıyor.

"Çünkü sen benimsin ve eğer bu istediğin bir şeyse, kesinlikle ayarlanabilir."

Elimi uzattım ve ona el salladım. "Tamam o zaman. Çıkar şunu."

"Benim Şeytan olduğumun farkındasın ve sen bunun bir rüya olmadığını anlamadan önce aramızdaki ilişkinin kızışması umurumda değil. Eğer istekliysen, istediğimi yapacağım."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Şey..." Vücuduna bir kez daha el sallıyorum. Onu küvette sadece bir kez çıplak görmüştüm ama aktif hayal gücüm eksik parçaları tamamlayarak harikalar yarattı.

Özellikle de Dünya'dayken hiç bulamadığım için. Yapabildiğim yerde, rüyalarım da yapabilirim. Tüm olası seks ilgilerim ya beni hayaletler ya da gizemli bir şekilde ölürler.

"Sana dokunamayacağım," diyor ceketini sandalyesine fırlatıp gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken.

"Neden olmasın?"

"Ruhunuz burada benimle birlikte, bilinçli düşünceniz bu formda burada, ama fiziksel bedeniniz değil."

"Evet, tabii. Lanet olası rüyalarda böyle olur. Daha önce rüyalarımnda birçok kez dokunmuştuk."

"Bunlar senin gerçek rüyaların, seni becermeyi bırak, senin için soyunmamı isteseydin kesinlikle hatırlardım. Astral seyahat yapmadığın gerçek rüyalarında pek konuşmadığımızı tahmin ediyorum."

Ellerimi kalçalarımına koydum ve ona ters ters baktım. "Hayır, öyle değilsin. Genelde daha az konuşkansı."

"Çünkü bu bir rüya değil." *Değilse bile umurumda mı?*

"Evet, öyle. Bana malları verecek misin, vermeyecek misin?"

Sırıttıyor ve başını sallıyor ama yavaşça ve acıyla her bir düğmeyi açıyor. "Bu gerçek *rüyalar*daki performansım nasıldı, aşkım?"

"Yeterli." Yeterli olmaktan da öte, genellikle terli ve ıslak bir şekilde uyanıyorum ki bu onu baharatlı olmayan bir rüyada gördüğümde olmuyor. Şu anki halimizle ilgili bir şey, onu daha önce gördüğüm tüm ıslak rüyalarından daha net görünüyor. Ama muhtaç sürtük yanımda bunu umursamıyor, buna ihtiyacım var.

"Mmm, bundan daha iyisini yapmam gerekecek."

"Minnettar olurum." Gülüyor ve yüzünü daha önce hiç görmediğim bir gülümseme kaplıyor. Başını kaldırıp bana baktığında, beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi. Soyunmayı hiç bırakmıyor ama bana bakmayı da bırakmıyor.

Gömleğini çıkardığında ve göğsünün tüm genişliğini görebildiğimde, dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Bu adamın bu kadar ateşli olması hiç adil değil.

"Son şansın, aşkım," diyor, kemerini iliklerinden çıkarıp pantolonunun düğmelerini açmaya giderken. "Rüya görmüyorsun. Çıkarmaya devam etmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o da bunu çıktığı kadar bağlamak istediğim bir evet olarak algılıyor. Bir yanım o gün olanlar için onu asla affetmeyecek olsa da, onu özleyen ve ona hasret kalan daha müdahaleci bir yanım var. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Asla kaşınamayan bir kaşıntı gibi ya da kulağınızın etrafında vızıldayan, sizi çok rahatsız eden ve asla geçmeyecek bir sinek gibi. Ne kadar denersem deneyeyim ondan kaçamıyorum. En azından onun zihnimi istila etmesiyle ilgili bir program yapmalıyım.

Pantolonunu indirir ve yere düşer; tamamen çıplaktır. Sertleşmiş ve pantolonunu kendinden uzaklaştırırken siki karnına çarpıyor. Boyunu yumrukladığında, başparmağı ucundan aşağıya doğru shaftının üzerindeki nemi ovuyor ve neredeyse oracıkta boşalıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yavaşça kendini okşarken bana bakıyor. Sanki bunun uzun sürmesini istiyormuş ve bitirmek için acele etmiyormuş gibi yavaşça.

"Sadece izlemek mi istiyorsun, küçük Cehennem Ateşi?"

Kocaman sikine baktığımı fark ediyorum ve yüzüne tekrar baktığımda bana sırtıyor. *Hep o sırtıyla.*

"Bana dokunmayacağını söylemiştin."

Başını iki yana sallıyor. "Yapamam, yapmayacağım değil," diye düzeltiyor ve bana birkaç adım daha yaklaşıyor. Tüm vücudunu görebileceğim kadar yakın ve bu kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Eğer sana dokunabilseydim, aşkım. Bir anda senin için dizlerimin üzerine çökerdim. Seni çok özledim."

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. *Rüyamdaki Lucifer ne zaman bu kadar tatlı oldu?* Genelde rüyalarımda ter, diş ve nefes nefese kalırız. Sadece diğer rüyalarımda bu kadar tatlı oluyor. "Ciddi olamazsın."

"Az önce varlığımı hissettiğini itiraf ettin, bu ne sıklıkla oluyor?" Ben yüzüne bakarken o eliyle boyunu tutuyor ama hareket etmiyor.

Omuz silkiyorum, ne kadar sık etrafımdaymış gibi itiraf etmek istemiyorum. Ya da onu ne kadar sık rüyamda gördüğümü.

Dilini şaklatıyor. "Yeteneğini beni görmeye gelmek için kullansaydın, senin de beni özlediğini söyledim. Ayrıca, onca zaman-"

Başımı sallıyorum, hala ona inanmıyorum. Eğer bu sözde yeteneğe sahip olsaydım, çoktan kendini göstermiş olurdu.

"Bu sana hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmez."

"Görünüşe göre intikam tutkun zaman geçmesine rağmen dinmemiş." Başımı sallıyorum ve o tekrar kendini okşamaya başladığında elimde olmadan aşağı bakıyorum. "Bana neyi kaçırdığımı göster, ıslak olduğunu biliyorum."

"Değilim," yalanı ben daha düşünmeden ağzımdan uçup gidiyor. "Ne zaman yalan söylediğini bildiğimi unutma, sevgilim. Tabii eğer yanıldığımı kanıtla." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor ve ben de pes ediyorum. Eğer o bana dokunmayacaksa, en azından ben kendime dokunabilirim. Elbisemin eteğini tutup başımın üzerinden yere fırlatıyorum.

Kendimden emin bir şekilde önünde duruyorum ve vuruşlarının sertleşip hızlanmasını izliyorum. Kahretsin, böyle hissetmesinin sebebi olmak iyi hissettiriyor. Bu sadece bir rüya olabilir ama rüyalarımda Lucifer bana kafayı takmış durumda ve şu anda bunu bana kanıtlıyor.

"Yatağa, aşkım." Ona göz kırpıyorum, meydan okumak istiyorum ama daha çok boşalmak istiyorum. Kendimden emin bir şekilde yatağına atlıyorum, bana vereceği her şeye hazırım. Kendime baktığımda sanki parlıyor gibiydim. *Ne oluyor lan?*



YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

L dokunmak değil de bakmak uzun zamandır başıma gelen en kötü kâderdi ama bu da bir şeydir. Parmaklarımdan kayıp gitmesine izin vermek istemediğim bir şey. Güzel görünüyor, ama her zaman öyle. Onu görmediğimden değil; bugün erken saatlerde onu takip ediyordum. Ayrıca sayısız kez beni görmeye geliyor. Daha önce ona yeteneğinden düşünmüştüm ama bunun bir rüya olduğunu düşündüğünde onunla konuşmak çok kolaydı.

Beni görmek için astral seyahat yapmasının yanı sıra benimle ilgili seks rüyaları gördüğüne dair yeni bilgiler

Bonus.

Lilith'im çelişkili görünüyor. Tek yapmak istediğim dizlerimin üzerine çöküp ona cehenneme geri dönmesi için yalvarmak ya da ona olan hislerimi itiraf etmek gibi acınası bir şey yapmak. Basitçe söylemek gerekirse, ayrı geçirdiğimiz zaman çok zor oldu. Onun Dünya'da olmasını atlatmamı sağlayan tek şey onu ne kadar çok kontrol ettiğim. Ve onun da beni ne kadar kontrol ettiği, beni görmeyi seçtiği. Onunla geçirdiğim bu küçük anlar olmasaydı, işlevimi yerine getiremezdim.

Kas'la birlikte yaşadığını, arkadaş olduklarını ve Lilith'in hâlâ her zamanki gibi kana susamış olduğunu biliyorum. Kız kardeşinin intikamını almaya çalıştığını ve bunu yapana kadar da tatmin olmayacağını biliyorum. Blair'i ziyaret ettiğini bile biliyorum. İlk başta, emirlerimi dinlemediği için ona kızmıştım ama onları birlikte gördüğümde, Lilith'in ben yapamazken kızıyla ilgilenmesi... benim için çok şey ifade ediyordu.

Dünya'da güvende olması için Kas'ın tavsiyesine uyarak iyi davrandım. Kimse onu rahatsız etmedi ve Cennet'ten herhangi bir kıpırdanma olmadı. Ama ne kadar bencil olduğuma engel olamıyorum. Fiziksel olmasa da bir projeksiyon olsa bile ona ihtiyacım var. Zihni ve ruhu burada benimle ve eğer alabileceğim tek şey buysa, o zaman bunu kabul edeceğim.

Bana ilk kez yansıdığında, onu bana kendi bilinçaltımın getirdiğini düşündüm. Onu o kadar şiddetle arzuluyordum ki, onun bu görüntüsü kendi zihnimin uydurduğu bir kavramdı.

Cildindeki ışıltıyı gördüğümde, çoğu kişinin fark edemeyeceği bir ışıltıydı çünkü zar zor fark ediliyordu, işte o zaman onun astral seyahat yaptığını anladım. Kabul etmek istemese de, onun da beni benim onu özlediğim kadar özlediğini fark etmek benim için her şey demek. Büyümesi, kim olduğunu öğrenmesi ve benimle birlikte olmayı seçmesi için ona bu zamanı tanımak beni sabırlı kılıyor.

Onu bana verdiği her şekilde alacağım, ama lanet olsun, keşke şu anda ona gerçekten dokunabilseydim. Parmak uçlarımın altında nasıl hissettiğini neredeyse unutmuşum ve buna açım.

Yatakta uzanıyor, üzerinde sadece mor sütyeni ve külotu var. Onları yavaşça çıkarmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Hâlâ her zamanki kadar güzel vücuduna bakarken kendimi okşamadan edemiyorum.

Gözleri kendime dokunduğum yerden yüzüme doğru kayıyor ve

dudaklarını yalıyor.

"Bana yaptıkların hoşuna gidiyor mu Lilith?"

Başını sallıyor ve kaşlarını çatıyor. "Genelde bu kadar çok konuşmazsın."

"Çenemi kapatmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "O zaman sana senin o tatlı amcığını ne kadar çok düşündüğümü söyleyeyim mi?" Başını sallıyor ve ben gülümsüyorum. Ona çok yakınım ve şu anda karşımda gerçekten o olması için her şeyimi verirdim. Vücudunun sıcaklığını ve tenini tenimde hissetmek için... Bunun için çaresizim. Görünüşüyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedeği için mutluyum, bu haliyle de çok güzel.

"Her gün bunu düşünüyorum, her gün *seni*" diyorum ona. Elini karnının üzerinde gezdiriyor ve külotunun üzerindeki ıslak lekeyi kaçırmıyorum. Dudaklarımın arasına alıp emmek ve dar giysi hâlâ üzerindeyken onu boşaltmak istiyorum.

"Rüyalarımda bana yalan söyleme."

Başımı sallıyorum. "Her gece etrafıma sarılmış güzel dudaklarını düşünerek sikimi okşuyorum. Ya da daracık amının sikime doğru uzanışını. Seni düşünerek boşalabilmemin tek yolu bu."

Ellerini yatağın üzerine koyarak alay ediyor. "Sanırım... belki de konuşmaman hoşuma gitti."

"Eğer konuşmazsam, sana ne yapacağını nasıl söyleyebilirim?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Ona çok yakınım ve onun bir projeksiyon olduğu zaten belliydi. Ama onu koklayamamak beni rahatsız ediyor. Ona doğru eğildim, başparmağım uzunluğumun başını sıyırdı ve serbest bırakmayı horozumu ıslatmak için kullandım.

Yutkunuyor, boğazının sütunu inanılmaz derecede uzun görünüyor ve tek düşünebildiğim öne doğru eğilip onun hassas etini yalamak ve ısırarak.

"Bana ne yapmamı söylerdiniz?"

"Bana kendini nasıl boşalttığını göster."

Kendime dokunduğum yere tekrar bakıyor ve elini külotunun içine doğru kaydırıldığında yanakları ısınıyor.

"Külotunu çıkar." Komut net ve derin ve başparmaklarını kullanarak dantelleri kalçalarından aşağı kaydırırken şaşırtıcı bir şekilde bana geri adım atmıyor.

"Ne kadar güzel bir amcık," diyorum ona ve pelüş dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor.

Parmaklarının ucuyla klitorisinin etrafında yavaşça dönerken eli titriyor. Ben de onunla aynı tempoda devam ediyorum.

Kendine dokunurken hafifçe iniliyor ama kendini tuttuğunu biliyorum. Kendini tamamen bırakmıyor. Bırakmasına ihtiyacım var. Tek istediğim bu, tamamen kendini bırakması ve bizi birbirimize bu bağı kabul etmesi.

"Parmaklarıyla kendini becer." Gözleri aletimden yüzüme kayıyor, sonra göğsümün ortasına, kolyenin sarktığı yere iniyor. Onun kolyesini takmadığını biliyordum ama ben kendiminkini hiç çıkarmadım.

Ancak kolyeyi görünce dediğimi yaptı. İki parmağı daracık amına girdi. Dudaklarından iniltili bir ses çıkıyor ve aldığı her nefeste göğüsleri yükselip alçalıyor, saçları arkasında altın bir havuza dökülüyor.

"İşte bu kadar. Onun yerine parmaklarının benim olmasını mı düşünüyorsun? Sadece benim elimden ne kadar çabuk geldin."

Inliyor ve başını sallıyor. *Yalan.* Çilek ve şekerin tatlı kokusu hâlâ geliyor.

İlginç. Bir projeksiyonun yalanlarını tadabileceğimi bilmiyordum. Başımı sallıyorum. "şey bu. Ne kadar sıkı olduğunu düşünüyorum. Benim için ne kadar ıslak olduğunu. Tadının ne kadar tatlı olduğunu.

Daha fazlası için nasıl yalvarmak istediğinizi ama yalvarmadığınızı."

Sözlerim onu uçurumun kenarına gönderiyor ve önümde gelişini izlerken, yardım edemiyorum ama hızımı artırıyorum. Lilith'in gözleri bedenimden ayrılmıyor, benimkiler de onunkilerden. İkimiz de kendimizi orgazma ulaştırırken açlıkla izliyoruz. Sadece birbirimizi izleyerek çok yoğun ve karşılıklı bir serbest bırakma kreşendosu.

Lilith pantolonunu indiriyor, parmaklarını karnının üzerine koyarken parmakları salıverilmesiyle yapış yapış oluyor.

"Buna ihtiyacım vardı," diyor usulca.

"Ben de öyle," diyorum gülümseyerek. Bunun bir yansıma değil de gerçek olması için her şeyimi verirdim.

"Hâlâ takıyorsun." Kolyeme bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Hiç bırakmadım."

"Neden?" diye soruyor ve ben yere bakıyorum.

"Çünkü *sen* benim için her şeysin. Konuşmamız gereken daha çok şey var. Seni son gördüğümdeki para..." Dünya'da kötü bir şeyler olabileceğine dair ilk kez bir ipucu alıyorum ve onun tehlikede olmadığından emin olmam gerekiyor.

"Ne?" diye soruyor ve ben de teninin parıldayıp titremesini izliyorum. Kendine baktığında hızla gözlerini kırıştırıyor. "Ne oluyor lan?"

"Görünüşe göre zamanımız doldu, aşkım. Paradan kurtul, kolyeni tak." Kaybolurken tekrar göz kırıyor.

Elimde kalan tek şey o anı, yumruğumdaki döl ve hayal kırıklığının verdiği o kalıcı his.

Başka bir durumda benimle birlikte olur muydu? Eğer bunun bir rüya olduğunu düşünmeseydi, kendini nasıl boşalttığını göstermek için bana bacaklarını açar mıydı? Şüpheliyim.

Ölümsüz olduğunuzda zaman tuhaf bir şeydir. Hızlı hareket ediyor, belki de sonsuz bir kaynağa sahip olduğunuz için zamanın temelde önemsiz olduğunun ortaya çıkmasıdır. Ama sebebi ne olursa olsun, onsuz geçen bu zaman, uzun ve acı dolu hayatımın şimdiye kadar hissettiği en yavaş zaman oldu.

Beni ayakta tutan tek şey krallığım ve bir gün ona burada benimle birlikte olması için yeterli güvenliği sağlayabilme ihtimalim.

Onu izledikçe, Dünya'yı keşfetmek için bu zamana ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ettim. Bana geldiğinde neredeyse bir yetişkindi. Hayattaki deneyimleri sınırlıydı, yeni bir diyara gelmesini ve temelde benim ondan olmamı istediğim şeye adapte olmasını beklemek mantıksızdı.

Lilith'in güvenliği her zaman en büyük önceliğim olacak, ancak son zamanlarda kendimi bencil hissediyorum ve önemsedğim tek şey onun yanımda olması.

Ve şimdi bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum.
beni *hayal* ediyor. Onun gölgelerdeki hayranı olabileceğimden emin değilim.

Onu benimle Cehennem'e dönmeye ikna etmek için ne yapmam gerektiğinden emin değilim ama güvenliğini tehlikeye atmanın dışında ona her şeyi verebilirim.



"Efendim," diyor Toth kütüphane kapımdan.

"Efendim?"

Önüme bir dosya koyuyor ve ben belgeyi okurken kaşlarım çatılıyor.

"Bunu halletmemiz gerekiyor," diyorum malların ve ölülerin sayısına bakarak.

"takım kuracaktım." "Daxaddon ve Asmodeus iş görür."

"Kas iş arıyormuş," diyor ve ben gözlerimi devirmek istiyorum. Ama belki de Kas'ın meşgul olduğundan emin olmak Lilith'le daha fazla zaman geçirmenin bir yoludur.

"Tamam, ama birbirlerinden haberdar olmasınlar."

Toth sırtıyor ve başını sallıyor. Gitmiyor ve ben de soru sormak için başımı eğiyorum.

"Bu işte bir terslik var," diyor ve ben tekrar dosyaya bakıyorum. Bir iblisin tek bir bedene bağlı kalmak yerine bu kadar çok bedene sahip olması tuhaf. *Neden onları öldürmeye devam ediyorlar?*

"Ne düşünüyorsun?" Soruyorum ama başını sallıyor.

"Emin değilim ama kötü hissediyorum."

"Daxaddon ve Asmodeus ile bir toplantı ayarlayın ki bu görevin önemini anlasınlar."

"Evet, efendim," der, başını sallar ve gider.

Yüzümü ovalıyorum ve dosyayı tekrar okuyorum. Bu eylemleri yapan iblis aklını kaçırmış olmalı ya da belki de son birkaç yüzyılda gördüklerimden daha güçlü olmalı, eğer bir insan gemisi onları tutamıyorsa.

Dosyayı kenara koyup bir bardak viski dolduruyorum. Tek yapabildiğim dün geceyi hatırlamak. Bana nasıl baktığını ve benimle nasıl , onun hakkında hissettiklerimden nasıl şüphe duyduğunu.

Ona ne kadar değer verdiğimi bilmesini sağlamayı planlıyorum.

Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorum? Hiçbir fikrim yok. Ama belki de gölgelerden takip etmekten, tam önden takip etmeye geçmeliyim.

yüzünün.

Ani bir yanma göğsümün ortasına vuruyor.

"Lanet olsun."

Kıyafetlerimin altında duran boynumdaki zinciri tuttuğumda, kristal parmaklarımı yakıyor. Kolyeyi takıyor ve beni kendisine çağırıyor. Kendi kendime gülümsüyorum, kristali kavriyorum ve doğrudan ona sesleniyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle yere iniyorum ama gözlerim Lilith'in ve etrafındakilerin gözleriyle buluştuğunda, içim yıkıcı bir öfkeyle doluyor.

OceanofPDF.com



BÖLÜM YIRMI İKİ

W Bedenime geri döndüğümde, Lucifer'in astral seyahat konusunda bana doğruyu söylediğini fark ettim. Bana verdiği krediyi ona vermek için

Rüya görmediğimi bilmemi sağlayan birden fazla uyarı. Pişman olduğumdan değil ama kafam karıştı. Bana bakışı ve benimle konuşması saygılıydı ve bir sevgiliyi gerçekten özlemiş birine aitti.

Bana böyle bakacağını düşünmemiştim. Beelzebub'ı korumak için kenara attığı iblis gibi.

Beklenmedikti ve onunla ilgili gördüğüm tüm rüyalardan daha ateşliydi. Fiziksel olarak dokunmamış olsak da, onun üzerinde bu güce sahip olduğumu bilmek, sadece beni izleyerek boşalmasını sağladığımı bilmek, şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde güçlü ve arzulu hissetmemi sağladı. Başka hiçbir seks rüyası bu kadar yoğun hissettirmemişti, bana doğruyu söylediğini biliyordum. Bir an durup hangi anların gerçekten rüya olduğunu ve hangilerinin bana ait olduğunu çözmem gerekiyor

astral projeksiyon. Bilincimi toparlamam uzun sürmüyor ve hızla atan kalbime dokunarak iç çekiyorum.

Rüyalarımnda sohbet ettiğimizi sandığım tüm bu zamanların aslında benim onu aramam ve ona yansıtmam olduğunu fark ettim. Birlikte olmayı dilediğim Lucifer gerçektir. Beni bir kenara attığını düşündüğüm adamla ilgili tüm duygularımı toparlamaya çalışırken derin bir iç çekiyorum. O aslında başından beri buradaymış, bana alan açarken aynı zamanda yanımda olmuş.

Cehennemden ayrılmadan önce Lucifer ve benim aramda kozmik bir bağ olduğunu biliyordum, ama bu zamandan sonra, birbirimizden uzaklaştığımızı düşündüğümde

-Aslında yakınlaşıyorduk. Belki ona güvenebilirim. Diana'nın beni uyardığı kişinin o olduğu fikri, düşünmek için zamanım oldukça daha az doğru çıktı.

Ama düşündükçe bir şeyi daha anlıyorum. Lucifer'la birlikte olmak istiyorum ve sanırım bu gerçeği kabullenmemin zamanı geldi. O başlangıçta düşündüğüm adam değil. Elbette karmaşık, ve başımın belası... ama ona duyduğum bu özlem? Rüyalarımnda yaptığım o konuşmalar, Cehennem'den ayrı kaldığım süre boyunca aklımı başımda tuttu.

Cehenneme gidip onunla bu tartışmayı yapmaya hazır olup olmadığımıdan emin değilim. Hâlâ yapmam gereken işler var. Diana'nın bana ne söylemek için Cehennem'e geldiğini ve Beelzebub dışında onun ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulmam gerekiyor. Lucifer o sümüklüböcek konusunda bana yardım edeceğini söyledi ve ben de ona inanıyorum ama önce onu bulmamız gerekiyor.

Beni en çok şaşırtan şeylerden biri de kolyeyi hala takıyor olmasıydı. Aramızdaki o küçük bağ, gittiği her yere yanında taşıyor.

Bana duygusal bir aptal diyebilirsiniz ama nedense bu benim için onun beni özlediğini söylemesinden daha anlamlı. Beni takip ettiğini söyledi.

Kas'ın bana verdiği tüm bu koruma sözleri geçerli.

Lavaboda yüzümü fırçalıyorum ve çekmeceyi açıyorum. Mücevher kutusu ileriye doğru bir adım atmamın sembolü. Hayatım Dünya'da durgundu, Diana olmadan anlamlı ya da Cehennem'deki kısa zamanımın hissettirdiği kadar zahmetsiz gelmiyordu.

Siyah kutuyu açıyorum ve kolyeyi alıp boynuma doluyorum. Soğuk kristal göğüslerimin arasına yerleşirken içimi bir aidiyet duygusu dolduruyor. Lucifer'ın madeni parayla ilgili uyarısı aklımda çınlıyor, bu yüzden Rainn'in bana verdiği madeni parayı kutunun içine koyuyorum. Bunu yaparken sanki yaramazlık yapıyormuşum gibi rahat hissetmiyorum ve çekmecedan uzaklaşırken, özellikle de boynumdaki kristalle oynarken, madeni paranın çekiciliği daha az baş döndürücü geliyor.

Bu gece Lucifer'in özel odasına geri dönüyor olsam da, yerine getirmem gereken bir sözüm var. Diana'nın intikamını almam gerekiyor; bunu yapmadan ilerleyemeyecekmişim gibi geliyor. Hayatıma devam etmeyi ve kendi hayatımı yaşamayı bu kadar çok istediğim için kendimi bencil hissediyorum. Hayatımın olağanüstü uzun olacağını bilsem de, bu yükü üzerimde taşımaya devam edemem.

Bir kot pantolon ve bir tişört giydim, kotun sert kumaşından inledim ve Cehennem'de sahip olduğum lüks elbiselerden birini giymeyi diledim. Ne zaman lüksün fahişesi oldum bilmiyorum ama cehennemdeki zahmetsiz şıklığı özlüyorum.

Kes şunu.

Cehennemi, Lucifer'i ya da bana bakarak gelişini düşünmüyoruz. Bugün Beelzebub'ı öldüreceğim ve ondan sonra belki de astral seyahatle Lucifer'ın yatak odasına gidip mastürbasyon yapmasını izlerim. Çantamda kutsal su, tılsımlı bir ilmik ve standart bir hançer var. Beelzebub'ı öldürmek için yeterli değıl, ama muhtemelen onu yoldan çıkarıp cehenneme göndermeye yeter. Onu cehenneme götüreceğim ve Lucifer bana yardım edecek. Bu düşünceye gülümsüyorum.

Serin bir akşam, özellikle de rıhtımda dolaşırken. Ürkütücü bir sessizlik var, bu da Rainn'in benimle oyun oynadığından ve hayatımın geri kalanında boşa kürek çekeceğimden endişelenmeme neden oluyor. Artık burada olmayan ve asla geri dönmeyecek biri için intikam arayışı. Kapanışa ihtiyaç duyma fikri beni ateşleyen şey. Hayatıma devam etmemi sağlayacak tek şey bu.

Nakliye konteynırlarından birine bir ses geliyor ve ben de oraya doğru yürüyorum. Konteynerler on genişliğinde ve dört yüksekliğinde sıralar halinde istiflenmiş. Ses en soldan geliyor ve kapıyı kolaylıkla açıyorum. Metalin gıcırtısı duyduğum tek ses. İçeri girdiğimde konteynerin içi karanlık ve nemli.

Kapı yavaşça kapanarak kısmen açılıyor ama dışarıdan gelen kasvetli gün ışığı metal kutunun içinde bir şey görmeme yardımcı olmuyor. Herhangi bir yük varmış gibi görünmüyor ve arkamı dönmeye çalıştığımda fiziksel olarak hareket edemediğimi fark ediyorum. Sanki benimle bu konteynerin çıkışı arasına görünmez bir duvar örülmüş gibi.

"Rainn?"

"O tamamen senin," dediğini duyuyorum Rainn'in, sesi etrafımda süzülüyor. İki formun, ışıltılı bir diadem gibi görünen şeyi değiş tokuş etmesini izliyorum. Gerçek gibi görünüyor ve onunla oynadığım çok açık. *Hay sikeyim.*

"Beni aradığını duydum," diye gürleyen derin ses konteynırın duvarlarını sarsıyor. Yere bakıyorum, belli belirsiz bir şeytan tuzağının ana hatlarını görüyorum. *Orospu çocuğu.*

Kas bana dikkatli olmamı, bir binaya veya odaya girerken her zaman dikkat etmemi söyledi. İlk kez onsuz bir şey yapmaya çalıştığımda, aptallığımın sonucu bu oldu.

Birden konteyner, kenarlarına asılmış beyaz Noel ışıklarına benzeyen ışıklarla aydınlanıyor. Arkamı döndüğümde, bir de ne göreyim?

Ezekiel önümdeki sandalyede oturuyor. Beyaz kanatlarını açmış, yüzündeki kendini beğenmiş ifade onu tokatlamak istememe neden oluyor.

Sakin davranmaya karar verdim, sınırlarımın alevlenmesine ya da gerçek niyetlerimin ortaya çıkmasına izin vermek bu oyunu oynamanın yolu değildi.

"Rainn nerede?" Yumuşakça ve aklıma gelebilecek en nazik ses tonuyla soruyorum.

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Kusura bakma sevgili kızım, anlaşılan *Rainn*," diye duraksadı, devam etmeden önce ismini çarpıcı bir şekilde vurgulayarak, "senden ihtiyacı olanı alamıyordu. İyi bir takası sever ve ihtiyacı olan şey bende vardı. Peki neden seninle takas yapmak istesin ki?"

"O toplantıda sen de vardın, Diana'yı cehenneme sen mi gönderdin?" Soruyorum, yüzü beni kızdırıyor ve şu anda, bu sinsi küçük tuzak burnunu kırmamı engellediği için gerçekten şanslı hissetmeli.

"Neden cehenneme gitmeye çalıştığını size söyleyemem. Ona yapmaması söylendi.

Kör eylemin ailenizde kalıtsal bir özellik olduğu açık."

Derin nefes alıp veriyorum. *Üstünlük bizde değilken kendimi kaybetmeyeceğim.*

"Burada olmanı ilginç buluyorum Lilith," diye adımı kötü bir küfürmüş gibi söylüyor.

"Nerede? Kokuşmuş bir nakliye konteynerinde mi?"

"Hayır, Dünya'da. Lucifer'in eşini biraz daha yakın tutacağını düşünmüştüm." Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpyorum. "Ne?"

"Bu her açıklıyor. Toplantı sırasında şov yaptığını sanıyordum. Sana hiçbir şey söylemediği çok açık. Melekler için kim olduğun çok açıktı. Lucifer her gün dünyaya saçtığı nefretle mutluluğu hak etmiyor. Sadece insanlara değil, meleklerle karşı da. Biliyor musun, değişmeye başlayana kadar en sevdiğim kardeşimdi. Kendini

hepimizden daha iyi. Tanrı onu bu yüzden gönderdi, onun bu duruşundan bıktı ve onu gönderdi."

Başımı eğiyorum ve önümdeki meleğe uzun uzun bakıyorum. Lucifer gibi yalanların tadını alma yeteneğim olmayabilir ama söylediği her şey bir dereceye kadar yalan gibi geliyor.

"Lucifer'la birlikte değilim, hiç ."

"Ah, ama sana bir şey olursa umurunda olur." "Hayır, umursamazdı," diye cevap veriyorum hemen.

Dilini şaklatıyor. "Merak etme, çabuk halledeceğiz."

Üç melek daha konteynıra giriyor, içinde durduğum beyaz Şeytan Kapanı'nın dış hatlarının etrafından dolaşıyor. Kadın Rita'yı tanıdım.

Kaba davrandı ama toplantı sırasında Diana'yı rahatlattı. Yüzünde kötü bir koku almış gibi bir ifade var; her yönden sıkışmış durumda. Diğer iki meleği tanımıyorum ama yüzlerindeki ifade açıkça kötü niyetli.

"Buradaki amacın ne? Lucifer'ı mı? Çünkü sana söylemeliyim ki, bu o kadar da zor değil."

"Onu sadece kızdırmak istemiyorum. Onu öyle derinden incitmek istiyorum ki tek çaresi savaş olsun."

"Meleklerin dünya barışını falan istemesi gerekmez mi?"

Rita alay eder ve başını sallar. "Bir nebze olsun huzura tek yolu Lucifer'i devirmek. Cehennem'in tahtını başka birinin devralmasının zamanı geldi, Cennet'in birlikte çalışabileceği birinin."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Peki bunu kim yapacak? Sanırım sizden biri değil."

"Tabii ki hayır, o korkunç diyarda yaşamak istemiyoruz. Ama artık işler yoluna giriyor ve onu can evinden vurmanın zamanı geldi."

Ne dediklerini anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırpıyorum. *Lucifer'in yerini alabilecek kadar güçlü biri mi var ellerinde? Ve ben bu planda ne için bir piyonum? Lucifer benim ölümünden korktuğunda cehennemde bir ayaklanmaya neden olmak için.*

Artık adamın bana tahmin ettiğimden çok daha fazla değer verdiğini biliyorum. Ezeziel'in söylediklerini düşünüyorum ve acaba ben onun... Ne , eşi miyim? Ruh eşi gibi mi?

"Peki, bu plan kulağa harika geliyor ama tüm kusurlara gelince nereden başlayacağım?"

Hezekiel ayağa kalkar ve sandalye Şeytan'ın tuzağına düşene kadar yerde sürüklenir.

"Otur," diye emrediyor.

"Mmm... Oturmamayı tercih ederim."

"Otur!" Sesi gürlüyor ve konteynerleri sallıyor. Başını solumdaki meleğe doğru eğiyor. Şeytan'ın tuzağında sorunsuzca yürüyebiliyor ve kolumu tutuyor.

Harekete geçmeden önce düşünmedim bile, kotumun paçasından bıçağı kaptım ve kulağını tamamen kestim. Kıkırdak yere acı içinde tıslıyor. Çabucak iyileşeceğini biliyorum ama küçük bir orospu gibi ağlarken acısını gerçekten bastırıyor.

Diğer melek kollarımı kavırıyor. Ve ne yazık ki, neandertal benim iki katım, yani benden çok daha güçlü ve beni kolayca sandalyeye bağlıyor. Sert ve ipler sıkı ama eğlenceli bir şekilde değil.

"İşin bitti mi?" Rita küçümseyici bir ses tonuyla sorar.

Onlara bakıp göz kırpıyorum, ağzımı kapalı tutuyorum ve tüm seçeneklerimi gözden geçiriyorum. *Bu lanet kapana giremem. Onlarla konuşmadım.*

Kaş'a birkaç hafta içinde. Ayrıca nerede bilmiyor. Lucifer... kolye. Elimi kolyeye dolamalı ve adını söylemeliyim.

Sikeyim.

Neden tuzağa düşer düşmez bunu yapmadım? Muhtemelen uzun takmadığım içindir. Neler yapabileceğini, beni ne kadar koruyabileceğini unutmuşum. Elimi serbest bırakmalıyım.

"Lucifer'in Malikânesi hakkında bazı ayrıntılara ihtiyacımız var." "Mmm... büyük."

"Size bunun anlamsız olduğunu, onu öldürmeniz gerektiğini söylemiştim. Bize yeterince bilgi verdi." Bir erkekten bahsedince başım öne eğildi.

Bir hain mi? Aklıma gelen ilk isme engel olamıyorum-Beelzebub. O sıçan piçini öldüreceğim.

"Lucifer'in özel odasına girmedi. Neye bulaştığımızı bilmiyoruz."

"Evet, cehennem köpekleriyle karşılaşmak istemezsin," diye yalan söylüyorum. Cehennemde gerçek bir yaratık görmedim ama onlar bunu bilmiyor.

Rita birkaç kez göz kırpmıyor ve başını eğiyor. "Cehennem köpekleri mi?"

"Cidden, küçük faren sana onlardan bahsetmedi mi? Belki de düşündüğün kadar iyi bir muhbir değildir. Eminim sana korunaklı nehirlerden de bahsetmemiştir." *Endişelenmeleri için aptalca şeyler bulmaya devam et.* Onları biraz daha konuşturabilirsem, belki bağlarımdan kurtulabilir ve takviye çağırabilirim.

"Yalan söylüyor," diye suçluyor Ezeziel. Bana doğru yaklaşıp suratıma bir tokat atarken yüzündeki hayal kırıklığını okuyabiliyorum. Şaplak, kapalı nakliye konteynerinde o kadar duyuluyor ki kulaklarım çınlıyor ve ağzımda metalik kan tadı alıyorum.

Yüzümü düzelttiğimde saçlarımın bir kısmı gevşekçe yüzüme düşüyor. Ezeziel'e kanlı bir gülümseme verip kanımın bir kısmını yanağına tükürürken deli gibi görüldüğümünden eminim. Yüzündeki lekeli kanımı siliyor ve bana bir tokat daha atıyor. Bana vurduğunda sandalye neredeyse devriliyor ve yapabileceğim her düğmeye basmam gerektiğini biliyorum.

"Buna bir son verelim kardeşim," diye yalvarıyor Rita. Sesi sıkılmış ve şirret, ama Ezeziel'in yüzündeki öfke ve kızgınlığı görüyorum. Çenesinde hâlâ birkaç kan var ve bu beni gülümsetiyor. Onu olabildiğince kızdırmalıyım. En iyi ihtimalle bu sandalyeyi devirir. Kolyeye *ulaşmalıyım*.

"Bıçak," diyor Ezeziel, elini yordakçılarında birine uzatarak. Ona bıçağını veriyorlar ve ben de ona tekrar sırtıyorum. *En azından bıçağım beni öldürmeyecek.*

"Oooh, eğlenceli. Bıçakları sen de benim kadar seviyor musun? Üst düzey bir meleğin şiddeti bu kadar seveceğini düşünmezdim. Tanrın bu konuda ne düşünüyor?" Hiç korku göstermeden onunla alay ediyorum.

"Kapa çeneni!"

Kolumu keserek bağların birazcık gevşemesini sağlıyor. Gücümle bağları koparabileceğimi umuyorum. Kesiği yakıyor ve derimin yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamasını izliyorum. Normalden daha uzun sürüyor ve ne kadar zamanım olduğu konusunda endişelenmeye başlıyorum.

"Bu kadar kendini beğenmiş olmak sinir bozucu mu? Söylesene, annen seni sık sık kafesinden çıkarıyor mu?"

Bu onu çileden çıkarıyor ve bana o kadar sert vurmaya başlıyor ki neredeyse bayılıyorum. Pes etmiyorum ama yumrukları vücudumun farklı yerlerine çarptıkça uyanık kalıyorum.

Göğsüme aldığım gülünç derecede sert bir darbe beni yere düşürdü ve sert bir şekilde yan tarafıma düştüğüm sırada sandalye kırıldı.

Ezekiel pantolonunu indirirken, kanım yumruklarını süslerken çılgınca gülüyorum. Vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ağrıyor, ama gözlerinin genişlemesini izlerken, daha da fazla gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu ödeyeceksin," diye onu uyarıyorum ve o da alay ediyor. Rita az önce bir melekten yediğim dayak karşısında şok olmuş gibi görünmüyor ama bu işin bu kadar uzun sürmesinden rahatsız olmuşa benziyor.

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Bu kadar sabırsızsan git." Gözlerini deviriyor ve kalçasını metal duvara bastırıyor.

Vücudum aynı anda birden fazla yarayı iyileştirmeye çalıştığı için zayıf düşmüş durumdayım. Birçok yerim kanıyor ama kıvırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Cehennem bıçağını bana ver," diye rica ediyor ve Rita sonunda gülümsüyor. Tüm gücümü kullanıyorum ama bu bağların neyden yapıldığına dair hiçbir fikrim yok. Değiştirdiği bıçağın yetenekleri ve bunun sonum olup olmayacağı konusunda endişeliyim. Gerçekten yaşamama izin vermeden önceki son. Ölümlü varlığım ve ölümden sonraki hayatım Diana'ya adanmıştı. Korku ve intikam yüzünden yaşamayı unuttum ve bunun bedelini gerçekten ödeyebilirim.

Bıçak yan tarafıma çarpıp ipi kopardığında bir an için rahatlıyorum. Ta ki bıçağı yanımdan çıkarana kadar. İyileşmiyor. Kanım yaradan hızla akıyor ve tek yapmak istediğim yaraya baskı uygulamak.

Ezekiel bana gülümsüyor, bıçağı değerli bir eşyasıymış gibi tutuyor ve beni tekrar bıçaklıyor. O kadar kötü acıyor ki boğazımdan kaçan korkunç çığlığa engel olamıyorum. Tamamen içimden geçiyor, önümden geçip dışarı çıkıyor.

Sırtıma. Bileğime çarpıyor ve sol elimi serbest bırakıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Çok hızlı kanıyorum ve iyileşemiyorum.

"Onunla oynamayı bırak, kalbine vur," diye emrediyor Rita, gözleri şiddet ve nefretle dolu.

"Kapa çeneni Rita, biraz eğleniyorum."

Ezekiel beni tekrar bıçaklayacakmış gibi görünüyor ama kanlı yumruğumun etrafındaki kristal kolyeyi hızla kavırıyorum.

"*Lucifer*," adını kadar sessiz söylüyorum ki işe yarayıp yaramayacağını bile merak ediyorum.

"Bu da neydi, iblis?" Ezekiel alay ediyor. Yüzümü yere bastırmış durumdayım ve şu anda bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Ama benim yok.

Lucifer'in odaya girişini izlerken, hemen açtığı kapının gürültüsüyle yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum. Hemen harekete geçiyor. Elinin bir hareketiyle sanki parlak bir parıltı kabın üzerini kaplıyor.

Aslında gerçekten çok güzel, halimle düşünüyorum.

Ancak o zaman konteynirden dışarı çıkmalarını imkânsız hale getirdiğini fark ediyorum.

Ezekiel'e doğru dönmeden önce gözleri parçalanmış bedenimi inceliyor. Lucifer'ın sırtındaki kanatları tutup koparması o kadar da çekici olmamalı ama öyle. Sırtından damlayan kanın Lucifer'ın mükemmel yüzüne sıçrayışını izliyorum. Düzgün kıyafeti ile yüzündeki kan arasındaki tezat şimdiye kadar gördüğüm en çekici şey.

Ezekiel bana sapladığı bıçağı Lucifer'a saplamaya çalışıyor ama Lucifer daha hızlı davranıp bıçağı kapıyor ve Ezekiel'in boynuna saplıyor. Boğazından göğsüne damlayan kanın çıkardığı gıcirtı tatmin edici.

Çıkan ses hoştur ama boğazındaki gıcirtı ve dudaklarından sızan kanı izlemek kadar tatmin edici değildir. Lucifer onun göğsüne tekme atar,

diğer meleklerle geçmeden önce onu yere gönderiyor. Şeytan'ın tuzağından kurtuluyor ama öyle bir zarafet ve ustalıklarla hareket ediyor ki hayranlık içinde kalıyorum. Eğer kan kaybediyor olmasaydım ve bilincimi ya da muhtemelen hayatımı kaybetmek üzere olmasaydım, muhtemelen onu alkışlıyor ve tezahürat yapıyor olurdum.

Hızla çalışıyor, Rita'nın kalbini göğsünden söküyor ve daha önce kullandığı bıçağı kalbine saplıyor. Diğer iki meleğe ulaştığında zar zor görebiliyorum ama o hızlı. Gümbürtüler, kan damlamaları ve çığlıklar duyuyorum. Şu anda her yere bağırsaklarımı dökmeme neden olan o alıngan küçük hançeri hepsine sapladığından eminim.

İntikamını çabucak alabildiğine sevindim. Bu önemli bir şey. Onun için iyi oldu.

Yüksek bir gümbürtü duyuyorum ve yerin sarsıldığını, Şeytan'ın tuzağının çizgilerinin çatladığını, artık mükemmel bir daire oluşturmadığını fark ediyorum.

Büyük kollar beni sarıyor ve hayal edilebilecek en sıcak ve en büyük göğse yaslanıyorum.

"tutunsan iyi edersin. Ölmeyeceksin." "Bu çok hoş," diye cevap veriyorum.

"Dayansan iyi olur. Yaşamazsan değer verdiğin her iblisi öldüreceğim."

"Bu hiç hoş değil," diye karşı çıkıyorum, gözlerimi kapatıp göğsüne yaslanıyorum. Hareket ettikçe başımın döndüğünü hissediyorum. *Neden böyle yürüyor?* Mmm... ama hızlı yürüyor olmalı çünkü kısa süre sonra sırtımı şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak ve en rahat malzemeye yaslanıyorum.

"Bana bıçağını getir," diyor.

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey bu.



BÖLÜM YIRMI ÜÇ

W Kolyemin ısındığını ilk hissettiğimde, Lilith'in geçen gece olanlar yüzünden beni özlediğini düşündüm. Lilith'i bulmayı beklemiyordum. Meleklerin elinde dövülmüş ve kanlar içindeydi. Yıllardır Dünya'da o kadar güvendeydi ki, neden şimdi ona saldırdılar? Onu kütüphanemdeki kanepeye yatırdığımda zar zor kendine geliyordu.

Ruhunu buraya getirdiğim zamanı, bir iblis olarak yeniden doğduğu günü anımsatıyor. Kanama durmuyor ve meleklerin kullandığı hançere baktığımda ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu durumdaki bir iblisi iyileştirebilecek tek şey benim kanım, tıpkı bir meleği iyileştirebilecek tek kişinin Tanrı olması gibi. Şansıma, o nakliye konteynırında bıraktığım meleklerin hiçbiri yardım isteyemeyecek. Sadece açtığım yaralar yüzünden değil, Tanrı'nın yıllardır ortalıkta olmaması yüzünden de.

Lilith inliyor ve bıçaklandığı tarafını tutuyor. "Sorun yok, bunu düzelteceğim."

"Acıyor," diye inliyor kendi içine kıvrılmaya çalışırken, ama acı çok fazla.

Toth, bizi birbirimize bağlayan hançerle bana geri dönüyor; en az onun yaralarını açmak için kullanılan silah kadar güçlü bir büyüye sahip bir hançer.

Ön kolum boyunca bir yol açtım. Kanımın koyu kırmızısı, onu iyileştirmek niyetiyle yaralarının üzerine koyduğumda özgürce akıyor. Nefes nefese kalıyor ama dayanılmaz bir acı içindeymiş gibi artık vücudunu hareket ettirmiyor.

"Bu iyi, sadece biraz daha."

Kanımı tüm farklı yaralarına sürerken "Siktir," diye tıslıyor. Toth köşede duruyor, gözleri şaşkınlık içinde kocaman. Bırakın böyle bir şeyi, başka bir iblisin hayatını kurtaracak kadar bile önemsememiştım. Kendilerini öldürtecek kadar aptallarsa, bunu hak ettiklerini düşünüyordum. Ama Lilith söz konusu olduğunda, suçlanacak tek kişi benim.

En başta gitmesine izin vermemeliydim. Daha açık sözlü olmalıyım. Onu burada tutsak etsem bile, en azından güvende olurdu ve bu durumda olmazdı. Sanki tarihin tekerrür etmesini istemişim gibi. Melekler hançeri tutarken, bunun gerçekleşmesi için fırsat yarattım.

Onu ve diğer herkesi gerçeklerden koruma çabalarımla onu izole ettim. Korktuğum için onu kendime saklayabileceğim onca yıl gitti.

Yaralarının iyileşmesini ve mükemmel tenindeki kanın kurummasını izlerken aklımdaki tek düşünce artık korkmayacağım.

Gerekirse Lilith'i yatağıma zincirlerim. Cehennemden çıkmayacak, beni bir daha asla terk etmeyecek.

Derisi tamamen aşılınmış ve derisinin rengi yeniden sağlıklı görünüyor, ancak gözleri hala kapalı.

"Lilith?"

"Mmm?"

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun."

"Seni yatağa götüreceğim." Onu kollarıma aldığımda anlayışlı bir ses . Toth kollarımda ona özlemle bakıyor ama Lilith'i arzulamadığını söyleyebilirim. Belki de Toth bunca yıldan sonra bir arkadaşına hasret kalmıştır. Onu başka iblislerle hiç görmedim, kendi halinde biri.

Toth'un duygularını uzun süre düşünmüyorum çünkü Lilith'in yüzü göğsüme yaslandığında tek düşünebildiğim onun varlığı oluyor.

Kafamda senaryolar kuruyorum. *Kalmasını nasıl sağlarım? Bu yakın görüşme burada kalmak istemesi için yeterli mi?* İçten içe, onu burada kalmaya zorlarsam bana kızacağını biliyorum. Doğrusu, iş o noktaya gelirse, bunu yaparım. Ama gerçekte, benden nefret etmesindense bana değer vermesini tercih ederim. Ama onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Hadi seni ." "Tamam,"

diye usulca kabul eder.

Banyomdayken onu dikkatlice küvete yerleştiriyorum ve bir pençe uzatarak elbiselerini köprücük kemiğinden beline kadar kesiyorum.

Elime bakarak, "Bunları sevdim," diye mırıldandı.

"Seversin."

Bana göz kırpmıyor, saçları ve yüzü kandan yapış yapış olmuş. "Bu gerçek, değil mi?"

"Evet, gerçekten buradasın."

"Ve şu anda gerçekten göğüslerime mi bakıyorsun?" "Onları daha önce görmüştüm."

Ellerini göğsünü örtmek için hareket ettiriyor; belli ki kanım tamamen vücuduna girdiği için iyileşme hızla ilerliyor.

"Kendini temizlemeyi mi tercih edersin? Yoksa iyi bir kız olup seni temizlememe izin mi vereceksin?"

Aferin kızım deyince kayışını izliyorum ve bir gülümsemeyi bastırıyorum. Ellerini göğsünden indiriyor ve tişörtünü çıkarmama yardım ediyor. Kot pantolonunun düğmelerini açıp bacaklarından aşağı yuvarlarken onu ikiye ayırmanın zevkini yaşayamıyorum.

Bu durumda bile onun bedenine tepki vermemek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. Boğazımı temizliyorum ve musluğu açıyorum. Ilık su banyoya hızla doluyor ve Lilith, sıcaklık güzel teninde gezinirken inlediğinde ürperiyorum.

Lanet olası şanslı su.

"Peki ya baloncuklar?" diye soruyor.

"Baloncuklar mı?"

"Bir keresinde beni buraya çağırdığınızda baloncuklar vardı."

Onu bu şekilde görmeme bir engel ekleme fikri içimde çılgılık atma isteği uyandırır da, tereddütle poşeti alıp küvete atıyorum. Lavanta ve biberiye aroması odayı doldururken çiçek yaprakları tepeye doğru süzülüyor.

"Bu çok hoş." Başını küvetin kenarına yaslayarak mırıldanıyor. Sormuyorum, sadece lif kabağını alıp vücudunu temizlemeye başlıyorum. İtiraz etmiyor ama ben ona dokundukça vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Sen iyi misin?" Ona soruyorum ve o da gözlerini açıp bana bakıyor. "Hepsini sen mi öldürdün?"

Başımı sallıyorum, o da tekrar gözlerini kapatıyor ve küvette rahatlıyor. "O zaman, evet, ben iyiyim. Zaten bana yardım etmeyeceklerdi."

Ne aradığımı zaten biliyordum ama yine de söyledim. "Kız kardeşinin neden Cehennem'e geldiğini mi öğrenmek istiyordun?"

Başını sallıyor, gözlerini açmıyor ve onu burada tutmak için ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Ama konuşmaya nasıl yaklaşacağımdan emin değilim. Yavaşça vücudunu temizlemeye devam ediyorum. Bitirmemin ne kadar uzun sürdüğünü fark etse de bir şey söylemiyor. Burada sessizce oturuyoruz, şüphesiz her birimiz kendi düşünce zincirimizde kaybolmuş durumdayız.

Vücudunu bitirdiğimde, parmağımı çene çizgisi boyunca hafifçe gezdiriyorum.

Dudakları aralanıyor ve ondan kaçan küçük nefes beni ürpertiyor.

Bana göz kırptıyor ve ben de iki parmağımın arasında bir tutam saç tutuyorum. "Sırada yüzün ve saçın var." Başını sallıyor, suyun altına batıyor ve nefesini çok uzun bir süre tutuyor. Yüzeye çıkıp derin bir nefes aldığı anda rahatlatarak iç geçiriyorum. Ben suyu boşaltmadan önce yüzünü ovalıyor. İnliyor, ben de küveti taze suyla dolduruyorum ve içine bir banyo torbası daha atıyorum.

Şımarık. İlk aklıma gelen bu oldu ve kendi kendime sııttım. Tek yapmak istediğim onu şımartmak... tabii bana izin verirse.

"Cehennemde mi kalacaksın?" Soruyu daha fazla tutamayarak soruyorum.

Bana göz kırptıyor. "İstediğimden emin değilim," diyor ve yalanın tadını alabiliyorum ama ona bunu söylemiyorum.

"Seni kalmaya ikna etmek için ne yapabilirim?"

Başını eğiyor, saçları sıırsıklam ve küvetin kenarından damlıyor.

"Eski işimi geri isterim."

"Tamamdır."

"Benim de eski odam."

Onu odamda ne kadar çok istediğimi düşünüyorum ama koridorun aşağısı yeterli olacak.

"Tamam."

"Kedimi Dünya'dan istiyorum," diye kaşlarını kaldırarak talepte bulunuyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum, bu kediyi nasıl ölümsüz yapabileceğimi merak ediyorum.

"Ve artık sır yok. Eğer Cehennem'e geri döner ve burada kalırsam, bana karşı dürüst olmalısın. Bence bunu bana borçlusun."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim." "Ayrıca, bu küveti istediğim zaman kullanmak istiyorum."

Başımı sallıyorum ve o da sırtıyor.

"Bir şey daha var." "Herhangi bir şey."

"Beelzebub'ı istiyorum." Yüzüne bakıyorum ama sonunda başımla onaylıyorum.

"Tamam," diye iç geçirdim.

Ağzı açık kaldı ve bana şaşkınlıkla baktı. "Cidden, sadece... tamam mı?"

"Sana yardım edeceğimi zaten söylemiştim. Sadece bunu önünde yapamazdım.

Cehennemdeki herkesin. Teknik olarak, hiçbir kuralı çiğnemedi. Ama Cehennem'den ayrıldığından beri neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Eğer onu istiyorsan, senindir aşkım."

Başını eğip dürüstlüğümlü kabul ederken yanakları kızarıyor. "Bu bilgiyle beni birkaç bıçak yarasından ve Dünya Rumspringa'mdan birkaç yıl kurtarabilirdin." İğnelemesini görmezden geliyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Yaraların nasıl?" Ona soruyorum ve o da omuzlarını silkiyor.

"Tamamen iyi hissediyorum. Kanın herhangi bir şeyi iyileştirebilir mi?"

"Farklı kadim silahlar farklı şeyler yapar. Kullandıkları hançer meleklerle ve şeytanlara karşı bir silah olabilir. Sadece Tanrı ya da benim tarafımdan iyileştirilebilecek hayati tehlikesi olan yaralar açabilir. Başka hançerler de var.

şeytanları cehenneme geri gönderebilir. Ya da hançerinizi sadece eti delerek öldürebilir. Ama senin hançerin bir meleği ya da iblisi öldüremez." "Yaşıyor olmalılar," diye araya giriyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

"Diana'yı öldüren vampiri bıçaklamaya çalıştım ama işe yaramadı." söyledi, ben de başımı salladım.

Ayağa kalkıyorum, onun için tezgâha bir havlu koymadan önce çıplak bedenine son bir kez bakıyorum. "Acele etme."

"Taleplerimi karşılamanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" diye gülümsüyor ve benimle oynamaktan zevk aldığını anlayabiliyorum.

"Uzun sürmez. Kediniz nerede ve adı ne?"

"Benim ve Kas'ın evinde" derken yüzünü vahşi bir sırıtiş kaplıyor. Nerede olduğunu bildiğini varsayıyorum." Cevap vermiyorum, çünkü evet, nerede yaşadığını biliyorum. "Ve onun adı Lucipurr."

Kaşlarım çatılıyor ve sessizliğe gömülürken ağzım hafifçe aralanıyor. Lilith'in kahkahası banyoda yankılanıyor ve kızgınlığımı gölgeleyen mutluluğa engel olamıyorum. Onun gülüşünü, şakacılığını özlemiştim. Hatta yaramazlık yapmasını ve damarıma basmasını bile özledim.

Görünüşe göre epey bir yapılacaklar listem var ve ona fikrini değiştirmesi için zaman tanımayı planlamıyorum.

"Birazdan döneceğim."

Deniz kenarındaki evinin kapısına geldiğimde gülme krizinin sonu gelmiyor.



Evlerinin ön kapısını zorla kırmak zorundayım. Şüphelendiğim gibi Kas burada değil. Şu anda onu bir göreve gönderdim, ki pişman olmamaya çalışıyorum. Belki de onu bu haydut iblisle başa çıkması için göndermeseydim, belki Lilith zarar görmezdi. Ama incinmeseydi, bana geri döner miydi?

Cehenneme geri dönmek istemediğine dair yalanı çok açıktı. Ama Lilith inatçıdır ve muhtemelen bana mümkün olduğunca uzun süre direnecekti. Ben de ona izin verebilirdim, kendime o güvende olduğu sürece önemli olanın bu olduğunu söyleyebilirdim.

Önemli olan tek şey bu değil.

Bana yaşadığımı hissettiren kişiyle birlikte geçiremeyeceksem sonsuz bir yaşamın ne değeri olabilir ki? Bu varoluşun içinde yüzüyor, cehennemi yönetiyor ve bana verilen görevi yerine getiriyordum. Ama o bana geri döndü ve ben de bunu berbat etmemeye çalışıyorum.

Onun evinde bir şeyler ters gidiyor, sanki neden burada olduğumu ya da ne aradığımı hatırlayamıyorum. Bu duygudan sıyrılıyorum ve bir şekilde buraya kedi almaya gelecek kadar kırbaçlanmış olduğum gerçeğine yeniden odaklanıyorum. Kedi kırbacı terimi yepyeni bir anlam kazanıyor.

Yaratığı bulmaya çalışmak için utanç verici bir pst-pst sesi çıkarıyorum. Yemin ederim, eğer gerçekten adını Lucipurr koyduysa, şartlarımızı yeniden müzakere etmek zorunda kalabilirim çünkü bir kediye bu ismi vermemin imkanı yok. Hayvanları sevmem bile ve benim adaşım olan bu küçük pislik malikanenin koridorlarında dolaşacak, halıya kusacak ve perdeleri tırmalayacak.

Oturma odasının köşesini döndüğümde küçük siyah bir leke görüyorum. Yeşil gözlerini kırıştırıyor ve yarı-doksal bir yaratık olduğuna dair umutlanıyorum. Sonra ağzı açılıyor, keskin bir tıslama çıkarırken dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Hadi gidelim."

Onu almak için elimi uzattığımda, pençeleri derimi çizerek parmaklarımı uzaklaştırıyor.

"Tam uyum sağlayacaksın, seni küçük piç." Kediye ensesinden tutup kolumun altına sıkıştırıyorum ve Lilith'in yatak odasına geri götürüyorum. O şimdilik sadece bir kedi, ölene kadar ona hiçbir şey yapamam. Bildiğim kadarıyla tüm evcil hayvanlar cennete gidiyor falan. Ama bir yolunu bulacağımdan eminim.

Bir bornoza sarınmış ve kolumun altındaki küçük amcığı gördüğünde gülümsemesi her şeye değişiyor. Kollarını uzatıyor ve ben de kediye ona uzatıyorum. Küçük pislik hemen mırlıyor ve kafasını göğsüne sürüyor, açıkça bölgesini işaretliyor.

"O zor biri," diyorum ona ve o da başının üstünü öpüyor. "Zoru severim."

"Onun adı-" Kediye işaret ederek başlıyorum ama başını sallamasıyla birlikte kahkahası beni kesiyor.

"Lucipurr'u sevmiyor musun?" diye alay ediyor, başını eğiyor ve bir daha atıyor. Ona, bu taklitçinin pohpohlamasından hoşlanmadığımı açıkça gösteren bir bakış atıyorum. Tekrar gülüyor ve küçük siyah kediye okşuyor. "Merak etme, onun adı aslında Doom."

Lilith'in göğüslerine sürtünen kediye ters ters bakarak, "Ne kadar da uygun," diye yorum yapıyorum.

Gerçekten bir kediye kıskanacak noktada mıyım?

"Ee, iş, oda, kedi. Şimdi neyle uğraşmak istiyorsun?" diye soruyor, kaşlarını çatarak, sanki tüm bu çile hakkında blöf yapıyormuşum gibi.

Kapıdan geri geri çıkarken ona sırtıyorum. "Sanırım artık sır saklamadan başlayacağız." Ona son bir kez bakmadan önce kapıyı yarıya kadar kapattım. "Yarın."

Kapıyı kapatıp onu kedisi ve düşünceleriyle baş başa bırakırken bana göz kırpmıyor. Eminim hâlâ üzerinde çalışması gereken çok şey vardır. Meleklerle olan olayı iyi idare ediyor gibi görünüyor. Buna çok şaşırmadım. Lilith şiddetten korkmaz ve belli ki ölmek istemiyordu, yoksa beni çağırmazdı.

Şimdi tek yapmam gereken Lilith'e tüm gerçeği anlatırken onu nasıl güvende tutacağımı bulmak. Bütün gece uyanık kalıp istediğim her şeye sahip olmanın mümkün olup olmadığını düşünüyorum. Zihnim de her şeyin nasıl berbat olabileceğine dair olası tüm senaryoları çalıştırıyor.

OceanofPDF.com



BÖLÜM YIRMI DÖRT

Doom bacaklarımın üzerinde kıvrılmış uyuyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Görünüşe göre Dünya'dan Cehennem'e taşınmak ona fazla gelmemiş. Bir not alıyorum

Lucifer'e hâlâ bir kedinin ömrüne sahip olup olmayacağını ya da bu âlemde daha uzun yaşayıp yaşamayacağını sormak için. Meleklerle olanlardan sonra belki biraz daha sarsılmalıyım ama şiddete yabancı değilim. Ayrıca, hepsi öldü. Peşimden daha fazla meleğin gelmeyeceğini söylemiyorum ama Cehennem'de kendimi daha güvende hissediyorum, onunla daha güvende.

Bir noktada, cevap arayışımın gelip beni kıcımdan ısırması kaçınılmazdı. Ve o gün yaşananlardan sonra, Diana'nın beni melekler ve niyetleri konusunda uyarmak için Cehennem'e geleceğinden hiç şüphem yoktu. Peki ben ne yaptım? Bana yardım etmesi için aptal bir ismi olan aptal bir meleğe güvendim. İntikam duygusu gözümü o kadar kör etmişti ki çaresizce ona yöneldim. Önce Lucifer'e dönmem gerektiği açık, ama artık hepsi geride kaldı, uzaktayken ve ölümlü dünyada yaşarken pek çok açıdan büyüdüm.

Dünyadaki hayatım vasatın altındaydı ve kendimi cehenneme ait hissetmekten kendimi alamıyorum. Lucifer'in yanında kendimi daha güvende hissettiğim için mi? Belki de malikânenin gotik havası ya da genel olarak buradaki insanlar yüzündendir.

Elbette, cehennemde yargılanıyorum. Lisa ve onun neşeli sürtük çetesini kesinlikle özlemedim, ama kötü bir insan olduğum için yargılanmıyorum; sadece beni sevmiyorlar. Ki sorun değil, ben de o sürtükleri sevmiyorum.

Kas'ı özleyeceğim ama beni ziyarete geleceğini hayal ediyorum. En azından öyle umuyorum.

Kalbimin çekiştirildiği hissi artık burada olduğum için sona erdi. Şimdi Lucifer bana dokundu, beni kurtardı ve beni yıkadı.

Onun nazik dokunuşlarını düşündüğümde ürperiyorum, sert bir adam olmasıyla o kadar çelişkili ki. Bana karşı saygılı. Onu bir tek Blair'e karşı nazik gördüm. Açıkçası, farklı bir şekilde, ama Şeytan için yumuşak bir nokta olmak bana bir şeyler yapıyor. Ayrılmadan önce bana dünyaları vaat etti. Niyetinden hâlâ emin değilim ve tüm sırlarımız sona erdiğine göre ne kadarının ortaya çıkacağını merak ediyorum.

Lucifer'in tüm sırlarını bilmek söz konusu olduğunda gerginlik muhtemelen ana duygudur. Ama dürüst olmak gerekirse, her şeyden çok heyecanlıyım. Her şey olmadan önce teslim olmamı engelleyen şey sadece ahlakımla olan iç mücadele değil, aynı zamanda onun açık sözlü olamamasıydı.

Bu gerçekten aradığım yeni başlangıç olabilir miydi?

Hayatımı cehennemde uygun gördüğüm şekilde yaşamak mı? Ünü yüzünden kimsenin aklına bile gelmeyecek bir adama aşık olmak mı? Özellikle Doom mırıldandığında, bu büyük olasılığı düşünmeden edemiyorum. Lucifer-Şeytan

-Yeraltı dünyasının hükümdarı beni mutlu etmek için lanet kedimi getirdi.

Gömleğimi yukarı çekiyorum ve yaramın artık var olmadığı noktaya bakıyorum. Beni kurtardı, beni istiyor ve en önemlisi beni korumak için her şeyi yapacak.



Doom alnını benimkine sürterek beni uyandırıyor. Geriniyorum ve ellerimi pahalı yatak örtüsünde gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Bu sayfaları özlemişim.

Duş alıp dolabıma girdikten sonra eski arkadaşlarıma bakarak gülümsüyorum. Lucifer'in benim için seçtiği tüm lüks kıyafetlerim - en azından ben öyle varsayıyorum.

Tüm sırt kısmı asılı siyah taşlar ve kristallerden oluşurken, göğüs dekoltesini doğru miktarda gösteren siyah ipek bir elbise seçtim. Ağır ama buna değecek.

Kapıyı açar açmaz Lucifer'ı koridorda dikilirken buluyorum. Her zamanki gibi siyah bir takım elbise giymiş, saçları hafifçe açık ve arkaya taranmamış. Aklıma beni kurtarıırken giydiği kıyafet geliyor, düşmanlarımızın kanına nasıl bulandığını hatırlıyorum. Benim intikamımı almak için pahalı kıyafetini kirletmişti - romantizmin ölmediğini kim söyledi?

Çekici bir adamdan şiddetle intikam almaktan daha tahrik edici bir şey var mı?

Göz kırıyorum... hayır, oraya gidemeyiz. Hâlâ sırrımız yok ve teslim olmadan önce listemizden çıkarmamız gereken Beelzebub var. *Ne kadar iyi görünürse görünsün teslim olamam.*

"İyi uyudun mu?" Başımı sallıyorum ve o da sırtıyor. "Performansım yeterli miydi?"

Ona ters ters bakarken ağzım açık kaldı. "Rüyada olduğumu düşündüğümde söylediklerimi bana karşı kullanamazsın."

"Gerçekten rüya gördüğünü mü sandın, sevgilim?"

"Evet, şimdi bugün ne yapıyoruz?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

Ne yazık ki dün gece eğlenceli bir rüya
görmedim. "Bir randevu."

"Randevu mu?" Başını sallıyor ve elini uzatıyor. Benimkini onunkine değdiriyorum. Uzun koyu tırnaklarım teniyle kontrast oluşturuyor ve parmağındaki gümüş yüzükle oynamadan edemiyorum. Bu, aradan geçen zaman ve mesafeden sonra kaybolacağını düşündüğüm bir şekilde güzel ve rahat hissettiriyor.

"Şeytan insanı nereye götürür?" *Şeytan* teriminden nefret ettiğini bildiğim halde soruyorum, ama onu kızdırmaktan zevk alıyorum. *Şımarıklık yapmaktan daha güçlü bir ön sevişme şekli var mı?*

"Sanırım sevgilisini daha önce hiç gitmediği bir yere götürmek isteyecektir. Ama ukala bir ağzı ödüllendirmeli mi emin değilim."

Elini çekiştiriyorum, sırtışını yakalıyorum. "Ohhoşuna gitti. Hadi gidelim."

Beni daha yakına çekiyor, ellerimiz hala kilitli ve diğer eli kürek kemiklerimin etrafını sarıyor. İlk başta kafam karışıyor; başka biri seni yanında getirdiğinde hep öyle olur ama gözümü kırpıştırıp önümdeki dünyayı algıladığımda hayranlık içinde kalıyorum.

"Burası kaderler diyarı," diye usulca bilgi veriyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Dilini şaklatır ve iç çeker. "Dur sana göstereyim."

Sanki fütüristik bir tropik cennetteyiz. Ağaçların, suyun ve toprağın tüm renkleri Dünya'da gördüğüm her şeyden çok daha parlak. Bu

Ağaçların yaprakları o kadar parlak yeşil ki biri diğerinin içinde eriyor. Gökyüzü bulutsuz ve mavinin şimdiye kadar gördüğüm en parlak tonu. İki sade güneş gökyüzünde duruyor ve neredeyse aşırı duyuşal yüklenme gibi hissettiriyor. Hanımeli gibi kokuyor ve uzaktan kuşların cıvıltısı geliyor. Oyulmuş bir patıkada yürüyoruz ve ben etrafımızdaki manzaraya odaklanmış durumdayım ama Lucifer'in varlığını hissetmemek mümkün değil.

Ancak yolun sonuna geldiğimizde buranın ne kadar fütüristik bir gezegen olduğunu görüyorum. Bir diyar ile bir gezegen arasındaki farktan hala emin değilim, ama korkarım bu noktada sormak için çok geç.

Eflatun ve deniz mavisi gibi cesur renklerde sade a-line kıyafetler giyen insanlardan oluşan bir metropol. Erkeklerin hepsinin gri pantolonları ve benzer renkte üstleri var. İnsanlar insana benziyor ama tam olarak değil. Daha uzunlar, gözleri ve kulakları daha büyük. Sanki insanlığı almışlar ve burada her şeyi daha iyi yapmışlar.

Hemen fark ettiğim bir şey, herkesin nasıl çift olarak yürüdüğü, farklı cinsiyet eşleşmeleri, ancak herkesin biriyle birlikte olduğu.

"Burada herkesin bir kader arkadaşı mı var?" Ben soruyorum ve Lucifer başını sallıyor.

Fütüristik pod görünümülü bir araca doğru ilerlerken elimi tutmaya devam ediyor. Koltuklarımıza oturduğumuzda kapı otomatik olarak arkamızdan kapanıyor. Sadece iki kişinin rahatça oturabileceği kadar büyük. Arkası beyaz ve ön tarafın tamamı cam, böylece nereye gittiğinizi görebiliyorsunuz. Bu tür ile insanlar arasındaki küçük farklardan bu gezegendeki her şeyin ne kadar güzel olduğuna kadar etrafımdaki her şeyi içime çekiyorum. Her şey çok sarsıcı olmayacak kadar Dünya'ya yakın, ancak her şey Dünya'dan daha renkli ve daha az lekeli. Bu gezegenin sakinleri açıkça buna değer veriyor, evde olsalar tüm bu ağaçlar kesilirdi, ama

Ama burada gelişiyorlar. Lucifer etrafımızdaki dünyayı seyrederken beni izliyor ve ben de ona izin veriyorum. Sessizlik boğucu olmalı ama rahat.

Beni neden buraya getirdiğini merak etmeliyim, sanırım bunun nedeni manzara olmalı. İlk buluşma için konumdan kesinlikle şikayetçi değilim.

Kapsül neredeyse kristal berraklığında bir g l n kıyısına iniyor. Suda sadece hafif bir akuamarin tonu var, ama durduğumuz yerden kayaları, kristalleri ve balıkları net bir şekilde görebiliyorsunuz.

Lucifer bir battaniye a arak suyun yanındaki beyaz kumun üzerine seriyor. Bunu yanına oturmak için bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Burası çok güzel."

" ok güzel."

"Neden buradayız?"

"Başka sır yok mu demiştin?" Başımı sallıyorum ve o da boğazını temizliyor. "Burası seninle ilk tanıştığım yer."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum, buraya daha önce hiç gelmediğimi çok iyi biliyorum. "Ne?"

"Yani, senin bir versiyonun." Tekrar suya bakmadan önce bana bir göz atıyor. Bu küçük g l kenarı macerası için ikimizin de fazla giyinmiş olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Ben zaten böyleydim," diyor kendi kendine el sallayarak. "Ama buraya diyarı görmeye geldim. Buradaki yaratıkların çoğu cehenneme gitmez, bu çok nadirdir. Bu yüzden nedenini anlamak istedim. İşte o zaman seninle tanıştım."

"Ne diyorsun sen?"

"Sen benim reenkarne olmuş kader arkadaşımsın."

Ona göz kırpıyorum ve sa maladığını düşünerek elini bırakıyorum. Cennet ve Cehennem'in var olduğunu gördüm. Sayısız doğaüstü yaratık gördüm. Ama reenkarnasyon?

Bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Devam et."

"Bu gezegendeki herkesin kaderinde biriyle birlikte olmak vardır. Onları genellikle hayatın erken dönemlerinde bulursunuz, eşinizi bulamamanız nadirdir. O zamanlar senin adın Lily'ydi." Blair'le olan kod adımı düşünerek ona göz kırptıyorum ve Lily'nin kim olduğunu sorduğumda benim olduğumu söylüyor. "Eşini hiç bulamadın, yaşlı olduğundan değil, ama buraya ziyarete geldiğimde kaderimizde birbirimizin olduğu belliydi."

Elimi sallayarak etmesi için onu teşvik ediyorum, başka ne söyleyeceğimi .

"Buradaki çoğu insan anlamadı ve onaylamadı. En çok da *sen onaylamadın*. Sen masum ve tatlıydın, benim karanlığıma kapılmak senin için bir meydan okumaydı."

"Belki de Lily'ye sadık kalalım, bana değil. Söylediğin şeyle ilgili hiçbir anım yok. Bu yüzden bana Lily demenin adil olduğunu sanmıyorum."

İç çekiyor. "Sanırım haklısın. İkiniz birbirinize benzemiyorsunuz." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, olduğum kişinin bu diğer versiyonunu daha çok sevmesi gerektiğini düşünüyorum. Bunu tam olarak anlamasam bile. Bana bakarken başparmağı çenemi eğiyor, koyu renk gözleri yumuşak ve yüzü rahat. "Seni olduğun seviyorum. Hiçbir şeyi değiştirmedim."

İç çekiyorum ama başımı sallayıp devam etmesine izin veriyorum.

"Sık sık ziyaret ettim. Lily'ye çok değer veriyordum ama onun bir karar vermesi ; hayatını burada yaşamak ya da benimle birlikte cehenneme gelip iblis olmak."

"Neyi seçti?"

"Cehenneme gitme vakti gelene kadar burada kalmayı tercih etti. Ne yazık ki bu şansı hiç bulamadı. Beni hiç seçmedi ve ben de onu pek suçlamıyorum." İşte o anda Lucifer'in soğukkanlı yüzü düşer, daha önce hiç kimse tarafından seçilmemiştir. Kader her zaman onun yerine karar vermiştir ve tek istediği

birisinin onu olduğu gibi önemsemesi. Ona bakarken kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Gözleri göle bakıyor ve Lily ile gerçekten nasıl kıyaslandığımı merak ediyorum, onun için aynı mıyız yoksa farklı mıyız? Biriyle kıyaslanmaktan hoşlandığımı sanmıyorum, aynı olsak da farklı yaşamlarda olsak bile. Ona Lily'nin asla sahip olamayacağı bir şey verdiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum - gerçek bir şefkat. Lucifer devam ederken bu düşünce beni ürpertiyor.

"Tanrı bana kızgındı, belki de kıskanıyordu. Emin değilim." "Onu o mu öldürdü?"

"O yaptı. Onu öldürmekle kalmadı, onu geri alma şansıyla benimle alay etti."

"Hançer mi?" Ben soruyorum.

"Lily'yi bununla öldürdü, eğer hançer tekrar uyanırsa bunun bana hediyesi olacağını söyledi. Lily'nin daha güçlü bir versiyonu, benim karanlığımın başa çıkabilecek ve dönüştüğüm şey için affediciliğini temsil edebilecek bir versiyon."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Birkaç bin yıl. Güç ve kana susamışlıkla biraz kontrolden çıktığım birkaç yüzyıl oldu. Dizginlenmem gerekiyordu ama yine de yöntemlerin adil olduğunu düşünmüyorum."

"Kaç yaşında olduğunu unuttum," diyorum düşünmeden ve o da alay ediyor.

"İşte bu yüzden sana karşı böyle davranıyorum. Senin bir versiyonunun benden alındığını gördüm ve bunun tekrar olmasına izin veremem. Seni tekrar kaybedemem." Bunu yumuşak ve o kadar içten bir tonda söylüyor ki ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O da bana bakıyor, yüz ifadesi işkenceden geçmiş, uzun süredir yalnız olan bir adamın yüz ifadesi ve ben de o son umut kırıntısıyım.

"Yani ben senin kader arkadaşın mıyım?" Her zaman sakladığım şeyi itiraf ederken inliyorum. "Bunu hissettim," diye itiraf ediyorum ve o da sırıtıyor. "Sanki kalbim beni sana doğru çekiyor. Belki de sadece acınası bir şekilde seni özlüyorumdur diye düşündüm ama daha fazlası var."

"Çok daha fazlası. Her şeydir."

"O zaman neden gitmeme izin verdin?" Her zaman aklımdaki en büyük sorulardan birini soruyorum. *Diana öldürüldüğünde neden benim tarafımı tutmadı? Neden beni Elvor'la birlikte gönderdi?*

"Kısmen Dünya'da daha güvende olduğunu ve kim olduğunu öğrenmek için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için sana bir seçenek sunmak istedim. Ama çoğunlukla kimsenin bilmesini göze alamadığım için."

"Neyi biliyorsun?"

"Bizim hakkımızda. İnsanların birlikte olduğumuzu bilmesine izin veremem. Senin benim kader arkadaşım olduğunu. Risk çok yüksek. Hayatını tehlikeye atar, tıpkı dün gördüğün gibi." Kalın kalın yutkunuyorum. Geçen gün neredeyse hayatımı meleklerle kaptırmak üzere olduğumu inkâr edemem. Ama onun sırrı olma düşüncesi... Bunu da kaldırılabileceğimden emin değilim. "Sana her şeyi vermek istiyorum Lilith. Senden tek istediğim seni korumama izin vermen ve bunu yapabilmemin tek yolu da bunu açığa çıkarmamak."

"Ama Kas ve Toth biliyor," diyorum. Sesimin huysuz çıktığını biliyorum. Uzun zaman önce kimsenin sırrı olmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

"Onlar son derece sadık ve güvenilir arkadaşlar. Malikanede olmak istediğimiz her şey olabiliriz. Güvenli olduğu sürece birbirimize açıkça sevgi gösterebileceğimiz yerlere seyahat edebiliriz."

"Ama mahkemede, diğer iblislerin önünde?" "Benim asistanım olman gerekecek."

"Ya benim senin oyuncağın olduğumu düşünürlerse?"

"Bak meleklerle nasıl sonuçlandı," diyor açıkça ve ben iç çekiyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor ve eminim bunu yüzümden okuyabiliyor. "Seni kaybedemem Lilith. Lütfen."

Eminim ki lütfen kelimesi Lucifer tarafından o kadar nadir kullanılıyordur ki bunu söylemek onun için neredeyse acı vericiydi. Karşımdaki hayattan daha büyük adamın tıpkı benim gibi pek çok yönü ve güvensizliği var. O da benim gibi daha önce birini kaybetmiş, bu yüzden korumacılığını anlayabiliyorum. İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Hâlâ Beelzebub'ın canını yakabiliyorum."

Sırıttıyor ve başını sallıyor. "Sonsuza dek, tabii ki bir kez bulunduğunda."

Saçlarımı omzumdan itiyor ve bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor. "Beni Lily ile kıyaslamayacaksın değil mi?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kıyaslanamaz, aşkım. Benim karanlığım seninkini çağırıyor."



BÖLÜM YIRMI BEŞ

TCehenneme geri döndüğümüzde yapmak istediğim ilk şey Lilith'i yatağıma götürmek ve sonunda kendimi onun içinde kaybetmekti. Sonunda, göster

Gerçekten onun olduğumu. Koridorlarda yürüyüp odama doğru ilerlerken yüzünde hâlâ o hülyalı ifade var.

"Efendim," diye araya giriyor Toth ve ben bir iniltiyi tutuyorum. "Asmodeus ve Dax burada."

"Bekleyemez mi?"

Toth başını sallıyor, Lilith ile benim aramda gidip geliyor. Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ama Toth'un zamanımı boşa harcamayacağına güveniyorum.

Lilith yol göstermem için bana bakıyor, ben de başımla onu takip etmemi işaret ediyorum. Hepimiz toplantı odasına giriyoruz ve gerginlik had safhada. Daxaddon ve Asmodeus altlarına sıçacakmış gibi bakıyorlar. Lilith, Toth ve Milcom ben ruh halimi düzeltmeye çalışırken köşede duruyorlar.

"Güncelleme?" Neden akşamımı böldüklerini merak ederek havlıyorum.

"Ele geçirilenlerden birini bulduk. Açıkça görülüyor ki, ele geçirildiklerinde, ölümlü baştan sona orada bulunuyor. Ölümlü kadın, ele geçirildiği sırada kötü eylemlere tanık olduğunu ve iblisin adının Mara olduğunu söyledi."

İsmi duyunca irkildim ve Milcom'a baktım. Beelzebub ve Milcom şu anda hayatta olan üstün yetenekli ya da başka bir çocuğum olmadığını bildirdi. Ona nasıl acı çektireceğimi düşünerek çeneme vuruyorum. Beelzebub'ı Lilith'e teslim etme kararı daha da kolaylaştı.

Bir kızım daha var ve o da Dünya'da yaşıyor, acı çekiyor. Göğsümde bir ağrı var ve Asmodeus ile Daxaddon'un şaşkın yüzlerine bakarken o noktayı ovuyorum.

"Mara'yı bulduğunuzda, onu yakalayacak ve cehenneme götüreceksiniz. Ruhu yok edilmeyecek. Bana bozulmadan getirilecek. Anladın mı?"

"Evet, Tanrım," derler hep bir ağızdan.

"Milcom, konuşabilir miyiz?" Başımı eğerek odadaki iki iblisi toplantı odasının dışına çıkacaklarını varsayarak kovuyorum. Milcom, Toth ve Lilith beni odadan çıkarken takip ediyor ve ben de tamamen sinirlenmemek için elimden geleni yapıyorum.

Koridora çıkar çıkmaz Milcom'u boğazından yakalayıp duvara yapıştırıyorum. Toth ve Lilith iri gözlerle izliyorlar ama müdahale etmiyorlar.

"Çocukluğunu yaşayamadığını söylemişsiniz."

"O Beelzebub'dı, efendim. Cehenneme daha çabuk gidebilmek için görevlerimizi paylaştık." O konuşurken yalanın tadını alıyorum ama ona bunu söylemiyorum. Milcom uzun zamandır buralarda, Cehennem'in iç işleyişi hakkında çok şey biliyor. Ona güvendim ve o da bana karşılığını böyle mi ödüyor?

"Eğer yalan söylediğinizi anlarsam, acı çekersiniz. Anladın mı?" Milcom başını sallıyor, şakağından aşağı bir ter damlası süzülüyor. Elimi tuttuğu için yüzü kıpkırmızı. "Bana Beelzebub'ı getirin."

Onu önemsenmeyen bir pislik gibi yere fırlatıyorum ve odama doğru hışımla gidiyorum. Arkamda Lilith'in topuk seslerini duyuyorum ama hızımı kesmiyorum. Kapımı açıp ceketimi kol düğmelerimle birlikte yere fırlattığımda benden çıkan ses korkunç ve neredeyse hayvani. Nefes alamıyorum.

Gömleğimin yakası o kadar boğucu geliyor ki, onu agresif bir şekilde belimin ortasına kadar yırtıyorum. Yatağın kenarına oturuyorum, dirseklerim uyluklarımın üzerinde ve parmaklarım saçlarımın tellerini çekiştiriyor.

Lilith'in burada olduğunu neredeyse unutuyordum, ta ki önümde diz çöküp küçük ellerini kalçalarımın koyup bana hak etmediğim bir şefkat ve hayranlıkla bakana kadar.

"Mara kim?" diye soruyor usulca. Avuç içlerimle gözlerimi kabaca ovuyorum.

"Kızım."

Kalçalarımı tekrar okşayana kadar bir süre hareketsiz kalıyor. "Onu geri alacağız," diye ısrar ediyor ve bu benim ona yeni bir gözle bakmamı sağlıyor. Bana ne kadar berbat biri olduğumu söylemesi gerekirdi. Benim için gerçekten önemli olan biriyle nasıl ilgilenemeyeceğimi. Lilith'i ya da kızlarımı hak etmiyorum. Ama özümde bencil bir piçim ve bunu bir şekilde hepsiyle düzeltmeyi planlıyorum.

"Ben... Ben bilmiyordum."

Başını sallıyor ve topuklu ayakkabılarını çıkarıyor ama bana dokunmayı asla bırakmıyor. "Onu sağ salim geri getireceklerine güveniyor musun?"

"Emin değilim."

"Gitmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum, onun da gideceği düşüncesini aklım almıyor. "Hayır. Eğer bu çok fazlaysa..."

Kalçalarımı sıkıyor. "Öyle değil. Blair'i seviyorum ve eminim Mara'yı da seveceğim."

Bu beni gülümsetiyor ve başımı sallıyorum. "Onunla görüştüğünün farkında olduğumu biliyor muydun?"

Bunca yıldır Blair'i kontrol etmesiyle ilgili ne hissettiğimi umursamadığını belli edercesine omuzlarını silkiyor. "Ona bir insan olarak değer vermenin yanı sıra, sanırım ayrı kaldığımız süre boyunca beni sana yakın tutan şey oydu."

Parmak uçlarım saçlarını geriye itiyor ve çenesini bana doğru eğerek yüzüne iniyor. "Seni hak etmiyorum, Cehennem Ateşi."

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Ama yine de buradayım."

"Kas," diyorum ve kaşları çatılıyor. "Kas bu davada."

Lilith arkadaşının adını duyunca sevgiyle gülümsüyor. Lilith'le bu kadar uzun süre ayrı kalmamızın nedenlerinden biri olduğu için kendisinden yarı nefret ediyorum. Bunun çoğunlukla benim hatam olduğunu biliyorum ama başkalarını suçlamak daha kolay.

"Onunla konuşabilirim," diyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, ben onunla irtibata geçerim."

Başını eğiyor ama başını sallıyor. Daha önce sahip olduğum tüm lezzetli düşünceler gitti. Tek yapmak istediğim başarısızlıklarım için kendimi kamçılamak. *Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Hâlâ dikkatsiz miyim?*

Blair mutlu görünüyor ve bunun nedeni onu uzaktan korumam. Dürüst olmak gerekirse, bazen beni hiç bilmeseydi daha mutlu olur muydu diye merak ediyorum. Belki de Mara için en iyisi ona tam bir iblis olması için yardım etmem ve sonra onu yalnız bırakmamdır. Neden dokunduğum her şey kırılıyormuş gibi hissediyorum?

Lilith beni yatağa çekerek, "Hadi," diye cesaretlendiriyor. Başını ve avuçlarını göğsüme koyarak yanıma uzanıyor. Kokusu ve varlığı beni biraz olsun kendime getiriyor ama yine de kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Gerçekten kaderimde var ve aşkı hak etmiyor muyum? Bu yüzden mi böyle şeyler olmaya devam ediyor?



Dünya'ya gidip Mara'yı kendim getirsem mi diye defalarca düşündüm. Ancak bu fikri her düşündüğümde, beni takip eden suçluluk ve kendinden nefret etme duygusuna engel olamıyorum. Belli ki etrafımdaki herkes ruh halimin farkında.

Milcom benim gazabımdan korktuğu için çukurlarda saklanırken Toth mesafesini koruyor, eminim.

Benden saklanmayan tek kişi Lilith. Agresif bir şekilde yüzüme bakmıyor, ama yanımdaki yerini koruyor, asistanım ve ortağım olarak işini yapıyor. Sanırım ona özel bir etiket koymadık ama onu hak etmesem de o benim.

Günün ilk buluşması Ponds ile ve tek yapmak istediğim Lilith ve benim masamın karşısında oturan küçük narkotiği öldürmek.

"Lordum, Elvor'un davranışları giderek kötüleşiyor."

Lilith yanımda alay ediyor. "Biri birine nasıl yanlış işkence yapar?" "Sen anlayamazsın. İki dakikadır iblis ."

Lilith gözlerini deviriyor ve Ponds'a sırtıyor. "Kimse ispiyoncuğu sevmez' sözünü duymadın mı?"

Ponds bana bakıyor, ancak benden hiçbir yardım alamadığını fark ediyor. Dürüst olmak gerekirse, çukurun nasıl idare edildiği konusundaki şikayetlerinden oldukça sıkıldım. Lilith'in ilgilenmesi çok daha iyi.

"Ben sadece işlerin yolunda gitmesini sağlamaya çalışıyorum," diye tekrar deniyor, biraz daha dik oturarak.

"Mmm, bana Elvor'un başının belaya girmesini istiyormuşsunuz gibi geldi. Neden, Ponds?" Adını ağlamaklı bir sesle söylüyor ve ben derin bir nefes alarak tavana bakıyorum.

"Ben... Ne demek istediğinizi anlamadım." "Elvor'un arkadaşım olduğunu biliyor muydun?" "I..."

"Elvor'un bana ona aşık olduğunu söylediğini ve onun ilgilenmediğini biliyor muydun? Şimdi de onu alt etmek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Elvor az konuşan bir adamdır, söylediklerinin hiçbirisi yalan değildir," diyerek ortağımı destekliyorum ve Lilith pembe yanaklarıyla bana bakıyor. Ayağa kalkıyorum, ceketimi düzeltiyorum ve elimi Lilith'in sandalyesinin arkasına koyuyorum. "Bunu hallettiğini varsayıyorum, sevgilim?"

Lilith başını sallayarak, "Biliyorum," diye onaylıyor.

"Aferin kızıma," diyorum, öne doğru eğilip başının üstünü öpüyorum. Yanakları alev alev yanıyor ve Ponds'a baktığımda ağzı bir karış açık. "Siktir," diye inliyorum.

Parmaklarımı şıklatarak Pond'un ruhunu bedeninden ayırıyorum. Bedeni yere yığılırken gölgeli karanlık ruh inliyor. Avucumu açıyorum, ruh isteksizce elime doğru süzülüyor, sonra onu ağzıma alıp bütün olarak yutuyorum.

Ruhu mideme inerken Lilith bana göz kırpmıyor. "Az önce onun ruhunu mu tükettin?"

"Ben yaptım. İğrenç küçük ruh."

"Onu bizi birlikte gördüğü için mi öldürdün?" Başımı sallayıp iç geçiriyorum, yüzüm onunkinin önünde olacak şekilde eğiliyorum.

"Ponds'a güven olmaz."

sallıyor ve hoşnutsuz mu yoksa mi olduğunu anlayamıyorum.

"En azından artık Elvor'u rahatsız etmeyecek." Eşimin fae iblisine duyduğu sevgi karşısında gözlerimi deviriyorum.

Her şeye rağmen ona gülümsüyorum ve Toth hışımıla içeri girdiğinde dudaklarım neredeyse bir nefes , öne doğru eğiliyorum. Kapıyı çalmamak onun yapacağı bir şey değil.

"Hemen çukura gitmemiz gerekiyor" dedi. Resmi bir selamlama yok, sorma yok, sadece söylüyor.

"Burada kal. Ben hemen döneceğim." Lilith bana kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu. Ama Toth ve ben birlikte çukura doğru ilerliyoruz. Yerdeki zavallı ruhun kim olduğunu gördüğümde, yüzümü kaplayan vahşi gülümsemeye engel olamıyorum.

Bir köşede inliyor, artık tam olarak bütün değil.

"Beelzebub, endişelenme delikanlı. Seni tekrar bir bütün haline getireceğim," diye yumuşak bir ses tonuyla ikna ediyorum. Ruh ortaya çıkıyor ve ben gerçek niyetimi saklıyorum. Kısa bir süre önce Ponds'u tüketmiş olduğumdan, ona bedenini geri vermek için kendi kanımdan bir damla kullanmak çok kolay. Beelzebub beyin yerine boka sahip, basit görünümlü bir iblis olduğu için onu bedene kavuşturmak fazla bir şey gerektirmiyor.

"Lordum," diye

mırıldanıyor. "Ne

oldu?"

"Kasdeya ve Daxaddon, lordum. Kontrolden çıktılar."

"Hmm, kabul edilemez. Toth, neden iblis için bir sandalye ve bir bardak su

getirmiyorsun?"

Toth sırtarak yanındaki sandalyeyi kapar ve Beelzebub oturur. Toth ona suyu uzatır.

Gölgelerimi çağırıyorum, yüzüne gelmeden önce onu sandalyeye kilitliyorum.

"Bana ihanet ettin, Beelzebub. Şimdi... Acını sonsuz ve acı verici yapabilirim ya da bana gerçeği söylersen seni acı ve ıstıraptan kurtarabilirim."

Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzülürken kekeliyor.

"İstemedim lordum. İstemedim."

Boğazını öyle bir sıkıyorum ki yüzü kızarıp şişiyor. "Ne yapmak istemedin?"

Konuşabilmesi için onu bir süreliğine serbest bırakmak zorundayım. "Melekler, Cehennem'e yeni bir hükümdar istiyorlar. Onun bunu yapabileceğini düşündüler."

"Kimi?" Zaten biliyorum ama bana her şeyi anlatmasını istiyorum. Bana ihanet etmek istemediği konusunda yalan söylediğini biliyorum ama meleklerle ilgili itirafı doğru gibi.

"Mara, o kana susamış ve güçlü, senin kanından yapılmış. Yönetimi ele geçirebileceğini düşündük."

"Daha önce bana öldüğünü söylediğin kızımın beni gasp etmeyi mi planladın? Ne zamandır bana karşı çalışıyorsun?"

Elimi uzatıyorum ve Toth benim sözlü olarak istememe gerek kalmadan avucuma bir hançer koyuyor. Ben hançeri tutup onu böğründen bıçaklamaya hazırlanırken, o kırılıyor.

"Bekle, . Sana her şeyi anlatacağım."

"Devam et."

"Melek. O... o bir şaşırtmacaydı." Bıçağın ucuyla derisini dürtüyorum. "O meleğin düştüğü gün. Her şey o gün başladı."

Başımı ona doğru eğiyorum. Yalan söylüyor. Ondan önce de işin içindeydi.

"Mara nerede?"

"Bilmiyorum ama ondan uzakta olamazlar. O... o seni ." Gerçek bu ve kalbim parçalanıyor.

"Sanırım bunu ona sen söyledin?"

"Ve..." Başını sallayarak yutkunuyor. "Ve ne? Seni işe yaramaz amcık!" "Cehennemi ele geçirmek istiyor."

"Eminim senin işgüzar ihanetinin bununla bir ilgisi yoktur?"

"Lordum-"

Suratına bir tokat atıp dik duruyorum ve Toth'a dönüyorum.

"Toth, yerinde kaldığından emin ol. Ben hemen döneceğim."

geldiğince kendimi toparlıyorum. Duygularımın beni ele geçirmesine izin verirsem, onu çok erken öldürmüş olurum. Ve yerine getirmem gereken bir sözüm var.



BÖLÜM YİRMİ ALTI

O Tabii ki acil bir durum için beni getirmeden gitti. -figürler. Yatağıma uzanıp Doom'u okşuyorum. Cehennemde olmayı gerçekten seviyor gibi görünüyor ve onu suçlamıyorum, ben de burayı seviyorum. Lucifer ve benim aramdaki hava temizlendiğinden beri daha da çok. Birkaç yumuşak dokunuştan ve bariz flörtleşmelerden daha fazlasının yaşanmamış olmasının beni hayal kırıklığına uğrattığını inkâr edemem.

Ama başka bir kızı olduğunu öğrendiğinden beri işler zorlaştı. Onun en sevimli bulduğum özelliklerinden birinin bu olduğunu söylemek yanlış mı olur? Gerçek bir pislik olabilir, beni yanlış anlamayın, ama onun kızları ve benim için ayrılmış yumuşak bir tarafı olduğunu bilmek.

Umarım her şey yakında çözülür, sadece Lucifer'in biraz huzur bulması için değil, aynı zamanda bu gerçekten ilerlemeye başlayabilir.

Beni duvara iten ve yıldızları görece kadar sert parmaklayan Cehennem Lideri nerede? Bu sefer direnemeyecektim.

En azından. Lucifer'ın neyle çalıştığını gördüm ve onu istiyorum. Onun her şeyini istiyorum ve kendimi hâlâ başarısız hissederken bunu kendime itiraf etmek çok zor. Diana'yı hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Ama ben aptal değilim. Meleklerin geçen gün yapmaya çalıştıkları şey, Diana'nın buraya gelme sebebi olmalı. Beni Lucifer'e karşı kullanmaya çalışacakları konusunda uyarmak için, belki de onun kader arkadaşı olduğumu bile biliyordu.

Keşke.

Keşke Beelzebub onu öldürmeseydi. Eğer o mesajı bana iletmiş olsaydı, bunca yıl boşa gitmezdi ve hala burada olurdu.

Yan dönüp Doom'un çenesini kaşıyorum, mırıltıları parmak uçlarımda yankılanıyor.

"En azından beni seviyorsun Doom," diyorum ona ve yüzünü elime sürüyorum. Kapım çalınıyor ve ben daha bir şey söyleyemeden Lucifer kapıyı açıyor. Heyecanlı mı görünüyor?

"Sana bir hediyem var," diye duyuruyor yüzünde bir sırıtışla. Tıslayarak yataktan atlayan ve saklanmak için kara kedi kulesine giden Doom'a bakıyor.

Ona gülümsedim. "Öyle mi? Ne oldu?"

"Şaşırmayı tercih etmez miydin?"

"Başka bir elbise mi? Başka bir elbiseyi geri çevirmezdim."

"Bildiğim iyi oldu ama hayır. Bu çok daha iyi."

Lütfen bana bunun cinsel bir şey olduğunu söyle. Belki de benim hediyem bol miktarda orgazm ve onun beni sınırı o kadar yaklaştırmasıdır ki kırılıyorum, onun için yalvarırım. Hala yanımda duruyor, saçlarımı omzumdan iterek sırtımdan aşağı dökülmesini sağlıyor.

Lucifer'ın dokunuşu daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Bana bakıp gülümserken her şeyi tüketiyor.

"Belki bir kısmı sonra, ama bu hediye bekleyemez."

Ona birkaç kez göz kırpıyorum, ağzım açık kalıyor ve hemen ardından tekrar kapanıyor. "Nasıl?"

"Ruh eşimin beni ne zaman istediğini nasıl bilemem? Hadi ama." Sonunda küçük bir kahkaha atıyor ve yemin ederim neredeyse oracıkta bitiyorum.

Bizi çukura götürürken tüm uyarılma düşünceleri arka planda kayboluyor. Toth'un kollarını kavuşturmuş durduğu bir duvara bakıyorum.

"Hepsi bu kadar, Toth," diyor Lucifer başını sallayarak. Sağ eli de başını sallayarak bana yarım bir gülümseme veriyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Lucifer omuzlarımdan tutup beni döndürdüğünde, kalbimin durduğuna yemin edebilirim.

Beelzebub önümde oturuyor, dudağı kanıyor ve bir sandalyeye bağlı. Önce bana sonra Lucifer'a bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Omuzlarıma ve boynumun kıvrımlarına nazıkçe dokunuyor. Bir erkeğin bana verdiği tüm sözleri yerine getirmesi eşsiz bir duygu. Bu sonuncusuydu. Kapanış için ihtiyacım olan şey.

Diana'nın bir parçası sonsuza dek benimle yaşamayacak değil. Ama onun ölümünü anlamlandırmak ve ona zarar veren insanlardan intikam almak bu parçanın daha az acı vermesini sağlayacak. Lucifer onun zihnini kirleten melekleri çoktan öldürdü, şimdi de onun ölümden sonraki hayatını elinden alan adama zarar vereceğim.

"Memnun musun?" Lucifer kulağıma doğru soruyor ve ben önümdeki hediyeye bakarak başımı sallıyorum.

"O nasıl burada?"

Dudaklarını kulağımın kabuğuna yakın hissedebiliyorum. "Arkadaşın Kas'ın bununla bir ilgisi olabilir."

Gülümsüyorum ve Beelzebub yüzünü buruşturuyor. "Onun senin kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye sızlanıyor ve ben başımı sallıyorum.

Lucifer'in eli kolumdan aşağı kayıyor ve bana hançerimi verene kadar etinin benimkine değme hissini zlyorum. Benim olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Ağırlığı ve kabzasının verdiği his artık iime işlemiş durumda.

O bırakana kadar avuç içi benimkine sarılıyor. "Canlarına oku, aşkım." Uzaklaşıyor ve ben onu izlemek için dönüyorum. İri gövdesini gelişigüzel duvara yaslamış, sadece beni izliyor.

O zaman beni gerçekten kabul eden birini bulduğumu ve yapabileceğim hiçbir şeyin onu korkutamayacağını anladım. Gerçek ben olabilirim ve Lucifer benim bir canavar ya da kötü bir insan olduğumu düşünmez. Aksine, her zaman sakladığım bu yanımı kucaklıyor. Dudağımı ısıyorum ve o da başını sallayarak beni onaylıyor.

Karanlığımı cesaretlendiriyor.

Omuzlarımı geriye itip Beelzebub'a bakmadan önce Lucifer'a gülümsüyorum. Çok talihsiz bir iblis. Saçları ince ve kel, gözleri boncuk boncuk ve hilekrlıkla dolu. Ama şu anda tüm vücudunun gerilmesini izliyorum ve ona acı çektirmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.

Hançere bakarken Lucifer'in büyülü silahlar ve her birinin farklı yeteneklere sahip olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Bu onu öldürmez mi?" Lucifer'a bakmadan soruyorum.

"Sadece bu akşam için. Yarın yeniden canlanacak." "Duydun mu, sıçan? Senin ve benim için uzun bir sonsuzluk olacak."

"Lordum, yle demek istemedim. Lütfen beni affedin. Bir hata yaptım. Ne isterseniz yapacağım."

İki adım ileri atıyorum, kız kardeşimin canını alan iblisin önünde dururken topuklarım imento zemine gürültüyle vuruyor.

"Yalvarman gereken kişi o değil," diyorum ve bakışları benim yüzümden köşedeki Lucifer'ın yüzüne kayıyor.

"Lordum?"

"Onu duydun," diye cevap veriyor ve bunun benim için ne kadar çekici olduğunu üzerimden atmam gerekiyor. Söz konusu iblise dönüp bakıyorum ve dehşeti hissediliyor. Onun korkusundan besleniyorum, bu beni heyecanlandırıyor. Benden korkmalı. Geri çekilmek yok, bu sadece kurban arayan vahşi kalbim değil. Bu yıllarca bastırılmış ve tatmin edilmemiş bir intikam, keder ve suçluluk duygusuyla kaybedilmiş yıllar. Beelzebub bana son yıllarda canımı yakan her şeyin sembolü gibi geliyor.

"Nereden başlamalıyız?"

"Lütfen, özür dilerim. Ben sadece işimi yapıyordum."

"Arkadaşım Elvor parmaklarla başlamayı sever, belki de oradan başlamalıyız." Arkamdan bir kıkırdama duyuyorum ve Beelzebub'u hazırlıksız yakaladığım için gülümsüyorum. O kadar hızlıyım ki bıçağımın bağlı ellerine indiğini ve orta parmağını kopardığını görmüyor bile. Beelzebub kanayan parmağına bakarken acı içinde feryat ediyor. Sembolik, yüzük parmağına saldırmalıydım, bu tam bir döngü olurdu.

"Ben bunu hak etmiyorum."

"Hayır, haklısın, değilsin." İç çekişini izliyorum ve panik yüz hatlarını terk etmeye başlıyor. "Çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

Sonunu getirmem gerekiyordu, boğazına doğru etkili bir kesik attım. Kanayacak kadar derin ama onu öldürecek kadar değil. Kan gömleğini kirletirken boğuluyor ve eminim kendi tenimde de bazı lekeler var. Ama orada durmuyorum, etini kesmeye devam ediyorum, tek başına öldürecek kadar derin olmayan ama birlikte ona dayanılmaz ve kalıcı bir acı verecek kesikler.

"Biliyor musun, bunca yıl seni nasıl öldüreceğimi düşündüm," diyorum ona, ellerimle konuşurken hâlâ hançerimi tutuyorum. "Ama

Bunun güzelliğini biliyor musun?" Bana bakıyor, tamamen kanlı bir karmaşa gibi görünüyor. Bu çok güzel.

Konuşma yetisini kaybettiği için homurdanıyor ve ben bunu devam etmek için verdiği onay olarak kabul ediyorum. "Aslında ölmeyeceksin." Gülüyorum ve hançeri akciğerine saplıyorum. Ben acıdan yüzünü buruşturan çirkin yüzüne gülümserken o hırıldıyor ve ağlıyor. "Seni öldürmeyi düşündüğüm her yolu tek tek yaşayacağım ve meşgul olduğum günler? Bunu yapması için başka birini göndereceğim. Varlığının geri kalanı acı verici ve acımasız olacak ve kendinden başka suçlayacağın kimse yok. Bir dahaki sefere kadar."

Bıçağı çeviriyorum, muhtemelen kalbine saplıyorum ve hayatının gözlerini terk edişini izliyorum. Bu, tek başıma yaptığım en tatmin edici cinayetti ve sandalyeye yığılışını izlerken vücudumda dolaşan adrenalin gerçek dışı.

Sanki göğsümden bir yük kalkmış, uzun zamandır aradığım intikam gerçekleşmiş ve bunu istediğim zaman yapabilirim. Kanlı bıçağı Beelzebub'ın gömleği boyunca sürüklüyorum ve arkamı dönüyorum.

Ben daha onu arayamadan elleri yüzümde, ben yüzüne bakarken başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor.

"Muhteşem," diyor dudakları dudaklarıma değmeden önce.

Az önce yaptığım şeyin heyecanından mı yoksa Lucifer'ın beni ilk kez öpmesinden mi emin olamıyorum ama devrimsel bir his. İki insan arasındaki başka hiçbir öpücüğe benzemiyor. Lucifer'ın dudakları benimkiler üzerinde her şeyi tüketiyor. Dudakları hayal ettiğimden daha yumuşak ama nazik de değil, zaten öyle olmasını da beklemezdim. Dudaklarımı ayırıp diliyle beni keşfederken öpücüğü agresif ve talepkâr. Benden kaçan iniltiye engel olamıyorum ve o da açlıkla beni yutuyor.

İri elleri sert, biri kafatasımın arkasını kavrayıp saçlarımı karıştırırken diğeri çenemi ona doğru eğiyor. Beni öpmek için belirgin bir şekilde eğilmesi gerekiyor ve inlediğini duyuyorum. Elleri yüzümü terk ederken iç çekiyorum ama beni kalçalarımından tutup bir eliyle yakındaki bir masanın üzerindeki her şeyi silip süpürürken rahatlıyorum. Silahların ve aletlerin yere düşerken çıkardığı şangırtı sarsıcı ama elleri tekrar yüzümdeyken kolayca unutuluyor.

Bir daha asla onun dokunuşu olmadan olmak istemiyorum, karar verdim. Onun teni benimkine , kendimi bütün hissediyorum.

"Bunun gitmesi gerekiyor," diyor parmağı elbisemin taraklı kolunda gezinirken. Yutkunup başımı sallarken kelimelerden yoksun hissediyorum. Sırıttıyor ve parmağının bir pençeye dönüşmesini izliyorum.

Elbiseyi üzerimden kesip çıkarırken sivri ucun göğsümden aşağı kaydığını hissettiğimde nefes alıyorum.

"Bunları sevdim."

"Biliyorum," diye cevap veriyor, öne doğru eğilip dantelli göğüslerimi emiyor. İnliyorum ve göğsümü ağzına doğru itiyorum. Elleri normale dönüyor, biri kalçamı kavıyor, diğeri saçlarımı sıkıyor.

Meme ucumu sertçe emiyor, zevk ve acı arasındaki çizgi tamamen buluşuyor ve ben iniltiye dönüşen bir sızlanmayı tutamıyorum.

Karşılığında saçlarını avuçlayarak onu göğsüme bastırıyorum ve o kadar erkeksi bir onay sesi çıkarıyor ki neredeyse olduğum yerde boşalıyorum. Saçları parmaklarımın altında yumuşacık ve açgözlülükle yüzünü diğer göğsüme yönlendiriyorum.

"Kendini dışlanmış hissetmesini istemeyiz," diye şaka yapıyor ve benim yönümü takip ederek diğer meme ucuma da aynı muameleyi yapıyor.

Eli saçlarımından ayrılıp vücudumda geziniyor ve diken diken ediyor. *Birinin dokunuşu nasıl bu kadar önemli olabilir? Sanki benim*

yanıyor ve onu söndürebilecek tek şey de bu hissi yaratan aynı kişi.

Lucifer bedenimi masanın ucuna doğru kolayca hareket ettiriyor, eli karnımdan aşağı kayıyor ve parmaklarının arkası amımı örten dantelin üzerinde geziniyor.

"Söyle bana aşkım, seni en çok ne ıslattı? Bıçağınla onun hayatına son vermek mi?" Göğsümü öpüyor ve bana bakıyor. "Güzel elbiseni çıkararak seni mahveden pençem miydi?" Koyu renk gözleri benimkilerle buluşurken omzuma bir öpücük daha konduruyor. "Yoksa sadece dokunuşum muydu?"

"Her şey," diyorum nefes nefese bir ses tonuyla.

Parmakları hâlâ külotumun dantellerinde aşağı yukarı geziniyor ve tek istediğim külotumu yana kaydırıp benimle birlikte olması.

"Lütfen."

Kaşını kaldırıyor. Onun için ne kadar utanç verici bir şekilde ıslandığıma bakarken, beni mahvetmeye başlayan o sırtış yüzünü ele geçiriyor.

"Ne istiyorsun, aşkım?" "Her şey, her şey, sadece dokun bana."

"Şu anda sana dokunmuyor muyum?" diye alay ediyor ve aynı anda hem ona vurmak hem de onu becermek istememe neden oluyor.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Gelmek ister misin, Hellfire?" Başımı salladım. Bana dokunmayı kesiyor ve neredeyse ağlamak istiyorum. Bu istediğimin tam tersi. Öne doğru eğiliyor, kolları sırtıma dolanıyor. Elbisemi çıkarışının tam tersi bir hareketle sütyenimi nazıkçe çıkarıyor ve açıkta kalan göğüslerime bakarken dudaklarını yalıyor. Lucifer'in becerikli parmakları sarı saçlarımı omuzlarımın arkasına itiyor ve dudakları kulağımın kabuğuna değecek şekilde eğiliyor.

"Nereden başlayayım? Parmaklarımı içine sokup ıslaklığının elimden aşağı damladığını mı hissetmeliyim? Ya da amcığını dilimin üzerine mi fişkirtmeliyim? Ya da belki de tanıştığımız andan beri istediğim gibi sikimi içine sokmalıyım."

Nefes nefese kalıyorum, sözleri kulaklarımda çınlıyor. "Hepsini," diyorum saçlarını kavrayıp bana bakmaya zorlayarak. "Bana vereceğin her şeyi istiyorum."

Gülümsüyor ve kalbim eriyor. Bu gülümsemenin sadece benim için olduğunu biliyorum ve elimde olmadan ben de gülümsüyorum. Saçlarımı çekiştiriyor ve dudakları boğazımın sütununu buluyor, öpüyor, ısıyor ve yalıyor. Kendimi en lezzetli ama en sinir bozucu şekilde oyuna getirilmiş gibi hissediyorum. Dudakları tenimde sıcak ve acele etmiyor. Etimi kemiriyor ve sonra acıyı öpüyor. Dudaklarını her yerde istiyorum, boynumda, göğsümde, amımda. Dizlerimin üzerine çöküp bana dokunmayı asla bırakmaması için yalvarmak istiyorum. "Lütfen, efendim,"

Dişleri boğazımda gezinirken vücudunun bacaklarımın arasında titrediğini hissediyorum. Bir itiraz sesi çıkarıyorum ve dişleri kulak mememi hafifçe çekiştiriyor. "Burada olmaz."

İkimiz de Beelzebub'ın buruşmuş bedenine bakıyoruz. Bana dokunduğu anda cesedinin burada olduğunu gerçekten unutmuştum.

"Senin odan mı benimki mi?" diyor.

Saçlarını geriye itiyorum ve beni nereye götürmesini istediğimi hemen anlıyorum. "Senin." Başını sallıyor ve hala takım elbisesini giyiyor olmasına rağmen beni karşısında tamamen çıplak bırakarak külotumu keserken pençesinin soğuk selamıyla şok oluyorum.

Dudaklarını yalıyor, beni kışkımdan yakalıyor ve bacaklarımı ona dolamamı sağlıyor, bizi yatak odasına götürürken kollarım geniş omuzlarına dolanıyor.

Vücutuma aç gözlerle bakarken sırtım lüks çarşaflarıyla buluşuyor. "Çok güzel."

Bu güçlü adamın bakışları altında vücudum alev alev yanıyor ve söylediği her şey egomun normal boyutunun beş katına çıkmasına neden oluyor - ki bu da bir şey söylüyor.

Kalçalarımın arkasını bir kez daha kavırıyor ve göğsüme doğru itiyor. Ani hareket yüzünden neredeyse ciyaklıyordum ama sıcak dilinin giriş yerimden klitorisime kadar beni yaladığını hissettiğimde bu kısa sürdü. Yemin ederim homurdanıyor ve kalçalarımı kavrayışı neredeyse morarıyor. Bu duyguyu kollarımı açarak karşılıyorum.

OceanofPDF.com



BÖLÜM YIRMI YEDİ

M Sonunda onun -ruh eşimin-, diğer yarımın tadına bakarken sikim pantolonuma yapışıyor. Elbette, onu parmaklarımda tattım. onca yıl önce. Ama bu -dokunuşumun altında inlerken onun sıcak ve arzulu amını tatmak- enfes.

Nelerden hoşlandığını keşfediyorum, dilimi klitorisinde gezdiriyorum ve o inleyip sırtını yataktan kaldırırken dar ve kaygan amını sikiyorum.

Eli benimkini kalçasına sarıyor ve bundan çok hoşlandığıma karar veriyorum. Lilith'in ellerini mümkün olan her an üzerimde istiyorum. Bizi ayıran çok şey oldu, çok fazla anlamsız ve saçma şey beni ondan uzak tuttu -bundan.

Burnumu klitorisine doğru kaydırıyorum ve o da inliyor. Dudaklarımı küçük demetin etrafına sarıp emmeden önce dilimi hızla tomurcuğa doğru yuvarlıyorum. Bırakmıyorum, emmekten vazgeçip onu titreten noktayı yalıyorum.

kenetlendiğini hissetme ihtiyacıyla, kalçalarından birini serbest bırakıyorum ve iki parmağımı ıslak, muhtaç amcığın sokarken omzuma düşüyor. Uzun parmaklarımı içinde kıvrırıp bacaklarını titreten etli bölgeye vurduğumda o kadar sıkı ki. Hızımı arttırıyorum, klitorisini emiyorum ve amını parmaklıyorum.

"Lucifer. Çok iyi." Adım dudaklarından bir coşku iniltisiyle döküldüğünde ürperiyorum. Eli başımın arkasına bastırıyor, beni amına doğru tutuyor ve ben merkezini kucaklarken gülümsüyorum. Lilith'in beni istemesine, bana yalvarmasına, bana sert davranmasına ihtiyacım var. Vermek istediği her şeye ihtiyacım var. Lilith dilimin üzerine boşalırken gerçek çaresizliğin ne olduğunu şimdi anlıyorum, tek kalçası yüzüme karşı titriyor ve amcığı parmaklarımı sağlıyor. Boşalırken adımı söylerken inlemeleri kadınsı ve yumuşaktı.

Bu sesten asla bıkmayacağım ve bunu günde mümkün olduğunca çok kez duymayı kendime görev edindim. Onu yalamayı ve parmaklarımla sikmeyi bırakmıyorum. Neredeyse çığlık atıyor, başımı itmeye çalışıyor, ama ben daha güçlüyüm ve açıkçası, tekrar boşalmasına ihtiyacım var çünkü onun içine girdiğimde ne kadar dayanacağımı bilmiyorum.

Dokunuşumun altında kıvranıyor. "Bu çok fazla, . Yapamam!"

Ağzım onun mükemmel amıyla o kadar meşgul ki ona ne kadar verirsem o kadar alabileceğini söyleyemiyorum. Hassas klitorisini emerken defalarca adımı söyleyerek pantolonunu indiriyor.

"Oh... Oh... Evet... Lucifer." Adımı son kez söylediğinde, memnuniyet dolu bir iç çekişle çıkıyor ve tüm kontrolümü kaybediyorum, kırılmasını izlerken parmaklarımı onun içinde kıvrarak ona bir orgazm daha yaşıyorum. Sanki onu ele geçirmişim gibi haykırıyor, sırtı yataktan tamamen kalkıyor.

Nefes nefese, ben vücuduna tırmanırken göğsünü kaplayan bir ter tabakası var. Bana bakarken gözleri kapüşonlu ve yumuşak. Başparmağı

Çenem, dudaklarımın arasına itmeden önce ıslaklığını topluyor ve başparmağının pedinde serbest bırakılmasının tadını alıyorum. Ben ona bakarken o bana genişçe gülümsüyor. Bu çok hoşuma gitti, onun hiçbir damlası ziyan edilmemeli.

"Hâlâ giyiniksin," diye yorum yapıyor.

"Soy beni o zaman." Ceketimin yakalarından tutarak beni aşağı çekiyor ve beni öyle şiddetli öpüyor ki başka hiçbir şey düşünemiyorum. Suçluluk duygum, korkularım, hepsi yok oluyor; düşünebildiğim tek şey bu mükemmel yarattığın tartışmasız benim olduğu. Dudaklarını yalarken mavi gözleri en berrak suyun havuzları gibi. Kendini tatmasından ve bundan zevk almasından duyduğum memnuniyeti engelleyemiyorum.

Gömleğimin düğmelerini açarken nazıkçe dokunuyor. Açıkta duran göğsüme bakarken yutkunurken boğazının sallanmasını izlemek hoşuma gidiyor. Ceketi ve gömleği omuz silkerek ona yardım ediyorum. Küçük elleri göğsümü keşfediyor ve ben bir ürperti tutuyorum. Ta ki tırnakları arkalarında pembe izler bırakarak aşağı inene kadar.

"Arsız küçük iblis. Bu gece benim uslu kızım mı , yoksa benim küçük veledim mi?"

"Ben her zaman iyi bir kızım," diye karşı çıkıyor sahte bir şokla. "O zaman benim için sikimi çıkar."

Yutkunuyor ve başını sallıyor, kemerimi çözüyor, pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açarken kemer halkalarında bırakıyor. Onları çıkarmak için yataktan kalkmam gerekiyor, ikimizi birlikte tamamen çıplak bırakıyor ve bu sefer dokunabiliyoruz.

"Şimdi ne olacak, aşkım?"

Dudaklarını yalıyor ve sonunda eşimize batmak için çok istekli olan ağlayan sikime bakıyor.

"Ben... Ben seni tatmak istiyorum."

"Oh, kesinlikle iyi bir kız oluyorsun." Ona sırtıyorum ve o da beni şaşırtarak çıplak bedenini yatağın üzerine sürüklüyor, sırtını yumuşak mindere dayıyor. Kızarmış teni ve sarı saçları siyah çarşaflarla mükemmel bir kontrast oluşturuyor. Başını yatağın ucuna doğru eğiyor ve ben onu izlerken kendime dokunmadan edemiyorum. Bu güzel yaratık *beni* memnun etmeye hazır.

"Lütfen," diye yalvarıyor yüzü tamamen ters döndüğünde ve yumuşak, pelüş dudakları aralanmış bir şekilde bana hazır olduğunda.

"Lanet olsun."

Yatağın yanında duruyorum, boyumu alması için mükemmel bir yükseklik. Bir eli kalçamın arkasına dolanırken diğer eli kık yanağımı kavıyor. Ucunu yalıyor ve boğazından aşağı kaymam için ağzını tamamen açmadan önce tükürüğüyle sikimi ıslatıyor. Bu pozisyonda boğazını tamamen rahatlatabiliyor ve sikimin boğazından aşağı kayışını tam bir coşkuyla izliyorum.

"Çok fazlaysa çimdikle beni, aşkım," diyorum ve o da onayını sikimin etrafında mırıldanarak beni inletiyor. Saçları kalçalarımı ve inciklerimi gıdıklıyor ve kıcımı ve uyluğumu sertçe kavıyor. Bu kadın benim için yaratılmış.

"Çok iyi gidiyorsun, sevgilim. Şu sikimi yutuşuna bak."

Kavrayışı sıkılaşıyor ve elim göğsünden aşağı iniyor, başparmaklarım gergin meme uçlarını çevreliyor. Boyuma sarılmış dudaklarının emişi kalçalarımı hareket ettirmeme neden oluyor ve her itişimi hevesle karşılıyor. Elim yumuşak teninden aşağı kayıyor, boğazının etrafını nazikçe sarıyor. Başparmağım tam ortasında ve sikimi içine aldığını hissedebiliyorum.

Beni emerken çıkardığı sesler müstehcen ve boğazının beni aldığını görsel olarak gördüğümde, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Olmam gerek

onun içinde.

"Siktir, aşkım. Çok iyisin ama seni şimdi sikmezsem ölebilirim."

Onu itiyorum ve oturmasına yardım ederken derin nefesler alıp veriyor. Başparmaklarım gözlerinin altını okşayarak bulaşmış makyajını temizliyor ve çarşafın köşesinden tutup ağzını siliyorum. Öne doğru eğilip alnını ve yüzünü öpüyorum. Geri çekildiğimde gözlerinin cam gibi olduğunu ve göğsünün hâlâ artan bir hızla inip kalktığını fark ediyorum.

"Çok güzel. Benim mükemmelim." Başının yan tarafını öperek duraklıyorum. "Vahşi," Bir duraklama daha ve bir öpücük daha, bu seferki çenesinin alt tarafına. "Muhteşem, küçük şeytan," diye bitiriyorum.

İblis kelimesini duyunca büzüşmüyor, övgülerime boğulurken tek görebildiğim yüzündeki gurur ifadesi. Parmakları boynuma dolanıyor, yatakta kayarken parmaklarının uçları saçlarımla oynuyor. Beni de yanına alarak yatağa geri düşüyor.

Hiç vakit kaybetmeden kendimi yumrukluyor ve uzunluğumun başını ıslak ve hazır girişi boyunca ovuyorum. Kalçaları benimkilere doğru itiliyor, gerilmek için yalvarıyor. Yavaşça içine doğru iterken sanki bedenlerimiz birbirlerinin ihtiyaçlarına çoktan uyum sağlamış gibi. Ben santim santim içine iterken amcığı beni sıkıca kavırıyor.

Güzel sarı saçları yatağın her yerinde ve dirseklerimin üzerine çökerken başını okşamaktan kendimi alamıyorum.

Bana bakıyor, esnek dudakları aralanmış, hafif nefesler veriyor. Yavaşça içine girip çıkıyorum, bedenime uyum sağlamasına izin veriyorum. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor; hiçbir şey başka bir bireyle bu kadar anlamlı hissettirmemişti. Elini kaldırıp çenemi okşuyor ve ben de avucunun içini öpüyorum. Bu küçük şefkat karşısında amcığı sıkıştı ve ben

Gözleriyle buluştuğumda tek yapmak istediğim tüm duygularımı kusmak. Doğru noktaya vurduğumda inlerken onları tutuyorum.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken, diğerinin bu andan ne kadar keyif aldığını izlerken kelimeler gereksiz görünüyor - birbirimizden ne kadar keyif aldığımızı.

"Ben... Ben..." Ben onu hiç bitmesini istemiyormuşum gibi yavaşça becermeye devam ederken cümlesini tamamlayamıyor.

"Neye ihtiyacın var, aşkım?"

Başını sallarken sulu gözlerini kırptırıyor. "Sadece bu," diye cevap veriyor. O anda neredeyse üzerine atlayacaktım ama onun yerine ağırlığımı daha fazla onun üzerine verdim. Göğüslerimiz birbirine sürtünüyor ve amının ıslaklığını ve sürtünmesini pelvisime karşı hissediyorum. Kulağıma karşı inliyor ve yardım edemiyorum ama yeterince yakın değilmiş gibi hissediyorum.

Ne kadar ten tene temas edersek edelim, Lilith'e asla varlığımın her zerresinin gerektirdiği kadar yakın olamayacağım. Ama bu fiziksel olarak olabileceği kadar yakın. Amcığı etrafımda kenetleniyor, göğüsleri göğsüme sürtünüyor, saçlarının kokusu doğrudan beynime gidiyor ve dudakları neredeyse kulağıma değiyor.

Hızım arttıkça elim başını kavırıyor ve keskin tırnakları sırtıma batarak onu daha hızlı becermem için beni zorluyor.

"Benim için bir kez daha gelecek misin?" Pantolonu kulağıma çarpıyor ama cevap vermiyor. "Bana bir kez daha ver, Lilith. O tatlı amcığının sikimin etrafında fışkırdığını hissetmeliyim."

O zaman, tırnakları kürek kemiklerimin derisini kestiğinde ve topukları kıkırmı morartacak kadar sert bastırıldığında, etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. Beni sımsıkı tutarken inlemeleri kulağıma tırmalıyor ve ben de kendi orgazmımın peşinden koşarak onu orgazm ederken beceriyorum.

Saçlarının kokusu burnuma saldırıyor ve yumuşak, küçük bedeni altımdayken boğazının kenarından kulağına kadar öpücükler bırakıyorum. Bitirirken çıkardığım ses vahşi. Aklımda şu anda ne kadar şanslı olduğumdan başka bir düşünce yok. Ruh eşim kollarımda, tatmin olmuş pantolonunun sesi kulağımda yankılanıyor ve onu bu gece üç kez boşalttığımı bilmenin erkeksi tatmini kemiklerime yerleşiyor.

Geri çekiliyorum ama o izin vermiyor, omuzlarıma sıkıca tutunuyor. Direnmiyorum, ondan ayrılmak istemiyorum, bu anın bitmesini istemiyorum.

Ölümlüler tüm kısa, sefil hayatlarını cennetin onlara getireceğini düşündükleri şeyi arayarak geçirirler. Ama benim yaşadıklarımın bir kısmını bile yaşasalardı, ütopyanın bulutlarda değil, yaratılmış tüm dünyalardan daha anlamlı olan güzel bir kadının içinde olduğunu bileceklerini biliyorum.

Ona bakmak için tekrar geri çekilmeyi deniyorum ve o da bana gülümsüyor. Gülümsemesine bayılıyorum. Hayatımda hiç şu anda hissettiğim kadar zavallı bir aptal gibi hissetmemiştim, ama daha az umursayamazdım.

"Banyo mu?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. Dizlerimin üzerinde durmuş, irkildiğinde içinden çıkıyordum. Bacaklarını indirmeye gidiyor ama ben onları tutuyorum ve döllerimin onun güzel amcığından damlayıp simsiyah çarşafların üzerinde birikmesini huşu içinde izliyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor gözlerini devirerek, ama yüzünde hâlâ şakacı bir gülümseme var.

"Ciddiyim. İçinden döllerim akarken ne kadar mükemmel olduğunu gördün mü?"

Kızarıyor, başını sallıyor. Bacaklarını indirmesine izin veriyorum ve benim ve onun karışımı aşağı akarken banyoya doğru yürümesini izlemekten zevk alıyorum. Musluğu açıyorum ve sevdiği poşetlerden birini içine atıyorum. Bu

Su hızla doluyor ve lavanta kokusu küçük banyonun etrafını sarıyor.

"Şeytan'ın banyo bombası gibi bir adam olacağını düşünmemiştim."

"Bu bir banyo bombası değil." Bana Şeytan demesinden hem nefret ederek hem de severek gözlerimi deviriyorum. Özellikle de az önce aramızda olanlardan sonra. Bu artık aşağılamak için kullandığı bir kelime değil. Kim olduğumu biliyor ve bunu kabul ediyor, karanlığımı ve her şeyimi.

"Banyo bombası gibi görünüyor."

"Sadece kışını içeri sok," diye karşılık veriyorum. Küvette durdum ve elimi uzattım. Elimi kabul ediyor ve teni ılık suya değdiğinde inleyerek içeri giriyor.

Önce ben oturuyorum, o önümde otururken uzun bacaklarım küvetin çoğunu kaplıyor, sırtı göğsüme dayanıyor.

"Bu senin küvetine son girdiğimden çok daha iyi," diyor ve ben öfkemi gizlemek zorunda kalıyorum. Ölümleri çok insancıl oldu. Keşke daha fazla uzatabilseydim, onlara acı çektirebilseydim ama zamanımız kısıtlıydı.

Saldırganın bedenine nasıl saygısızlık edebileceğimden bahsetmek yerine, "Seni burada seviyorum," diyorum.

"Ben de burada olmayı
seviyorum."

"Biliyorum."

"Cehennemde kalmak için neye ihtiyacım olduğu konusunda yalan söylediğimi biliyordunuz, o zaman neden bir şey söylemediniz?"

"Ve seni istediğin şeylerden mahrum mu bırakayım?" Bir kolumu beline dolayarak ve başımın arkasını küvete yaslayarak soruyorum.

"Seni şimdiden uyarıyorum, seviştik diye beni şımartmayı bırakamazsın."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum, yan tarafını sıkıyorum ve küvetin içinde hafifçe zıplamasına neden oluyorum. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Peki Şimdi ne olacak?"

"Benimle odamda kalmak istersin diye umuyorum," diyorum. Belki muhtaç gibi görünüyorum ama gerçekten umurumda değil. Bunu reddetmeyeli çok uzun zaman oldu ve daha fazla ayrı zaman geçirmek istemiyorum.

"Sadece kedim de gelebilirse."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, ama yatakta olmaz."

"Hı-hı," diyor başını sallayarak ve göğsüme doğru eğilerek.

Bir süre bu Şekilde kaldık, ben saındaki bir parça kanı temizleyene kadar ılık suyun kaslarımızı rahatlatmasına izin verdik.

"Tatmin oldunuz mu?"

Gülüyor. "Evet,  orgazmdan sonra tatmin olmuş hissediyorum." Başımı sallıyorum ve i çekiyorum.

"Hayır, Beelzebub ile."

Suyun içine biraz daha batıyor, yarı kalkmış sikime doğru kayıyor. "Diana söz konusu olduğunda kendimi gerçekten haklı hissedeceğimden emin değilim. Ama onun uzun süre acı çekeceğini ve senin o meleklerle ilgilendiğini bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Sanki hayatıma devam edebilirmiŐim gibi." Dönüyor, yüzümü kavrarken bacakları belimi sarıyor. "Sanırım artık sonsuzluğa hazırım, kendim olmaya hazırım."

Glmsyorum, yüzünü tutup onu öpüyorum. Bu her Şeyi tüketen duygunun yakın zamanda geçeceğini sanmıyorum.



YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

I birkaç kez göz kırpıyorum ve yumuşak kumaşı yüzüme yaklaştırıyorum. Lucifer'in çarşafı melek kanatlarından ya da tek boynuzlu at kılından yapılmış olmalı, tüm evrenlerde daha yumuşak bir çarşaf olduğunu sanmıyorum. Kafamı kaldırdığımda Lucifer ateşin yanında, bacaklarını açmış, masanın üzerinde oturan Doom'u okşuyor. ateşin sıcaklığına.

"Kediyi sevdiğini biliyordum."

Kürkü onu yakmış gibi elini kediden çeker ve başını sallamadan önce viskisinden bir yudum alır. "Kediyi sevmiyorum."

"Mmmhmm," diyorum yataktan kalkarken. Lucifer'in gömleklerinden biri dışında hiçbir şey giymeden bacaklarının arasında duruyorum. Elleri hemen kalçalarımın arkasına dolanıyor ve tenimi sevgiyle okşuyor. "Yani şimdi seni her zaman becermek mi isteyeceğim?"

Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Umarım öyledir."

"Neden bu kadar geç kalktınız? Daha yeni yatmıştık."

"Bir şeyler doğru gelmiyor," diye itiraf ediyor ve yüzünü okşuyorum, kirli sakalları ellerime değiyor. Sadece ateşin yanında oturmak için bir elbise gömleği ve pantolon giymiş olsa bile, yataktan yeni kalkmış görünümünü sevmekten kendimi alamıyorum.

"Doğru hissettirebilir miyim?"

Başını salladı ve beni kucağına kaydırđı. Boğazımda gezdirdiğı öpücükler yumuşak ve yavaş. Lucifer seks söz konusu olduğıunda acele eden biri değıil, ya da ben öyle öğrendim. Dün gece banyodan sonra şipşak bir seks yaparız diye düşünmüştüm ama bu, Lucifer'ın içime tekrar gömülmeden önce beni dört kez daha boşaltmasına dönüştü.

Şımartıldım ve buna bayılıyorum.

Parmaklarımı saçlarına doluyorum ve o da omzumu öpüp ısırmadan önce gömleğimi çekiştirerek tenimi ortaya çıkarıyor. Tam ona sürtünmeye başlamıştım ki bir çatırtı sesi ikimizi de sarsıyor ve kafamı kaldırdığımda Dax'ın kollarında kanlar içinde yatan Blair'le Lucifer'in odasına girdiğini görüyorum. Bir anda ikimiz de ayağı kalktık.

"Bu da ne böyle?" Lucifer panik içinde, Blair'in Dax'ın kollarında yere yığıldığı yere doğru yürür. "Kızımı neden cehenneme getirdin, Daxaddon?"

Dax önce Lucifer'a, sonra da Blair'e bakarken kaşlarını çatıyor. "Mara senin kızın mı?"

Lucifer Blair'in saçlarını şefkatle okşar ve iç çeker. "İkisi de öyle," diyor. "Lilith, aşkım. Bana Milcom'u getir." Lucifer'ın kızlarından birinin diğeri nasıl ele geçirdiğini merak ederek derin bir nefes alıyorum. Lucifer sakinliğini koruyor ama gergin olduğu belli. Mara için endişeleniyordu ve bu koşullar altında onun nihayet Cehennem'de olması hiç de ideal değıil.

Blair'in yüzüne bakıyorum ve içimde hissettiğim endişeyi bastırmaya çalışıyorum. Lucifer ne yaptığını biliyor, onun iyi olduğundan emin olacak.

"Emredersiniz efendim," diyorum hemen, pantolonumu kapıyorum ve o pislik torbasının gecenin bu saatinde takıldığını bildiğim Lust'a doğru yola çıkıyorum.

Onu tanımadığım bir iblisin içinde bulduğumda haklı çıktım.

"Milcom, Lucifer'ın acilen seni görmesi gerekiyor."

"Evet, ve beni alması için küçük sürtüğünü mü gönderdi?"

Dilimi ısıyorum çünkü Milcom'un gecenin sonunda muhtemelen hayatta olmayacağını zaten biliyorum. Arkadaşına bir kez daha sokuluyor ve pantolonunun fermuarını çekmeden önce titriyor. Ön kolunu tutuyorum, çünkü eline dokunmamın imkanı yok ve bizi uzaklaştırıyor.

Lucifer'ın odasına geri dönüyoruz ve hem Dax'in hem de Lucifer'ın Blair'e nasıl baktığını not ediyorum. Lucifer'ın kızının güvendiği iblislerden biriyle çıkmasına kolay kolay razı olmayacağını hissediyorum ama Blair'in seçebileceği onca iblis arasından Dax harika bir . Şimdi onları birlikte görüyorum, gerçekten daha iyi bir eşleşme seçemezdim.

"Milcom, lordum," diye anons ediyorum ve Lucifer başını sallıyor.

"Beni istemişsiniz lordum," diyor Milcom ve sesli bir şekilde yutkunuyor. Gergin olmalı. Adamım onu kesinlikle öldürmek üzere; bu harika olacak ve izlemek için sabırsızlanıyorum.

"Evet, pekala. Kızlarım uyandığında konuşabiliriz. Lilith, aşkım.

Bana biraz kokulu tuz getirir misin?" Lucifer soruyor. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum ve dudaklarının görüyorum. *Evet, tüm unvanlarından hoşlanıyor.* Efendim sadece toplum içinde söyleyebildiğim bir isim. Belki de baş başa kaldığımız zamanlar için sevimli bir evcil hayvan ismine ihtiyacı vardır.

"Teşekkür ederim canım. Gidebilirsiniz." Elimde olmadan suratımı astım. *Ne oluyor lan?* Milcom cinayetini izleyemiyorum, Blair'e yardım edemiyorum ya da diğer kızıyla tanıştığında yanında olamıyorum. 'Biz ruh eşiyiz falan' diyor ama şimdi bu bir aile meselesi olduğu için kovuldum mu? "Canım, surat asmakla ilgili ne dedim ben? Birazdan görüşürüz."

"Evet efendim," diyorum büyük bir küstahlıkla, artık sıcak kelimesini kullanmıyorum. Bunun bedelini daha sonra ödeyecek.

Gidip kendi odamda beklerken kendi kendime mırıldanmadan edemiyorum. "Lanet olası pislik. Bırak da seni koca aletimle ve nefret ettiğin bu iblisi bıçaklamamla şaşırtayım. Ama bir dakika? Gerçek bir aile dramı yaşanıyor ve sen yine benim asistanım oluyorsun. Siktiğimin gizli saçmalıkları."

Sırtım yatağıma çarptığında inliyorum, bu çarşaf lar onun yatağındakilere kıyasla berbat - bizim yatağı mı? Lucifer'ın herkesin beni bilmesini istemediğini söylerken ne demek istediğini anlıyorum. O güvercin kanatlı şerefsizler çetesi beni öldürmeye çalıştığında buna şahit oldum. *Peki neden hâlâ acıtıyor? Neden hâlâ kendimi kirli bir sır gibi hissediyorum?*

Birden kolyem ısınıyor ve Lucifer'in göremeyeceğini bildiğim orta parmağımı kaldırıyorum.

Dax, Blair ve Lucifer-Mara'ya çok benzeyen başka bir kadını gördüğüm odasına doğru ilerliyorum. Biraz kafası karışmış gibi görünse de ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Görünürde Milcom yok ve Blair tamamen iyileşmiş görünüyor, ancak Dax son derece koruyucu bir şekilde onun üzerinde geziniyor.

Tüm eğlenceli şeyleri kaçırdım. Lucifer benimle konuşurken ona ters ters bakıyorum. "Aşkım, kızlara odalarını gösterebilir misin?"

"Artık konuşmanın bir parçası olmama izin verildiğine göre, bunu çok isterim. Lütfen beni takip edin." Lucifer'a ters ters baktıktan sonra ona sırtımı dönüp yürüyorum.

Dax, Blair ve Mara beni takip ediyordu.

Soldaki ilk odaya geldiğimizde Mara ile konuşuyorum. Çok güzel, ama belli ki onunla konuşurken her şey yolunda değil.

"Mara, burası senin odan. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver."

"Gerçekten çok güzel ve hoşsun. Siz benim... .. üvey annem misiniz?"

Mara

Yirmili yaşlarının başında, ancak aklını kaybetmesi ve uzun süre insanları ele geçirmesi nedeniyle olgunluğunun durgun olabileceğinden şüpheleniyorum. Bunu sadece zaman gösterecek.

"Tanrı aşkına hayır, ama daha sonra konuşabiliriz," diye teklif ediyorum, üvey anne terimine takılmamak için kendimi zor tutuyorum. Demek istediğim, Lucifer bana aşkım, ruh eşim dedi ama bana gerçek bir unvan vermedi. Bu unvanın üvey anne olmayacağı kesin.

Blair ve Dax'e odalarına kadar rehberlik ediyorum ve bunun önemsiz ve mantıksız olduğunu biliyorum ama bir yanımda beni hatırlamasını diliyorum. Birbirimizi her gördüğümüzde anılarını alan ben olsam bile. Acaba onları geri getirmenin bir yolu var mı yoksa bu yarardan çok zarar mı verir? Her zaman baştan başlayabiliriz; Blair ve ben her zaman birbirimize benzedik. En azından artık ona sürekli yalan söylemek zorunda değilim.

"Teşekkür ederim," diyor Blair ve ben de koluna dokunup gözlerindeki acıyı görünce hafifçe sıkıyorum. Bazen ben de hissediyorum. Onun için Lucifer'ın neden ona daha fazlasını vermediğini anlamak istiyor ve bazen ben de aynı şeyi merak ediyorum. Çok değer veriyor ama koruyuculuğu her zaman kalbinden daha ağır basıyor.

"Ona zaman ver. Önemsediğini doğrulayabilecek biri varsa o da benim," diyorum ve Blair'e küçük bir gülümseme verdikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkıyorum.

Koridordan Lucifer'ın odasına doğru yürüyorum. Yatağının kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, avuç içleri göz çukurlarını ovuşturuyor.

"O da neydi öyle?"

"Ne?"

"*Kovuldun* mu?" Sesini taklit ederek söylüyorum ve o da başını sallıyor.

"Lilith," diye inliyor.

"Hayır, sakın 'Lilith me' deme. Hepiniz *cehennemde kalıyorsunuz, aşkım, benim karanlığım seninkini çağırıyor, sen benim için çok önemlisin*. Ama işler sarpa sardığı anda beni gönderiyor musun?"

"Özür dilerim," diyor ve birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum. "Ne?"

"Haklısın. Özür dilerim."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. Kavga etmeye, bana Cehennem'in kralı olduğunu ve istediği her şeyi yapabileceğini söylemesine hazırdım.

"Peki bir dahaki sefere?"

"Bir dahaki sefere, sen de dahilsin. Sen de bu ailenin bir parçasısın." "Kız arkadaşın gibi mi?" Başını sallayarak alay ediyor.

"Buraya gel." Bacaklarının arasına giriyorum ve beni kalçalarımaya tutuyor. "Benim için ne olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez Lilith, ama birinin erkek arkadaşı olmak için çok yaşıyım."

Çenesini kavırıyor ve yanağını çimdikliyorum. "Haklısın. Sen yaşılsın. Senden çok daha genç sevgiline nasıl ayak uyduracaksın?" Alay ediyorum.

Kıçımaya şaplak atıyor ve etimi kabaca kavırıyor. "Dayanıklılığın bir sorun olduğunu sanmıyorum."

"sanmıyorum."

Yüzümün yan tarafını öpüyor ve iç çekiyor.

"Yani... kızların... ikisi de cehennemde."

İnliyor, beni bırakıyor ve yatağın üzerine yığılıyor. Kolayca yatağa sürünüyorum ve üzerine çıkıyorum.

"Önce kimden özür dilemem gerektiğinden emin değilim."

"Onlara zaman tanıyın. Önemseydiğinizizi bilmelerini sağlayın ve onlara karşı dürüst olun." "Tek yapmam gereken bu mu?"

"Bu bir başlangıç." Tekrar inliyor ve ben de sıcaklığını ve büyüklüğünü severek iri bedeninin üzerine uzanıyorum. "Ve Dax'e karşı nazik ol."

Gözlerini devirirken sinirli bir ses çıkarır. "Peki."

Ayağa kalktım ve ona baktım. "Ben gidip birkaç işimi halledeceğim. Sabah hep birlikte kahvaltı edebiliriz."

Başını sallıyor ve ben de odadan çıkmadan önce eğilip onu öpüyorum.

Şeytanın kendisi az önce benden özür diledi. Bir duygu kasırgası hissediyorum ama listenin en başında memnuniyet var.

OceanofPDF.com



YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

I Son birkaç gün tam bir karmaşa içinde geçti. Blair'in sihrini geri almak için bazı cadıları tehdit etmem, Daxaddon'la birlikte olduğu gerçeğini kabullenmem ve Cehennem'de tam zamanlı yaşamak istemediğini kabul etmem gerekti. Açıkça söylediğinden değil ama bu çok açık. Bu cesaret kırıcı, ama ben her zaman onun tam anlamıyla yaşamasını istedim ve bunun zor olduğunu tamamen anlıyorum.

Cehennemde bu şekilde yaşamak.

Öte yandan Mara tamamen farklı bir hikaye. Burayı seviyor gibi görünüyor; sevmekten de öte, burayı çok seviyor.

Lilith yanımda uyuyor, kedi başının üzerinde kıvrılmış, ben de küçük piçi severek hafifçe mırılamasını sağlıyorum.

"Kediyi sevdiğini biliyordum," diye uyukulu bir şekilde alay ediyor ve elim hemen kürkten uçuyor.

"Kediyi sevmiyorum."

"Yalanlarının tadını alabiliyorum çok tatlılar," diye cevap veriyor beni taklit ederek ve ben de elimde olmadan yan tarafını gıdıklıyorum. Sarsılarak ayağa kalkıyor, kaçmaya çalışıyor ama onu kucağıma çekmemin bir faydası olmuyor. Saçları darmadağın ama bu haliyle mükemmel görünüyor. Gerçekten mutlu görünüyor ve bu mutluluğun bir parçası olduğumun farkına varmak benim için her şey demek.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Sen benim asistanımsın, sen söyle."

"Mara ile baba-kız randevun."

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Onun hakkında ne düşündüğümünden emin değilim. Blair daha basit, beni affediyor ama hala acı çekiyor."

"Hayatınızdaki kadınlar çok önemsiz. Belki de bunun nedenini düşünmelisin."

"Mmm," diye mırıldanıyorum açıkta kalan omzunu öperken.

"Mara'nın o kadar da karmaşık biri olduğunu sanmıyorum," diyor omuzlarını silkerek. "Bence uzun zamandır kayıp ve sonunda ait olduğu bir yerde olduğunu hissediyor."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Lilith omzumu itiyor. "Bazen çok can sıkıcı oluyorsun, biliyorsun. Mara senin suçluluk duymanı ya da kendinden nefret etmeni istemiyor. O bir baba istiyor, sevilmek istiyor ve yaşamak istiyor. Onca yıl boyunca sahip olmaktan sahip olmaya yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Sonunda ona bir beden verdiniz ve aynada sürekli kendini kontrol etmesine bakılırsa, bundan hoşlandığı çok açık. Elbette, ona üzgün olduğunu söyle, ama bunun üzerinde durma. Birlikte paylaşacağınız gelecek için daha hevesli."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Sonsuza kadar yaşamamış olsam da," diyor göğsüme vurarak. "Sanırım cehennemden en çok uyum sağladığım yer olduğunu biraz biliyorum. Sanırım

Mara da aynı şekilde hissediyor. Ona ne kadar değer verdiğinizi söyleyin, tek duymak istediği bu."

Gevşek saçlarımı kulağımın arkasına itiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Gidip hazırlansan iyi olur."

"On dakikam daha var."

Onu sırt üstü çevirip yüzüne ve boynuna öpücükler kondurduğumda gülüyor. Şu anda, mutluluğu hiç bu kadar gerçek anlamda hissetmediğimi fark ediyorum. Kalbim hiç olmadığı kadar dolu olsa da, içimdeki sihrin her zerresiyle korumam gereken değerli insanlar yüzünden huzurum sonsuza dek bozuldu.



Mara'yla birlikte kara gölün kenarında oturuyorum, neden malikane arazisinde bu yeri seçtiğimden emin değilim. Belki de Lilith bana astral seyahat yaptığında en savunmasız olduğum yer burası olduğu içindir.

"Yeni vücudunla nasıl hissediyorsun?"

Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Bu harika, teşekkür ."

"Olanlar için ne kadar özür dileysem azdır, Mara. Bilmiyordum, eğer seni bilseydim, seninle ilgilenirdim."

Başını sallıyor ve yutkunuyor. "Beelzebub bana senin hakkında artık yalan olduğunu bildiğim pek çok şey anlattı. Blair'i henüz tanımıyorum ama umarım tüm o ele geçirme olayı ve erkek arkadaşıyla yatma şakası için beni affeder." Yüzümü buruşturuyorum ve Mara omuzlarını silkiyor. "Ama yalan söylemiş olsan bile senin iyi bir baba olduğunu düşündüğü çok açık."

"Zaman içinde birkaç yalana kapıldım. Çok pişman olduğum yalanlar, daha iyi olmak istiyorum."

"Tek isteyebileceğim bu. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır ilk kez bu kadar net düşünebiliyorum."

Lilith'in bana söylediği gibi suçluluk duygumu bastırmaya çalışıyorum. Mara bunu , o geleceği istiyor. "Burayı seviyor musun?" Ona soruyorum.

"Evet, çok rahat ve ürkütücü ama pahalı bir şekilde."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Lilith'in her birimiz için hazırladığı termostan bir yudum alıyorum. "O zaman bence eğitime başlamalısın."

"Eğitim mi?"

"Gücünüzün tüm yönlerini, neler yapabileceğinizi ve cismani bedeninizi nasıl idare edeceğinizi öğrenmek."

"Dünya'da kendimi gayet iyi idare ettim."

"Bundan şüphem yok," diyorum ona. "Ama kendini savunma konusunda doğru düzgün eğitim almış olsaydın ve Cehennem'in tarihi ve iç işleyişi hakkında daha fazla şey öğrenseydin kendimi daha iyi hissederdim."

"Bir çırak gibi mi?"

"Aynen öyle."

Daha dik oturup bana bakıyor. "Benimle taşak geçmiyorsun, değil mi Şeytan?"

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Kesinlikle seninle taşak geçmiyorum."

"Ama beni tanıımıyorsun bile."

"İstiyorum," diye içtenlikle karşılık veriyorum, bu da onun bana gülümsemesine neden oluyor. "Kesinlikle hayal ettiğim gibi değilsin."

"Oh?"

"Senin ruhları yiyen, çıplak ellerinle insanların kalplerini söken, insanların umutlarını ve hayallerini yıkan iri yarı bir pislik olacağını sanıyordum."

Boğazımı temizliyorum. "Bunlardan bazılarını yapabilirim ama değer verdiğim insanlar için değil."

Sırıttıyor ve bu sanki bir yansımaya bakmak gibi. "Peki bu liste ne kadar uzun?"

"Üç kişilik bir liste," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Bununla kesinlikle yaşayabilirim. Ve aslında, insanların kalplerini sökmenin oldukça havalı olduğunu düşünüyorum."

"Belki bir ara sana gösterebilirim?" Bu kesinlikle uygun bir baba-kız bağ kurma aktivitesi, değil mi?

"Çok isterim! Ayrıca Hell'i daha fazla keşfetmek, burayı tanımak istiyorum." "Daha fazla yerleşene ve eğitim için daha fazla zamanın olana kadar beklemek isterim.

Toth'la, sakıncası yoksa."

Bana Blair'in sinirlendiğinde baktığı gibi bakıyor ama birden canlanıyor. "Beni eğiten Toth mu olacak?"

"Evet. O ve Lilith bu kadar önemli bir konuda güvenebileceğim tek insanlar."

"İkisinden de bir şeyler öğrenebileceğime eminim. Kendi bedenimde sağlam bir zihinle yaşamak ve bir daha asla kimsenin benden faydalanmasına izin vermemek istiyorum."

Beelzebub'ın ona benim hakkımda, Cehennem hakkında söylemiş olabileceği her şeyi düşündüğümde içimi bir öfke kaplıyor ama bunu bastırıyorum. "Bir daha hiç kimse Cehennem Prensesi hakkında ikinci bir tahminde bulunamayacak."

Başlığa bakıp sırtıttırıyor ve sandviçinden bir ısırık alıyor. Bugün hayal edebileceğimden çok daha iyi geçti. Mara bana nefret ediyormuş gibi bakmıyor.

tanımaya ve öğrenmeye hevesli görünüyor. Hak ettiğimden çok daha fazlası ama kabul ediyorum.

OceanofPDF.com



OTUZUNCU BÖLÜM

T Malikânedeki sonraki birkaç gün hem büyülü hem de tuhaf geçti. Lucifer'in her iki kızı da artık tamamen hayatında olduğu için, kesinlikle bazı büyüme sancıları var. Çoğunlukla malikâneyi paylaşmaya alışmak ve Mara normal, işleyen bir iblis olmayı öğreniyor.

"İnsanlara ne zaman işkence edeceğim?" diye soruyor çay fincanını masaya indirirken.

"Ne?"

"İblis olmanın tüm amacının insanlara işkence etmek olduğunu sanıyordum," diyor Mara soğukkanlılıkla.

"Çukurda çalışmak istersen babanın bunu ayarlayacağından eminim."

"Demek sen ve babam, ha?" diye sorarak konuyu aniden değiştiriyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum ve o da içkisinden bir yudum alıyor.

"Siz ikiniz malikaneden pek çıkmıyorsunuz. Vahşı hayvanlar gibi sevişirken sanırım bu zor oluyor." Güzel iblise bakakaldım.

"Doğru. Sadece zaman zaman ayrılıyoruz."

"İlginç. Babam Beelzebub'ın ruhunun yok edildiğini söylemişti."

Bu yalan karşısında yutkunuyorum ve neden ona her gece ziyaret ettiğim insan benzeri bir kum torbası olduğunu söylemediğini merak ediyorum. *Belki de onun zihnini daha fazla kirletmesini istemiyordur?*

"Doğru."

"Yazık, gerçekten. Ona işkence etmek hoşuma giderdi."

Toth odaya girdiğinde ona cevap vermeye gidiyorum. girmez Mara'nın yüzüne kocaman bir sırtma yayılıyor.

"Mara, ders vaktin geldi," diye bilgilendiriyor onu ve Mara başını sallıyor.

Sadece benim duyabileceğim şekilde eğiliyor. "Bütün erkek iblisler bu kadar seksi mi?"

Boğazımı temizliyorum ve Toth'a bakıyorum. "Hayır, değil."

"Bu malikaneden çıkmak ve başka neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum." Toth, "Baban henüz değil dedi," diye cevap verince Mara gözlerini deviriyor.

"Biliyorum, savaşçı-iblis-baba, beni tamamen kendine saklamak istiyorsun ama ben tek iblislik bir kız değilim. Paylaşmayı öğrenmen gerekecek."

"Sadece antrenman yapıyoruz," diyor sinirli bir ifadeyle.

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun," diye yanıtlıyor başını sallayarak.

Sirk yemek odasını terk ediyor ve ben çayımı yudumlarken gözlerimi kapatıyorum. Mara haksız değil, malikaneden ayrılalı uzun zaman olmuş gibi hissediyorum.

Lucifer odaya giriyor ve yanıma oturmadan önce başımın üstünü öpüyor. "Neler oluyor?"

"Sanırım bu gece dışarı çıkmak istiyorum."

İç çeker ve yüzünü ovalar. "Kulüp mü?" diye tahmin ediyor.

Başımı sallıyorum ve o da masadan bir hamur işi alıyor. "İyi ama kurallar olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, malikane dışında kimse bizi tanıyamaz."

Başını sallıyor ve ben de hayal kırıklığımı bastırıyorum. Belki egomdan ya da gururumdan, ama Lucifer benim onun için ne olduğumu anlatmaya yetecek bir kelime olmadığını söylediğinde, kraliçe kelimesi bana oldukça uygun gelmişti. Ama biz yeniyiz, her şey hâlâ çok heyecan verici ve belki de kendine gelir ve Cehennem'den ayrılmayacağımı anlar ve burada ne kadar uzun kalırsam kendimi o kadar güçlü hissederim. Kendimi tehditlerden koruyabilirim, ben yapamazsam o yapar.

"Sanırım Mara da Cehennem'i keşfetmek istiyor."

Lucifer yüzünü buruşturur. "Henüz halkın tüketimine hazır olduğunu sanmıyorum." Kahkahalarımı tutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu gece pelerinli, omzu açık siyah elbiseyi giy," diyor ve vücudum ısınıyor. Emrini başımla onaylıyorum ama bu gece giyeceğim elbisenin o olmayacağını çok iyi biliyorum. Kim bilir nereye gitmeden önce başımı öpüyor.



Söyleneni yapmadım ve onun yerine göğsümü ve bacaklarımı fazlasıyla gösteren kan kırmızısı saten elbiseyi giydim. Vücudumun üst yarısına ikinci bir deri gibi yapışıyor ve alt kısmı yere kadar iniyor. Orta kısmın kaymamasına dikkat etmem gerekiyor, yoksa kulüpteki herkes bunu görecek.

Belki ben de istiyordumdur. Belki de öfkeli davranıyorum ama tek istediğim Lucifer'in herkesin önünde benim onun olduğumu itiraf etmesini sağlamak.

Güvenlik kaygılarına lanet olsun.

Lucifer bana karşı özel hayatımda bu kadar tutku ve ilgi gösteriyor, bunu başkalarının önünde de istemek o kadar yanlış mı?

Onunla orada buluşmamı, birlikte gelmemizin çok şüpheli olacağını söyledi. Gözlerimi devirdim ve o da dilini şaklattı, yani zaten ince buz üzerinde olduğumu biliyorum. Onu zorlamak en sevdiğim eğlence olmaya başladı. Sadece sabrının sınırının nerede olduğundan emin değilim.

Kulübe giriyorum ve bunca yıldır hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum, ne mobilyaların ne de insanların. Judd'ı görene kadar topuklarım karanlık mermerde tıkırdıyor.

Bana küçük bir gülümseme

veriyor. "Hey, Judd."

"Hey Barbie, uzun oldu."

Omuz silkiyorum ve ikimiz de Lucifer'in tahtında oturduğu orta sahneye bakıyoruz. Judd'a dik dik bakıyor ve ben de bundan keyif almadan edemiyorum.

"Hâlâ ölmek istiyor musun Judd?" Lucifer'ın bakışlarını görmezden gelerek ona dönüp soruyorum.

"Sanmıyorum," diyor önündeki masaya bir miktar kola dizerken. "Yumruk ister misin?"

Başımı sallıyorum. Lucifer'ı zorlamak isteyebilirim ama o kadar da değil. "Hayır, teşekkürler. Asmo nerede?"

Judd güler ve başını sallar. "Hayatımda bu kadar korkak bir iblisle tanıştığımı sanmıyorum." Kaşlarımı çatıyorum ve o da başını eğiyor. "Artık Kas ile kanka değil misiniz?"

"Onu bir süredir görmedim."

"Son zamanlarda yaygın bir tema gibi görünüyor," diyor Judd.

"Farklı görünüyorsun," diye yorum yapıyorum, ona bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Elvor bu gece geliyor mu?"

Judd başını sallar, öne doğru eğilir ve oturmadan önce beyaz tozu derin bir nefesle içine çeker. "Hayır, Ponds aniden kaybolduğundan beri fazla mesai yapıyor."

"Hmm, utanç verici."

Judd gülüyor ve omzumun üzerinden baktığımda Lucifer'in bizi izlerken ne kadar katı olduğunu görebiliyorum. Kıskançlık anının tadını çıkarmak isterdim ama Lisa ve iki dalkavuğu onun tahtına yaklaştığında bu kısa sürüyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama Lucifer sıkılmış görünüyor.

Onun etrafında olmalarından hiç hoşlanmıyorum. Judd'a dönüp bakıyorum. "Dans etmek ister misin, Judd?"

Başını sallar, güler. "Üzgünüm, Barbie. Artık ölmek istemiyorum, unutma."

"Boo." Odaya bakıyorum; birçok tanıdık yüz var ama gerçekten tanıdığım kimse yok. Kaş'ın şu anda yanımda olması için birini öldürebilirim. Yani, çok daha azı için birini öldürebilirdim ama arkadaşımı özlüyorum.

Lisa'nın ne söylediğini duyabilmek için Lucifer'ın oturduğu yere yaklaşıyorum. Lucifer'la flört ettiğini duyduğumda şaşırmadım. Sade olduğu kadar utanmaz da.

"Lordum, stresinizi azaltmak için size sunabileceğimiz bir şey varsa, biz de çok mutlu oluruz."

Lucifer ilgisiz bir ses tonuyla, "Buna gerek yok," diyerek onun teklifini reddeder. "Herkesin zaman zaman biraz stres atmaya ihtiyacı olur."

Elimde değil. "Kulakların çalışıyor mu, Lisa?" Adını söylüyorum ve dönüp benim olduğumu görünce alay ediyor.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum. Belki de her nereye siktirip gittiysen oraya geri dönmelisin."

"Ama o zaman sana nasıl haddini bildirebilirim ki?"

Yine alay ediyor, topuğumu göz çukuruna sokmak için şiddetli bir dürtü aklımdan geçiyor ve daha farkına bile varmadan ayakkabımı çıkarıyorum. Lucifer bir saniye sonra kolumu kavrayarak ayağa kalkıyor.

"Lilith." Sesi emredici. "Ne?"

"Bu davranış görgüsüzlüktür."

"Evet, Lisa'nın yüzü de öyle."

Lisa kollarını kavuşturmuş, sanki ben azarlanıyormuşum ve o kazanmış gibi bana bakıyor. Ta ki Lucifer tekrar konuşana kadar. "Ne kadar itici olduğu önemli değil."

Yüzü düşüyor ve bir çocuk gibi ona dilimi çıkarmamak için her şeyimi veriyorum.

"Peki. Ayakkabımın topuğuyla gözünü oymayacağım," diye kabul ediyorum. "Bu bir ilerleme." Lucifer Lisa ve arkadaşlarına bakar. "Sen kovuldum." Lucifer'ın eli kolumu bırakmıyor ve bana dönüp baktığında iç geçiriyor. "Lilith."

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Bunu yapamam." Bir velet gibi davrandığımın farkındayım ve genelde bunu sorun etmiyorum. Lucifer'ın damarına basmaktan çok mutluyum ama şu anda kendi damarıma basıyormuşum gibi hissediyorum. Sır olmak... Bununla yaşayabileceğimden emin değilim. Tek yapmak istediğim ellerimi boynuna dolamak, vücuduna bir ağaç gibi tırmanmak ve yüzünü öpmekti.

Ama hayır, toplum içinde sadece Lucifer'in asistanıyım.

Bundan nefret ediyorum.

Kendimi katil gibi hissediyorum ve topuklarım kulübün zeminindeki fayanslara vurarak malikâneye doğru ilerliyorum. Hangi odaya gideceğimi tartışıyorum ama kızgın olmama rağmen Lucifer'ın odasına gidiyorum. Kendimi güvensiz hissediyorum ve onun etrafında olmak istemediğimi inkar edemiyorum.

Kolları belime dolandığında daha odasına yeni girmiştin. "Bu neydi aşkım?" diye soruyor usulca.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey gibi hissetmedim."

"Seninle, gözlerini sana diken her iblisle yatacakmışsın gibi konuşmasından hoşlanmıyorum."

"Sadakatim söz konusu olduğunda endişelenecek bir şeyin olmadığını biliyorsun. Benim istediğim sadece sensin."

İçimi çekiyorum, başımın arkasını göğsüne yaslıyorum.

"Biliyorum." "Bağlılığımı hatırlatmama ihtiyacın var mı, küçük Cehennem Ateşi?"

"Belki," diye iç geçiriyorum, çelişkili hissetsem bile, ellerinin üzerimde olmasının her şeyi daha iyi hissettireceğini biliyorum. Peşimden gelmek için kulüpten ayrılmış olması bile beni çok daha iyi hissettiriyor.

Parmakları boğazımdan köprücük kemiğime kadar iniyor ve parmağının ucunun elbisenin askısını çekiştirdiğini hissediyorum.

"Bu istediğim elbise değil."

"Hayır, değil."

"Bana meydan okumak seni ıslatıyor mu sevgilim?" Yutkunuyorum ama hareket etmiyorum ya da cevap vermiyorum. "Bence bu gece benim kötü kızım olmanın nasıl bir şey olduğunu görmelisin."

"İyi olabilirim."

"Mmm, göreceğiz. Elbiseni çıkar."

Genelde beni soyar ama kırmızı sateni çıkarırken geri itiyorum ve saten yere dökülüyor. Altıma bir şey giymediğim için

Ona döndüğümde çıplak kıcıma bakıyor. "Belki de zihnini temizlemek için bir derse ihtiyacın vardır."

Yutkunuyorum. "Ne?"

Parmaklarını şıklatıyor ve sola döndüğümde köşede X şeklinde bir cihaz görüyorum. Lucifer'ın eli kıcımı hafifçe avuçlamadan önce sırtımdan aşağı kayıyor. "Sırtını tahtaya yasla," diye talimat veriyor ve birkaç kez göz kırparak ona bakıyorum. "Şimdi," diyor teslimiyet gerektiren bir ses tonuyla.

Haç ince deri dolgulu ve ben karşısında çıplak dururken tenime karşı serin. Hala tamamen siyah takım elbisesini giymiş ve kesinlikle lezzetli görünüyor.

"Nedir bu?" Konuşmamdan rahatsız olacağından endişelenerek soruyorum.

"Bir St. Andrews Haçı," diye cevap veriyor sırtarak. Ağzımı açıyorum ve o gülüyor. "İroni benim için kayıp değil." "Ne yapacaksın?"

"Bu kadar çok düşünmeyi bırakmana yardım edeceğim," diyor ve bileğimi tutup başımın üzerinde kilitledikten sonra diğeriyle de aynısını yapıyor.

"Çok fazla düşünmüyorum," diye karşılık veriyorum ve bana bir kaşını kaldırıyor. Öne doğru eğiliyor ama bana dokunmuyor, dirseği arkamdaki tahtaya baskı yaparken bana bakıyor.

"Duygularının çoğunu elinden alacağım. Kendini sadece hissetmeye bırakmalı ve fazla düşünmemelisin."

Elime pinpon büyüklüğünde bir top koydu. "Herhangi bir zamanda durmak istersen, topu bırak, aşkım."

"Bekle." Yaptığı şeyi hemen bıraktı ve bana baktı. "Topu düşürürsem hemen duracak mısın? Bir şeyi beğenmezsem?"

"Evet, ama durmamı istediğinden emin ol." "Bana zarar vermeyecek misin?"

Başını sallıyor, boğazımı öpüyor ve çenemi ısırıyor. "Sadece senin hoşuna gidecek şekilde."

İçimi çekiyorum, başımı sallarken tüylerim diken diken oluyor. "Tamam."

Birden görüşümü duman kaplıyor ve yumuşak bir nefes alıyorum. "Gölgelerim hiçbir şey görememeni sağlayacak. Sanırım şimdilik duymana izin vereceğim."

"Tamam."

Başparmağı dudaklarımın arasında gezinirken yumuşak bir malzemenin dudaklarımın arasından kaydığını ve başımın arkasına dolanmadan önce dilime çarptığını hissediyorum. "Bu akıllı ağzı ne kadar sevsem de, sanırım tikanırken çıkardığın zevk seslerini duymak isterim." Kravatı ayrılmış dudaklarımın arasında sıkı ama acı verecek kadar değil. Ağzım şimdiden sulanıyor, kumaşı ıslatıyor ve ne kadar aşağılayıcı olsa da, tek hissettiğim tahrik olmak.

Bağlandım, kör oldum ve konuşamıyorum. Güvenliğimin ve zevkimin tüm gücünü Lucifer'e teslim ettim ve mesele şu ki, onun bunu sağlayacağını biliyorum.

"Nereden başlamalıyız, aşkım?" Parmaklarının ayak bileğimi sardığını hissediyorum ve nefesim kesiliyor ama kravatını dudaklarımın arasına sıkıştırıyor. "Ne aptalım, bu bilekleri unutmuşum." Ayak bileklerimi yerine kilitlerken ayağımı öptüğüne yemin edebilirim. Yapabildiğim tek hareket sırtımı ve popomu haçın arkasından kaldırmak. Ama yeni hislerden o kadar bunalmışım ki hiç hareket etmiyorum.

"Bence yanlış elbiseyi giydiğin için cezalandırılmanla başlamalıyız."

Kravatıma karşı bir ses çıkarıyorum, bu sesin ne giymek istersem onu seçmemle ilgili bir karşılık olması gerekiyordu. Kahkahasını duyuyorum ve bana gülmediğini, ona itaatkâr olmamdan zevk aldığını biliyorum.

"Hazzı ertelemekle başlayalım."

Burnumdan nefes alırken ağızımda biriken tükürüğü yutuyorum. Bir vızıltı sesi geliyor ve bir şey klitorisime dokunduğunda, duyumdan hafifçe sıçıyorum. Bu bir his birikimi değil, klitorisime yapılan tam teşekküllü bir saldırı. Cihaz hassas sinir demetimin etrafında dönerken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve utanç verici derecede hızlı boşalmak üzere olduğumu biliyorum.

Lucifer onu klitorisimden çıkarmadan önce ben boşalmanın eşiğine gelene kadar orada tutuyor. Meme uçlarımdaki vızıltıyı, amımdan gelen ıslaklığın sol meme ucumu kapladığını hissediyorum. Elimden alındığında keskin bir nefes çekiyorum ve Lucifer'ın dudakları onun yerini alıyor, göğsümdeki özümü emip yalıyor. "Derimin ve gölgelerimin içinde büyüleyici görünüyorsun Lilith." O

Aynı hareketi diğer meme ucumla da yapıyor, oyuncağı ona dayıyor ve emmeden önce meme ucumu sertleştirip ıslatıyor.

Oyuncağı klitorisime geri sürdüğünde hala meme ucumla oynuyor. Bu sefer daha düşük bir ayarda. Çok düşük, sadece baştan çıkarmaya yetecek kadar ama beni boşaltmaya yetmeyecek kadar. Tıkacıma karşı inlediğimde, göğsümü hafifçe ısırarak sırtımı dikleştiriyor.

"Gelmeyi bu şekilde istememelisin, aşkım."

Oyuncağı klitorisimde kullanmaya devam ederken iki parmağını içime sokuyor.

Bu... Bu kesinlikle işe yarayabilir.

"Çok ıslaksın, neredeyse kalçalarından aşağı damlayacak." Ne söylediğini hayal edebiliyorum, hatta ıslaklığımın parlaklığını uyluğumun iç kısmında hissediyorum. Parmakları amımın içinde yavaşça kıvrılıyor ve kendimi o kadar yakın hissediyorum ki çığlık atmak istiyorum. Vibratör klitorisime doğru açıyla vuruyor ve nefes alıyorum, serbest bırakılacağımı biliyorum. Ama sonra parmaklarını ve oyuncağını aynı anda benden uzaklaştırıyor. Başım öne düşüyor ve kravatının etrafında çıkardığım sızlanma seslerini zar zor duyabiliyorum.

"Benim zavallı, tatlı, küçük iblisim. Kendini rezil ediyorsun ve boşalamıyorsun," diye alay ediyor ve tek yaptığı beni daha da ıslatmak oluyor.

Tenim yanıyormuş gibi hissediyorum ve çok uzun süren anlar boyunca bana tekrar dokunmasını bekliyorum, ama dokunmuyor. Sabırlı olmak ve tikaça karşı acınası bir şekilde sızlanmamak için çok uğraşıyorum.

Dili dizimin yanından amımın dış dudaklarına doğru ilerlediğinde neredeyse çılgılık atacaktım. Dizlerinin üzerinde benim için ne kadar güzel ve güçlü görüldüğünü hayal edebiliyorum, beni serbest bırakmamı inkar etmeye devam ederken yaptığı pisliği temizliyor.

Topu bırakıp beni becermesi, bana her şeyi yapması için ona yalvarmaya çok yakınım. Daha fazla dayanamıyorum ama biliyorum ki bu topu düşürürsem oyun biter. Küçük küre avucumun içinde milyonlarca kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum.

Kalçamın içini ısıyor ve sanki tüm sinirlerim yeniden bağlanmış gibi oluyor. İnliyorum ve kalçalarımı istemsizce ona doğru itiyorum. Şu anda onun için ne kadar mızımız bir karmaşa gibi görüldüğümü hayal bile edemiyorum.

"Çok güzel," diyor. Vücuduma tırmanırken ellerini kalçalarımaya koyuyor ve kalçalarımaya, karnımda ve göğsümde ıslak oluşan bir iz bırakıyor. Boğazımı ve kulağımın arkasını öperken neredeyse ağlayacak gibi oluyorum.

Beni biraz rahatlatması için ona yalvarmak istiyorum. Bedenimi terk ediyormuşum gibi hissettiğimde.

Lucifer gülüyor ve ben bir şekilde onu görüyorum... ve kendimi. "Oh, aşkım... seni arsız küçük hilekar."

Ona göz kırpyorum ve vücuduma bakıyorum... yani bir bakıma. Lucifer bana inanamayarak bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Hâlâ hissedebiliyor musun?" diye soruyor ve amımı parmaklarken onu izliyorum. İnliyorum ve başımı sallıyorum.

Sıkıntı içindeyken astral seyahat yapmış olmam gerektiğini fark ediyorum ve bu formda her şeyi görebiliyorum. Onun gözlerinde ve merhametinde nasıl göründüğümü görüyorum. Parmaklarına fışkıracak gibi görünüyorum ama aynı zamanda bunu hissedemiyorum. Bir iç çekiyorum. "Bedenime nasıl geri dönebilirim?"

Sırıttıyor ve başını sallıyor.

"Bir an önce çözsen iyi olur çünkü sanırım gelmene izin verebilirim."

Rahatlama vaadinden mi yoksa vücudumla oynamasını izlerken ne kadar tahrik olduğumdan mı bilmiyorum ama gözlerimi kapatıyorum ve kendimi vücuduma geri döndürmek için gerçekten çok düşünüyorum.

Gözlerimi açtığımda hiçbir şey görmüyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum. Her his on kat daha iyi geliyor; dumanın görüşümü kör etmesi, ağzımda biriken tükürük, ama en çok da Lucifer'ın parmaklarının doğru noktaya vurarak beni çok sert sikmesi. Hiç bu kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum.

"İşte benim güzel kızım. Üzerimi kirletecek misin, aşkım?" Geri çekilmeden önce boğazımı öpüyor, şüphesiz parmaklarının beni nasıl becerdiğini izliyor. Bu görüntü beni çılgına çevirmeye yetiyor. Bacaklarım titrerken ve beynim bulanıklaşırken bir fışkırma kalçalarımın çarpıyor. Orgazmım o kadar güçlü ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. O da durmuyor, ben titreyen, aşırı hassas bir karmaşa olana kadar beni sınıra itiyor.

"Çok mükemmel," diyor parmaklarını içimden kaydırarak. Tıkacımı çıkarırken ıslak parmakları yanağıma dokunuyor ve duman görüşümünden siliniyor. Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve artık ağzım dolu olmadığı için yüksek sesle nefes alıyorum. Lucifer hızla tüm bağlarımı çözüyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Ellerim yüzünü kavrayacak şekilde havalanıyor, dudaklarını kendime doğru çekiyorum ve o inliyor. Hâlâ tüm kıyafetleri üzerinde. "Biraz daha," diye yalvarıyorum ve beni ateşin yanındaki sandalyesine oturtmadan önce dudağımı ısırtıyor. Onu hiç kadar çabuk soyunurken görmemiştim. Kıyafetleri odanın içinde sanki

bir kasırgaydı. Dizlerim sandalyenin üzerinde olacak şekilde beni çevirdi ve ellerim arkayı kavradı. Hiç vakit kaybetmeden boynumun arkasını öpüyor ve beni sikiyle dolduruyor.

"Muhteşemdin. Çok iyi bir kızdın. Daha fazlasını ister misin?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve onun içime girmesi beni inletiyor.

"Seni döllerimle doldurmamı mı istiyorsun? Gözümün tuttuğu tek kişinin sen olduğunu hatırlatmamı. İhtiyacın olan bu mu Lilith?"

Başımı sallıyorum ve omzumun arkasını hafifçe ısıtıyor.

"Sen ve bu mükemmel muhtaç kedi varken nasıl başka bir şey isteyebilirim ki?"

Daha önce hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım. Onun sözlerinden mi yoksa daha önceki gecikmiş hazdan mı bilmiyorum ama bunu tamamen hoş karşılıyorum.

Lucifer arkamdan inliyor, tükürürken eliyle kıcımı aralıyor ve ıslaklığın toplandığını hissediyorum. Başparmağı dar deliğime sürtünüyor ve başparmağıyla senkronize bir şekilde yavaşça içime doğru itiyor. O beni sikerken kendimi sandalyeye karşı zor tutuyorum.

"Çok sıkı. Çok iyisin, değil mi aşkım?" Başımı çılginca sallıyorum ve itiş gücü o kadar sert ki sandalye yere doğru kayarken gıcırıyor. Bu onu caydırmıyor, boynuma doğru nefes alıyor ve beni doldururken inliyor. Orgazmı onu tamamen vurduğunda kalçalarımın etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor. Hızlı ve edepsizdi ve yardım edemem ama ona böyle hissettiren kişi olmamı seviyorum.

Bir an öylece kalıyoruz, ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. O çekilirken ikimizin de üzerinde yapışkan bir ter tabakası oluşuyor. Yanaklarımı araladığında ne bekleyeceğimi zaten biliyorum ve serbest bırakılmasının damlayan hissini hissediyorum

sandalyenin kumaşına. Beni tekrar kollarına almadan önce inliyor.

O kadar rahatlamış hissediyorum ki kulüpte neler olduğunu bile hatırlamıyorum, sadece onun kollarında güvende hissediyorum ve Lucifer'in bana her zaman ihtiyacım olanı vereceğinin güvencesini yaşıyorum.

OceanofPDF.com



OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

I Çoğu gün olduğu gibi bugün de Cehennem'de kasvetli bir gün. Bunu seviyorum ama bugün farklı hissediyorum. Lucifer'la balonumda yalnızken, her şey

iyi hissettiriyor. Ama gün geldiğinde, kendimi yenilmiş hissetmekten kendimi alamıyorum.

Kahvaltıdaız ve Blair ve Dax bize katılmaya karar verdiği için heyecanlı bir kahvaltı. Yan yana oturuyorlar. Lucifer masanın başında, ben karşı tarafta, Mara ve Toth ise yan yana oturuyor.

"Blair ve Dax, görevleriniz iyi gidiyor mu?" Blair gülümsüyor ve başını sallıyor. "Gerçekten hoşuma gidiyor."

"Güzel. Mara, Toth ile eğitimin nasıl gidiyor?"

"Bu devrim niteliğinde." Kaşışını emdikten sonra çay fincanına geri koyuyor ve elini Toth'un sandalyesinin arkasına koyuyor.

Toth kahvaltısında hafifçe tıkanır ve başını sallar.

"Toth iyi olduğunu söyledi. Cehennemde kalmaya karar verdiğine göre, seçim senin; hayatını bir iblis olarak yaşayabilirsin ve kimsenin bunu bilmesine gerek yok.

ya da istersen seni ilan edebilirim." Veliaht, kafamın içinde lanet bir alarm gibi çalıyor.

Onu dünyaya mı duyuracaktı? Ama beni saklı tut.

Mara, "Sanırım ipleri öğrenmek istiyorum, böylece size burada yardımcı olabilirim," diyor.

"Blair, nasıl yaşamak istediğin sana kalmış, bir iblis olarak ya da benim kızım olarak bilinmek. Benimle doğrudan ilişkili olmanın bazı bedelleri var. Seçiminizi yapmadan önce ikinizin de bunu bilmesi gerekiyor."

"Sanırım şimdilik bilinmez olarak kalmak istiyorum," diyor Blair ve Lucifer başını sallıyor.

"Ya ben?" Sözüünü kestiğimi umursamadan soruyorum.

"Bunu konuşmuştuk," diye cevap veriyor ve ben çılgılık atmak istiyorum. Sandalyemi geriye itiyorum ve pahalı zemine çarparak gıcırdıyor. *Umarım kalıcı olarak sürtünür.* "Nereye gidiyorsun?" Lucifer sandalyesinden kalkıp koridorda beni takip ederek soruyor.

"Onlara aileniz olarak ortaya çıkma seçeneği veriyorsunuz ama bana vermiyorsunuz? Sence bu beni nasıl hissettirir? Bununla başa çıkamaz mıyım? Yeterince güçlü değil miyim? Yoksa birlikte olduğun kişinin ben olduğumu tüm dünyanın bilmesini mi istemiyorsun?"

"Lilith."

"Hayır. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Git günü kızlarınla geçir. Eminim sizi özlemişlerdir."

İç çekiyor, ensesini ovuşturuyor. "Seni kaybedemem." "Peki ne? Kızlarını kaybedebilir misin?"

"Ölemezler."

Ona hızla göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Mara ne yapabileceklerini görmek için yanlışlıkla birkaç hançeri kendine sapladı."

Göz kırpıyorum ama izini sürüyor; Mara hangi silahların ona zarar verebileceğini test etmenin harika bir fikir olduğunu düşünebilir.

"Ve?"

"Tıpkı benim gibi, hiçbir şey yapmıyorlar. Görünüşe göre benim lanetim kızlarıma geçmiş."

"Lanetin mi?"

"Sonsuza dek yaşamak. Hiç ölmemek."

"Ama ölebilirim," diyorum açıkça; zaten ölmeye çok yaklaştım, bazı silahların kesinlikle işe yaradığını biliyoruz.

"Uygun silahla, evet."

"Hala bir dakikaya ihtiyacım var." Nefes almak, düşüncelerimi toplamak için bir an.

Neden bu konuda kendimi umutsuzca güvensiz hissediyorum?

İnliyor ve yanaklarımı tutarak benim alanıma giriyor. "Cehennemi terk etmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum." Başımın tepesini öpüyor, ben yere bakıp uzaklaşmadan önce elleri saçlarımda geziniyor. Ondan ya da bundan kaçmıyorum. Sadece düşüncelerimi toparlamam gerekiyor. Böyle bir düşünce için kara gölden daha iyi bir yer yok, ama malikânenen yeterince uzakta, geçit yapmam gerekiyor.

Çimlerin üzerinde oturup gölün mürekkep gibi sularına bakarken tepemdeki bulutlar karanlık ve uğursuz. Bir keresinde oraya ayak parmağımı sokmayı düşünmüştüm ama sonra vazgeçtim. Belki Mara bunu test edecek ve rapor verecek kadar meraklanır.

Bir kapı çatırtısı duyuyorum ve Kas'ı görmek için arkamı dönüyorum. Onu gördüğümde yüzümü kaplayan kocaman gülümsemeye engel olamıyorum. Bana doğru yürüyor

ve oturur, her ne kadar bunu yapmadan önce çimenlere baksa da.

", sürtük?" Ona soruyorum ve başını omzuma yaslamadan önce omzunu benimkine doğru itiyor.

"Bir gitmem gerekiyor." "Neden?"

"Aile dramı."

"Bu nerede cevap vermiyor."

İç çekiyor ve oturuyor. "Asmo'yla yeniden bağlantı kurdum ve en tatlı küçük cadıyla tanıştım." Kaşlarımla atılıyor ve Kas'ın ağlamaya yaklaştığını ilk kez görüyorum. "Daha iyi bilmeliydim. Sonu gelmeyecek kadar iyi olduğunu. Başından beri düşmeme asla izin vermemeliydim."

"Kas, sen neden bahsediyorsun?"

"Başlangıçta Lucifer'a seni rahat bırakmasını söyledim Lilith. Onları koruduğum gibi seni de koruduğumu sanıyordum."

Ona bakıyorum. Kızgın değilim, ne istediğimi anlamam için o ayrı zamana ihtiyaımız vardı. "Sana kızgın değilim."

"Biliyorum, sadece bilmeni istedim. Neden *böyle olduğumu* anlamamı istiyorum.

Gidiyorum."

"Kas, bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Dizlerini yukarı kaldırıyor, kollarını bacaklarına dolayıp başını dizlerine yaslarken hâlâ kusursuz bir şekilde giyinmiş. "Melek bir kardeşe sahip olmanın her şey demek olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, o da iç çekiyor ve devam etmek için ağzını aıyor. Ama aniden birkaç yağmur damlası yüzüme çarpıyor. Gökyüzüne bakıyorum ve irkiliyorum. Cehennem genellikle kasvetli olur ve her üç günde bir yağmur yağar. Bugün o günlerden biri değil. Bir gök gürültüsü sesi duyuyorum ve soluma baktığımda melek Rainn'in orada durduğunu görüyorum.

Kas hemen ayağa kalkıyor ve ben de onu takip ederek önümüzde duran meleğe bakıyorum. Tekrar Kas'a baktığımda, Rainn'in bana neden bu kadar tanıdık geldiğini şimdi anlıyorum. Kas savunma pozisyonu alırken ağzım açık kalıyor.

"Cehenneme gelmek gerçekten cesurca, Michael."

"Unutuyorsun, birkaç on yıl boyunca burada kapana kısılmıştım. Beelzebub'ın ölümü utanç vericiydi, ya da bana öyle söylendi. Gerektiğinde çok yardımsever küçük bir fareydi."

"Sen Kas'ın kardeşi misin?" Diyorum ama Rainn-Michael-adı her neyse bir şey söylemiyor; sadece Kas'a ters ters bakmaya devam ediyor.

"O benim değil, onu bırakabilirsin."

"Ama onu seviyorsun, ona değer veriyorsun. Verdiğim sözü hatırlıyor musun, kardeşim?"

"Bu oyundan bıktım, Michael. Yüzyıllar oldu. Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?"

Acımasızca gülüyor ve başını sallıyor. "Unutmak mı? Kimse öylece affetmez. Cehenneme gönderilmenin bir sebebi var, Kasdeya. Peki neyi seçiyorsun? Sarışının gitmesine izin verebilirim ama bu küçük cadının özel bir muamele göreceği anlamına gelir."

"Kas, git. Ben başımın çaresine bakabilirim."

Başını sallar. "O bir baş melek. Gücü daha da arttı. Lucifer'i çağırabilir misin?"

"Oh evet, hadi karışıma nefret ettiğim bir kardeş daha ekleyelim."

"Kas, git. Bunu ben halledebilirim," diyorum ama başını sallıyor. "Git Asmo'yu ve cadını uyar. Ben bunu halledebilirim," diyorum tekrar çünkü Michael'ın ona aşıladığı korkuyu görebiliyorum.

"Aptal olma. Silahın var mı?"

Evet, hançerim... *Michael'ın işine yaramaz. Bana lanet bir başmeleği alt edebilecek bir şey lazım.*

"Hançerim, sende ne var?"

"Daha güçlü bir şey," diyor. Birbirimize yakın duruyoruz ve Michael'la mesafeyi olabildiğince koruyoruz. Kas'ın neden sürekli kaçtığını ve neden bunca zaman Lucifer'den uzak durmam gerektiğini düşündüğünü şimdi daha iyi anlıyorum. Sevdiklerini korumayı önemsiyor ve görünüşe göre onları psikopat baş melek kardeşinden koruyor.

"Gitmenizi öneririm. Lucifer her an burada olabilir."

"Ne kadar da ilerici değilsin. Seni kurtarması için bir erkeğe mi ihtiyacın var? Sanırım bu şaşırtıcı değil, tüm numaralarımı kandın. Ne kadar acınası." Parayı yere atıyor ve bana yaklaştığı anda kafamın karıştığını hissediyorum ve işte o zaman zaman kazanıyor. "Gerçekten bir meleğin senin tarafında olacağını mı düşündün? İkizine ne olduğunu umursayacağımı mı sandın?"

"Neden benimle bu kadar uzun süre oynadın?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Sanırım ben biraz sadistim. Kasdeya'nın sana ne kadar değer verdiğini hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Ama melekler Lucifer'in eşinden ve Cehennem'in hiyerarşisini bozmaktan bahsederken, senin işe yaramayacağına karar verdim. Belli ki Cennet'teki kardeşlerim başarısız olmuş. Ne kadar sıkıcı olduğu tahmin edilebilir."

Bana yaklaşıyor. Kolyemi alıp Lucifer'ı çağırabileceğimi biliyorum ama bir yanımda kendimi kanıtlamak istiyor. Kas hemen yanımda, ağzı sert bir çizgi halinde, bir sonraki hamlemizi anlamaya çalışıyor.

Bunu yapabiliriz. Bunu yapabilirim.

Ben güçlüyüm ve Kas da güçlü.

Ben lanet olası bir iblisim ve bu meleğin lanet olası bir ders almasının zamanı geldi. Zor oluyor ama ayakkabımın burnu madeni paraya dokunabiliyor ve elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeliyorum ama yeterince uzağa gidemiyorum. Neyse ki, Kas

bir sonraki adımı atıyor ve onu kara göle atıyor, kara çamur onu derinliklerine çekiyor. Benden uzaklaşır uzaklaşmaz, kendimi anında daha iyi hissediyorum.

"O şey de neydi öyle?" Kas'a sordum.

"Michael'ın en sevdiği numaralardan biri, bazı şeyleri unutmanızı sağlıyor ve bir iz sürücü olarak kullanılıyor."

"Kas, evde vardı." Sinirli görünüyor ama endişeli değil. Sanırım Asmo'yu ya da cadısını eve getirmemişti.

"Büyülü yardıma ihtiyacım yok, değil mi Kasdeya? Şu ana kadar senden kaç sevdiğini aldım?"

"Michael, buna bir son vermeliyiz."

"Nasıl durduğun gibi mi?" diye bağıyor ona. "Yüzyıllar oldu, Michael."

"Unutmam ya da biriktirmem yeterince uzun değil."

"Onun yerine beni al," diyor Kas, deli kardeşine yalvararak. Ben biraz daha kenara çekilip ikimizin arasında bir tuzak oluştururken dikkati tamamen ona odaklanmış durumda.

"Ve tüm o güzel acılarını kaçırarak mısın? Sanmıyorum."

İşte o zaman Kas'a saldırır. Onlar dövüşürken, amacının öldürmek değil, yaralamak olduğu açıktır. İkisi de dövüşürken birbirlerine karşı çok öfkeli ve ikisinin de elinde bir bıçak var. İkisi de henüz kesilmedi, ancak karışımında bazı ağır yumruklar vardı. Kas'ın burnu kanıyor ve Michael'ın gözü morarmış. İkisi de yeniden yaralanmak için aşırı bir hızla iyileşiyor.

Michael'ın dikkati dağılınca sırtına atladım ve omzundan bıçakladım. Dirseği burnuma o kadar sert çarptı ki en az üç metre geriye fırladım. Burnum kanıyor ve ön kolumla siliyorum.

Öfkesi şaşırtıcı bir şekilde tamamen Kas'a odaklanmış durumda. "Beni bu hale sen getirdin!" diye bağırırken, kanatlarını açmış, Kas'ın üzerine çıkmış ve onu boğuyor. "Bunu ben istemedim. Bunu *sen* yaptın." Kadının yüzüne bağırıp ağlıyor. O kadar dengesiz ve tekil bir şekilde odaklanmış ki beni beklemiyor. Bıçağımın pek bir işe yaramayacağını bildiğimden, gerçekten acıtacak bir yer seçiyorum.

Aşıl tendonuna olabildiğince sert bir darbe indiriyorum. Uluyor ve tutuşu Kas'ın onu omzundan bıçaklamasına yetecek kadar gevşiyor.

Onu kestiğim yerden tendonları darmadağın oldu. Yere düşerken her yerinden kan fışkırıyor. "Kahrolası orospular," diye tıslıyor.

Michael ona kanlı bir gülümseme verdiğinde Kas tam onu bıçaklamak üzeredir. "Bu iş daha bitmedi, sevgili kardeşim." Benimkine benzeyen bir kolyeyi eline alıyor ve nefesinin altında bir şeyler fısıldıyor. Kas tam bıçağı indirip hayatına son vereceği sırada ortadan kayboluyor ve bıçak sadece ölü bir çim parçasına çarpıyor.

Kaş pantolonunu indiriyor ve ilk kez onun kırıldığını görüyorum. Ağlamıyor ama ağlamaya benzer bir şey yapıyor. "Asla durmayacak."

"Öyleyse durdur onu," diyorum sert bir ses tonuyla. "Onu gördün, güçlü biri."

"Kas, onu kanlar içinde bıraktık ve geldiği yere geri götürdük. Güçlü olabilir ama yaralanabilir; öldürülebilir."

Kollarını dizlerine doluyor ve başını bacaklarına yaslıyor. "Onu öldürmek istemiyorum," diyor usulca, sanki hiç yüksek sesle söylemek istemediği bir sırmaş gibi.

"O zaman bir şeyler buluruz. Asmo'nun ve cadının yanına dön; onları korumanın en iyi yolu onlarla birlikte olmaktır."

"Yaptığın şey bu mu?" diye soruyor.

"Planlıyorum," diyorum ona. Eğer Kaş'a korkularıyla yüzleşmesini, kaçmamasını ya da saklanmamasını söylüyorsam, Lucifer'e de söyleyebilmeliyim, değil mi? "Muhtemelen

dışarı."

Ağzının kenarındaki bir parça kanı siliyor. "Ne zaman bu kadar zeki oldun, ha?"

Omuzlarımızı birbirine çarparak ona yaslanıyorum. "En iyisinden öğrendim."

"Siktir Lilith," diyor şakayla karışık, bana çarparak. "Yani sen ve koca adam mutlu musunuz?"

"Olacağız," diye söz veriyorum ona.

"Bu çok iyi. Michael'ı tekrar alt etmek için yardımına ihtiyacım olursa?"

"Sormana bile gerek yok," diyorum dizine vurarak. "Şimdi bir yabancı gibi davranma ve git sevgililerini geri getir."

"Ew, sevgili deme."

"Büyü artık," diye cevap veriyorum

gözlerimi devirerek. "Sanırım sen

büyüdüysen, ben de büyümeliyim."

"Özellikle de iki kişiyle uğraştığınız için. Hayal bile edemiyorum."

"Oh, kesinlikle ellerim dolu." Bana göz tozunu alıyor. "Canlarına oku."

Ben de planlıyorum. Bugün Lucifer'la nasıl hissettiğimi konuşmam gerektiği gerçeğini pekiştirmek için ihtiyacım olan son şeydi. Sadece birinin sırrı olamayacağımı, bu işin yürümesi için gerçek ortaklar olmamız gerektiğini. Fiziksel olarak kadar güçlü ya da yetenekli olduğumu düşünerek kendimi asla kandırmayacak olsam da, artık başımın çaresine bakabileceğimi biliyorum. Ayrıca beni seven, koşulsuz olarak arkamı kollayan arkadaşlarım ve insanlar olduğunu da biliyorum. Eğer bu bana yetiyorsa, ona da yetecektir.

Elimi kolyeye sarıp adını söylerken iç çekiyorum. Tam önüme düştüğünde yüzünde beliren öfke hissediliyor.

Yüzümdeki kanı siliyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Kas ve ben Michael'la kavga ettik."

Bana bakakalıyor, yüzümü sıkıca kavıyor. "Bir başmelekle mi kapıştın?"

"Evet, söyledim. Ve hayır, ölmedi ama durumu da pek iyi değil."

"Neden beni daha önce aramadın?" Ben malikâneye doğru yürürken Lucifer öfkeyle soruyor. İlk tepkisi seninle gurur duyuyorum ya da dövüşün en ince ayrıntılarını soruyorum değil; önce onu aramam gerektiğini, beni koruması için ona nasıl ihtiyacım olduğunu söylüyor. O kadar sinirliyim ki çılgılık atmak istiyorum.

"Lilith," diye sertçe adımı söylüyor, sestten hızlı bir şekilde önümde duruyor. "Neden beni çağırmadın?"

"Çünkü ben çaresiz değilim. Çünkü ben senin kuleye kapatacağın zor durumdaki bir genç kız değilim." Ona bağırırken neden gözlerimden yaşlar döküldüğünü bilmiyorum. "Ben güçlüyüm, kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Güçlü ve cesur olduğunu biliyorum, senin bu yönünü seviyorum."

Henüz söylememiştik, bana her zaman aşkım diyordu ama hiçbir zaman beni sevdiğini açıkça söylememişti.

"Beni seviyor musun?" Tekrarlıyorum, o da başını sallıyor. "O zaman neden beni sevilmem gerektiği gibi sevemiyorsun? Senin sırrın olamam, malikanede ya da sadece güvendiğin arkadaşlarının önünde sevgini çalamam. Benimle birlikte olmaktan gurur duyan biriyle birlikte olmak istiyorum. Açıkça ve dürüstçe sevilme istiyorum."

Gözleri bana bakarken başı öne eğik. "Seni kaybedemem Lilith."

"Güvenliğimi beni saklamak için bir neden olarak kullanmaya devam edersen, kaybedeceksin." Sert olmak istemiyorum ve bunun bir ültimatoma gibi

hissettirmesini de istemiyorum ama sanırım öyle. Hayatımın geri kalanını güvensiz hissederek ve başka bir insan benimle birlikte olmaktan utanıyormuş gibi yaşayamam. Hayatımın büyük bir kısmını

Bu.

"Daha önce de gördünüz, melekler peşinizden gelmekten korkmazlar."

"Evet, kendimi nasıl idare ettiğimi gördün. Bana güvenebilir misin ve beni korumak için kendine güvenebilir misin? Uzlaşmaya hazırım ama senin kirli, küçük sırrın olmak anlaşmanın bir parçası değil."

"Sen benim kirli, küçük sırrım değilsin."

"Öyle değil miyim? Seni bir oda dolusu iblisin önünde öpebilmek istiyorum. Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmelerini ve senin olmalarını istiyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?" Ağzını açıyor ve ben elimi göğsüne koyuyorum. "Cevap verme; sadece söylediklerimi düşün ve neyle başa çıkabileceğini anladığında gel beni bul."

"Lilith," diye adımı iç geçirerek söylüyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bunu bir düşün." Kollarımı beline doluyorum ve o bizi malikâneye geri götürürken eli başımın arkasını kavırıyor; ben odama dönüyorum, Lucifer da düşünmek için nereye gitmesi gerekiyorsa oraya gidiyor.



BÖLÜM OTUZ İKİ

S kirli bir sır gibi hissediyor.

Bu işin yürümesi için aşkımızın herkese açık olmasına ihtiyacı var. Bir ölümlü olsaydım, göğsümün ağrısından kalp krizi geçirdiğimi düşünürdüm. Sanırım haklı olduğu noktalar var. Eğer Michael da diğer melekler gibi onu tanıyorsa, o gerçekten bir sır değil. Elbette ben de kendi şeytanlarım için endişeleniyorum. Ama onun da belirttiği gibi, ben onu koruyabilirim, o da kendi başının çaresine bakabilir.

Sanırım onu kaybetmeden önce yaşadığım travma -gerçekte onu değil- Lily'yi kaybetmek beni baktırdı. Lily ile yaşadığım hisler ve bağ Lilith ile yaşadığım gibi değil. Lilith beni zorluyor, güçlü, komik ve güzel. Eğitim alanına girerken inledim. Mara, Toth'u altına sıkıştırmış ve çenesine bir hançer doğrultmuş. Beni görür görmez boğazını temizliyor ve Mara'yı üzerinden atıyor.

"Lordum," diye selamlıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Oh, sadece ikinci elinin kıcını tekmeliyordum, sorun değil," diye dalga geçiyor Mara ve Toth gözlerini deviriyor. "Bir sorun mu var?"

"Lilith," diyorum eğitim banklarından birine otururken.

"Belli ki," diyor Mara, bir hançer alıp duvara fırlatarak. Hançer duyulabilir bir gümbürtüyle tahtaya saplanıyor ve duvarı parçalıyor.

"Açıkça mı?" Ben soruyorum.

"Evet, hiçbir kız birinin sırrı olmak istemez," benimle konuşuyor ama Toth'a bakıyor.

"O bir sır değil."

"Oh, onu randevulara götürüyor musun? Bir unvanı var mı? İkiniz hakkında istediğini söyleyebilir mi?"

"Onu korumam gerek." Mara gözlerini devirir.

"Dinle baba, çok uzun zamandır hayatta olduğunu biliyorum ama biz kadınlar kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Açıkçası, kendini koruyamayacağını ima ettiğin için seni uykunda bıçaklamamasına şaşırdım."

"Onun güçlü olduğunu biliyorum."

Mara bir hançer daha fırlatır ve hançer bir öncekiyle aynı noktaya düşer, gömülü bıçağa çarparak bu noktada bir delik açar.

"O zaman neden ona camdan yapılmış gibi davranıyorsun? Ayrıca, duyduğuma göre, cehennemde gerçek orospular varmış. Tabii ki seni açıkça kendine ait olduğunu iddia etmek istiyor."

Kaşlarım çatıldı çünkü Mara malikaneden ayrılmadı. Ne yapmak istediğini anlayana kadar gitmemesi gerektiğini açıkça belirttim. Onu serbest bıraktığımızda ölecek olmasından endişeleniyorum. Bu yüzden ona

Beelzebub çukurlarda tutuluyor. Ona söylemeyi planlıyorum ama sadece burada kalacağından ve iblisin zihnini kirletmediğinden emin olduğumda.

"Bunu nereden duydun?"

Havaya bir hançer fırlatır ve sapından tutarak ucunu Toth'a doğrultur, Toth da onun parmağını -ya da bu durumda hançeri- kendisine doğrultması karşısında şok olmuş görünür.

"Anlıyorum."

"Lordum-" diye başlıyor Toth ve ben ona bir el sallıyorum.

"Mara'nın Cehennem'in sosyal yönlerini bilmesi önemli. Sorun değil, Toth."

Mara bir hançer daha fırlatıyor ve diğer bıçaklarla birlikte aynı yere düşüyor; eğitiminde ne kadar iyi olduğunu ve ne kadar güçlü olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Kendimi onun sadakati konusunda endişelenmez buluyorum, gerçekten benimle bir ilişki kurmak ve Cehennem hakkında öğrenilecek her şeyi öğrenmek istiyor gibi görünüyor.

"Peki şimdi ne yapacağım?"

Mara gözlerini devirir. "Büyük bir jest, duh."

"Büyük bir jest mi?"

"Evet, ona her şeyi ettiğini ."

"Her şey tamam." Hala midemde bir çukur oluşturuyor ve Lilith benim olduğu sürece asla huzur bulamayacağımı fark ediyorum. En azından ona hak ettiği unvanı ve sevgiyi sağlayabilirim.

"Ve yakında, kızlar beklemeyi sevmez." Kızıma gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Taç giyme töreniniz yarın ama birdenbire ertelememiz gerekecek gibi görünüyor."

Mara gülümser ve başını sallar. "İşte ruh bu."



'Taç giyme töreni' malikanenin ziyafet salonunda düzenleniyor. Burası benim kişisel odamdan ayrı ve davet edilmedikçe kimse başka bir yeri keşfedemez. Lilith dün gece odasında uyudu ve en kötüsü de kedisini yanına almamış olmasıydı. Küçük pislik bacaklarımın arasında uyudu. *Bundan hiç hoşlanmadım, bir an bile.*

Mara bana büyük bir jeste ihtiyacım olduğunu söyledi ve ben de bundan daha iyisini düşünemedim. Toth'tan burada Mara ile kalmasını istedim ve Blair ya da Dax'i davet etmedim. Çocuklarınızın görmemesi gereken bazı şeyler var.

Malikanenin etrafında dikkatsiz davrandık ama bu değişmek üzere.

Herkesin Lilith'i bilmesinin yarattığı duygularla nasıl mücadele edeceğimden hâlâ emin değilim. Benim olmasını ve güvende olmasını seviyordum ama iki kez saldırıya uğradı, peki gerçekten ne kadar güvendeydi? Ölümsüzlük uzun görünse de, görev ve sahiplikle meşgul olarak gerçekten yaşamaktan çok daha fazla zaman geçirdim. Sonunda ruh eşim yanımdayken ve kızlarımın uzun ve mutlu yaşamlarını izlerken hayatıma başlamaya hazırım.

Ziyafet salonuna ilk ben varıyorum, içeri girdiğimde oda sessizleşiyor. Bu geceye katılan üç yüz iblis olmalı, ama gerçekten önemsedğim sadece bir kişi var.

Son zamanlarda yakın çevremden iki kişiyi öldürdüğüm ve Toth'tan Mara'nın yanında kalmasını istediğim gerçeği göz önüne alındığında, tahtımın yanında duran tek kişi Lilith ve Elvor da onun yanında dimdik duruyor.

Bana hemen bakmıyor ama çarpıcı görünüyor. Her zaman öyledir. Birkaç gün önce giymesini istediğim siyah elbiseyi giyiyor ve bunun onun barış teklifi mi yoksa benimkini mi kabul edeceğini merak ediyorum.

Bu gece tacımı taktım, çok nadiren yaptığım bir şey olsa da, birçok diyardan gelen en iyi metallerden yapılmış. Güçlerimin sembolüne ihtiyacım yok, sadece varlığım genellikle yeterli, ama şu an için gerekli.

"Cehennem Vatandaşları," diyorum tahtın önünde durarak. "Sizi neden buraya topladığımı merak ettiğinizi biliyorum, hem de taç giyme töreni için. Son zamanlarda statüme meydan okunuyor ve umarım biri bana saygısızlık ettiğinde neler olduğunu not etmişsinizdir. Beelzebub ya da Milcom'a sormanızı önerirdim ama öldükleri için bu mümkün değil." Odada soluk soluğa ve mırıldanmalarla dolu hafif bir sohbet var.

"Kendimi açıkça ifade etmek istiyorum; eğer beni ya da ailemi herhangi bir şekilde tehdit edersen, ikinci bir şansın olmayacak. Kendini sonsuza kadar çukurda bulacaksın ya da ruhun yok olacak." Tırnaklarımı karıştırıp odaya bakıyorum. "Elvor son zamanlarda kendini çok huzursuz hissediyor," diyorum başımla fae'yi işaret ederek. Homurdanıyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Diyelim ki tercihim merhamet değil ebedi işkence, özellikle de önemli gördüğüm kişiler söz konusu olduğunda."

Şu anda dizlerinin üzerine çökmüş olan kalabalığa bakıyorum ve salonda bir anlık sessizlik oluşmasına izin veriyorum. "Son zamanlarda meleklerle ilgili bazı karışıklıklar oldu ve sizi temin ederim ki bu durumla ilgileniliyor. Bu âlemde tam bir şeffaflık bekliyorum. Eğer meleklerle baskı yapıldığına dair en ufak bir fısıltı bile varsa, bilin ki kaderinizi tek başınıza mühürlediniz."

Oda sessizleşiyor ve başını eğmiş olan Lilith'e bakıyorum; sarı saçları dalgalı, bir omzunun üzerinden beline kadar iniyor.

"Artık sizi gerektiği gibi uyardığıma ve beklentilerimden haberdar ettiğime göre, kutlama zamanı geldi." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorum ve sonraki sözlerimi söylerken gözlerim Lilith'ten hiç ayrılmıyor.

"Yeni Cehennem Kraliçesi'ni -kadınlara karşı işlenen suçların savcısı- Lilith'i- ilan etmek istiyorum." Ağzı açık kalırken kaşları çatılmış bir şekilde başını kaldırdı. Sonra geniş gözlerle bana baktı, sonra da odaya göz gezdirdi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dediğini duyuyorum bir iblisin. Kalabalığa doğru baktığımda onun Sonbahar olduğunu fark ediyorum. göz göze geldiğimde titremeye başlıyor. İki arkadaşı aptaldan iki adım uzaklaşıyor.

Parmaklarımı şıklatıyorum, ruhu bedeninden kopup ağzıma doğru yol alıyor. Onu tüketirken ruhunun tadını hiç çıkarmıyorum. Odadaki tansiyon yükseliyor ve herkes Autumn'un buruşmuş bedenine bakıyor.

"Bunu Kraliçenize asla saygısızlık etmemeniz için bir uyarı olarak kabul edin."

Elimi uzattım ve Lilith elimi tuttu, bana göz kırparken yüzünde tam bir inançsızlık ifadesi vardı.

Elvor bana tacını uzatıyor; siyah ve zarif, obsidyen kristalleri karmaşık bir desen halinde asılı. "Tahtını al, aşkım."

Hâlâ olan biteni anlamış gibi görünmüyor ama onu oturduğu tahtın yanına götürüyorum, bacak bacak üstüne atıyor ve bacağına neredeyse tamamını ortaya çıkarıyorum. Tacı başına yerleştirirken kendimi toparlıyorum. Hak ettiği tahtta dimdik otururken ona "Muhteşem," diyorum. Ben yapmıyorum

Onu kendime saklayarak ne düşündüğümü biliyordum. O benim dengim olmak, başkalarını korkuya sürüklemek için yaratılmıştı. Ona karanlığımın onu çağırdığını söyledim,

ve onun yaydığı gücü gördükçe, gerçekten kaderimizde birlikte olmak olduğunu anlıyorum.

Onun önünde tek dizimin üzerine çöktüğümde, odada soluk sesleri duyuyorum ama hiçbiri Lilith'inki kadar yüksek değil.

"Sır olmak istemediğimi söylediğimde, beni bir randevuya çıkarmak ya da kulüpte benimle dans etmek gibi şeyleri kastettiğimi biliyorsun."

"Ama dediğim gibi, sen *her şeyi* hak ediyorsun," hatırlatıyorum ve o da gülümsüyor.

Bacağını öpmeden önce ayak bileğini tutup içini öpüyorum. Odadaki şaşkınlığı ve entrikayı hissedebiliyorum. Lucifer, Şeytan, Şeytan'ın kendisi, başka bir iblis için diz çöküyor. Ama o herhangi bir iblis değil. O benim ruh eşim, gerçek dengim ve ona öyle davranılmalı.

"Lucifer, ne yapıyorsun?"

"Sana tapıyorum."

"Herkesin önünde mi?"

"Sana boyun eğdiğimi anlamalılar ve onlar da eğmeli," diye açıklıyorum bacağını öperek. Etinin dudaklarımın altında çakıllaşmasını izliyorum ve kalabalığa doğru bakıyor, şüphesiz her bir göz bizi göz kırpmayan bir ilgiyle izliyor.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve hafifçe sıkıyor.

"Onlara sana nasıl tapınabileceğimi göstereyim mi aşkım? Başka hiçbir varlığın yapamayacağı bir şekilde?"

Tekrar kalabalığa bakıyor. Ne aradığından emin değilim ama görür görmez sırtıyor ve bana bakıyor. Bacaklarını açıyor, elbisesi hala amını örtüyor, beni Cehennem'in önünde ona dokunmaya, benim için ne anlama geldiğine tanık olmaya teşvik ediyor.

Kalçalarını öperken ve ellerimi ve yüzümü kaydırırken mutlak özen gösteriyorum, böylece kimse onun güzel amını görmüyor. Beni bağlılıkla izleyebilirler, ama

benim olanı göremiyorum. İçten içe, her zaman sahiplenici bir pislik olacağım ve onu varlığımın her zerresiyle koruyacağım, ancak şu anda, ifade açık ve inkar edilemez.

Lilith'e başka hiçbir canlıya göstermediğim bir saygı gösteriyorum ve aynı saygıyı başkalarından da bekliyorum. Sadece onun tadına bakıp onu beceriyorum.

Ellerim kalçalarından yukarı kayarken titriyor, burnum yarığından yukarı kayıyor. Elbisesini hareket ettirmek için dişlerimi ve külotunu yana çekmek için bir parmağımı kullanıyorum.

Dilim ıslaklığına sürtünüyor ve onayımı mırıldanıyorum. Yüzüm onun kucağında, herkes kraliçem için ne yapmaya hazır olduğumu izlerken onu memnun ediyorum. Sadece ona sunduğum saygı, itaat ve teslimiyet. Tadı dilime karşı çok tatlı ve nefesi kesiliyor, parmakları saçlarıma ve tacıma dolanıyor.

Kalçalarını sıkıca kavriyorum ve kalabalığın içinden gelen bazı sesleri duyabiliyorum. Şok, şaşkınlık ve cinsel entrikanın bir karışımı.

Yüzüme doğru sürtünüyor ve ben onun amına karşı inliyorum.

"Bizi yalnız bırakın!" Lilith anons ediyor ve insanların ayrıldığını duyuyorum ama hepsi değil. Yüzümü okşuyor ve ikimiz de ayağa kalkmadan önce onu elbisesiyle örtüyorum. Beni dinlemeyen herkesi öldürmeye tamamen hazırım ama Lilith bunu benim yerime hallediyor. "Git dedim!" Sesi korkuyu sezdiren bir tonda gürliyor ve kalan bedenler dağılıyor.

Bana bakıyor, başparmağı çenemde geziniyor, dudaklarımın arasına itmeden önce serbest kalmasını sağlıyor, ben de hevesle alıyorum.

"Bu bir gösteriydi." "Yeterli miydi?"

"Ötesinde," diye onaylıyor, sevgi dolu gözlerle bana bakıyor. Düşmüş güzel bir tanrıça gibi görünüyor ve onu bu şekilde görmekten asla bıkaçağımı sanmıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bana nasıl sevmekten hoşlandığını anlat," diyor usulca ve elimi tutuyor.

"Sevildiğimi hissetmek için ihtiyacım olan tek şey senin sevgindir."

"O zaman sana seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver," diyor sırtarak. "Beni seviyor musun?"

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "İzin ver sana tapayım." İkimizi de odamıza taşıyarak beni şok ediyor. Benimle daha önce hiç portal gezintisi yapmamıştı ve yere indiğimizde gülümsüyorum.

"Benden bir şey mi saklıyordun?"

Omzunun üzerinden bakıyor, elbisesini düşürüyor, tacı ve külotundan başka bir şey giymediği için güzel vücudunu ortaya çıkarıyor. "Hayır efendim," diye geveliyor ve sikim zaten kalkmamışsa bile şimdi kalkıyor. "Sandalyeye otur."

Bu sandalye eskiden odamda sadece bir mobilya parçasıydı, ancak son zamanlarda benim için duygusal bir hale geldi.

Üstüme çıkmasını ya da önümde diz çökmesini bekliyorum ama yapmıyor. Ben sandalyeye oturmuş, bacaklarımı açmış beklerken o dizlerinin üzerinde benden iki metre kadar uzakta duruyor.

Bana doğru sürünüyor ve ben bir yandan yüzümü ovarken bir yandan da iniltimi bastırmaya çalışıyorum. Kraliçem dizlerinin üzerinde ve bana doğru sürünüyor. Tam önüme gelene kadar hareket ederken göğüsleri sallanıyor.

"Diz çöken tek kişi sen değilsin."

"Aşkım, beni yok edeceksin."

Sırıttıyor. "Güzel."

"Lanet olsun." Çevik elleriyle pantolonumun düğmelerini açıyor ve tırnakları kalçalarımnda geziniyor. Başını öpmeden önce sikimin yan tarafına nazik öpücükler kondururken kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Dili uzanıyor ve ucundaki pre-cum'u yalıyor.

"Tadın benimki gibi," diyor ve elimde olmadan ürperiyorum. "Tadın günah, tuz ve tamamen benimki gibi."

Beni boğazının derinliklerine alırken dudakları aralanıyor, asla tamamımı alamıyor ama ağzına sığdıramadıklarını yumruğuyla okşuyor. Üzerime inerken başındaki tacı hiç sallanmıyor ve bu beni vahşileştiriyor.

Onu koltuk altlarından tutup kucağıma çekerek uzunluğuma gömülüyor. "Sikimi kirleteceksin, değil mi aşkım?"

İnliyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor. Tatlı kıcını kavırıyorum, o omuzlarımı tutarken onu sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Tırnaklarının gömleğimi ısırdığını hissedebiliyorum.

Ağzı benimkine karşı o kadar pelüş ve yumuşak ki, ona doyamıyorum. Bana sarılmış gibi hissettirmesi, kokusu, yumuşak sesleri. Sonsuzluk sonsuzdur, ama yeterli olup olmayacağından emin değilim.

Ellerinden biri omuzlarımdan ayrılıp çenemi , beni sertçe öperken tırnakları yanaklarıma batıyor.

Dudakları benimkilerden ayrılıyor ve yavaşça sikime binerken gözlerimin içine bakıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diyor bana. "Hiçbir şey hissettiremez. Benim için çok iyisin."

Benimle bu şekilde konuşmasından ne kadar zevk alacağımı bilmeden inliyorum. Kıcını daha sert sıkıyorum ve içine doğru itiyorum.

O kadar ıslak ki, içine her soktuğumda boyumdan aşağı kolayca kayıyor ve tenlerimiz ıslak bir şekilde birbirine çarpıyor.

"Benim tatlı, küçük iblisim benim için çok ıslak. Sen de benim için boşalacak mısın?"

Alçalıyor, benden daha fazla alıyor ve uzunluğumu merkezinin derinliklerine alırken klitorisini pelvisime sürüyor. Yüzümün yan tarafına karşı inliyor, serbest bırakılmasını bulmaya yaklaştıkça taçlarımız birbirine çarpıyor.

" bu aşkım, kullan beni. Sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum."

İnliyor ve ben de kıcının yanağını bırakıp yüzünü kavıyorum, böylece benden başka tarafa bakamıyor. Gözleri kapalıydı ve dudakları ayrılmıştı. Yukarı aşağı hareket etmeye devam ederken alnında bir ter tabakası var, elim hareketlerini yönlendirmeye yardımcı oluyor.

" bu. Kralın için her zaman çok iyi bir kız oldun, değil mi?"

Boğazından çıkan ses sonsuza dek içimde yer edecek. Etrafımda paramparça olurken göz temasını kesmiyor, kalçaları titriyor ve amcığı beni sıkıca kavıyor. Sandalyeden kalçalarımı iterek onu orgazmı boyunca beceriyorum. İnliyor ve omuzlarımı sıkıca kavıyor, ama ben rahatlamıyorum, göz temasını sürdürüyorum ve onu döllerimle dolduruyorum. Doruğa ulaşmamı izlerken gözleri yumuşuyor.

İkimiz de birbirimize bakarken yavaş bir kreşendo. Nefes nefese kalırken ikimizin de elleri birbirini bırakmıyor. Bu gece paylaşılan kelimelerin ağırlığı, bu kadar bütünüyle birlikte olmanın ezici hisleriyle birlikte ezici.

Birden yerde keskin bir cam kırılması oldu. Sol tarafıma baktığımda lanet kedinin bir kadeh şarabı devirdiğini görüyorum.

"Doom, bu kötü bir kedi," diye azarlıyor.

"Siktiğimin kedisi."

"Sadece ilgiye ihtiyaçı var," diyor Lilith ve ben de alaycı bir şekilde dudak büküyorum. "Benim de ilgiye ihtiyaçı var."

"Sanırım az önce sana yeterince ilgi gösterdim."

"Yeterince değil."

Parmaklarının tersiyle çenemi okşuyor. "Küçük bir balayına ne dersin?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Cehennemden uzakta küçük bir yolculuk gibi. Sadece sen ve ben." Ona bunun imkânsız olduğunu söyleyen bir bakış atmış olmalıyım çünkü şöyle karşılık veriyor: "Mara şu anda burada ve Toth da onu korumak için burada. Bence bu akşamki gösteriden sonra hiçbir iblis bir şey denemeyecek. Şimdi gitmek için mükemmel bir zaman."

"Cehennemden uzun süre uzak kalamam." "Ne kadar süre?"

"Muhtemelen üç ölümlü günü."

"O zaman üç ölümlü gün alırsınız. Sadece sen ve ben. Bence bunu hak ediyoruz."

Saçlarını omuzlarından iterek arkaya doğru savuruyorum. "Peki nereye gitmek istersiniz kraliçem?"

Kızarır ve başını sallar. "Ciddi olduğumu biliyorsun, sadece toplum içinde senin kız arkadaşın olmak istedim."

Başımı sallıyorum ve çıplak omzunu öpüyorum. "Sana her şeyi vereceğime söz verdim. Her şey bu. Eğer bir yolculuğa çıkmak istiyorsan. Yolculuğa çıkarız."

Ellerini ensemdede gezdirerek gerginliği yoğurup alıyor. "Ve burası artık bizim odamız mı?"

"Aşkım, burası bizim odamız, bizim malikanemiz. Kahretsin, tüm bu diyar bizim."

İç geçiriyor ve bana öyle saygılı bir şekilde bakıyor ki, bunu bana yapacağını hiç düşünmemiştim. "Seni gerçekten seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum," diye sırtıyorum ve omzumu itiyor. Ağırlığını zaten yarı sert olan sikime doğru kaydırıyor.

"Yine mi?" diye fısıldıyor. Başımı sallıyorum ve onu yakıcı bir öpücük için kendime çekiyorum.

OceanofPDF.com



EPILOgUE

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" Lucifer Mara'ya sorar.

"Tavşanlar gibi seviştığınıze rastlamadan birkaç gün malikânenin etrafında gizlenmek mi? Evet, bununla başa çıkabilirim." Lucifer kızına bakarken kollarını kavuşturur. Gözlerini deviriyor ve parmaklarıyla geri saymaya başlıyor. "Kural bir, korkusuz savaşçı Toth'tan başkası eşlik etmediği sürece malikânedен ayrılma. İki numara, kediye besle ve üç numara, kimseyi öldürmemeye çalış."

Lucifer başını sallayıp iç geçiriyor ve Toth'a Mara'yı hizaya getirmesi gerektiğini söyleyen bir bakış atıyor ki dürüst olmak gerekirse bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum.

"Bize ihtiyacınız olursa, hemen beni çağırın."

"Çok dramatik, iyi olacak. Bu aşırı gotik ortamda kapana kısılmışken son zamanlarda izlediğim ergenliğe giriş filmlerine benzemeyecek,

ama bir şekilde rahat, ürkütücü bir malikane."

Lucifer i   eker ve öne doğru eğilerek kızına sarılır. Kız kollarını Lucifer'e sararken direnmiyor.

"Cidden, iyi vakit geçir. Ben ," diye fısıldadığını duyuyorum ve gülümsememi gizleyemiyorum. Lucifer'dan uzaklaşıp bana da sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Tatil sırasında kışındaki sopayı  ıkarabilirsen sana on dolar veririm." Kendimi tutamayıp gülüyorum ve Lucifer ikimize de sinirli bir bakış atıyor.

"Haydi, Şeytan. Tatile gidiyoruz," diyorum ve ona elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor.

"Hâlâ bunun çok erken olduğunu düşünüyorum."

"Oh, sus. Daha önce hiç tatile çıktınız mı?"

"Hayır," diyor açıkça.

"Rahatlaman gerekiyordu. Balayımızda takım elbise giydiğine inanamıyorum."

"Ne giymem gerekiyordu?"

"Bilmem, Şort? Keten bir  st?"

Bana bakıyor ve ters ters bakıyor. "Cehennemin kralı Şort giymez. Şimdi kapa çeneni de balayına gidelim. Takım elbisemi giyiyorum."

"Balayımız," diye düzeltiyorum.

" yi, balayımız."

Beni döndürüyor, böylece birbirimize bakıyoruz ve ona bakmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum. İblis bedenim için son derece minnettarım, yoksa sürekli onun mükemmeli, sinirli yüzüne bakmak zorunda kalmaktan boynum fena halde ağrırdı.

"Nereye?" diye soruyor.

"Kader diyarı," diye cevap veriyorum. Saçlarımı okşıyor ve çeneme dokunuyor.

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum, o da eğilip beni öpüyor ve bizi göle geri götürüyor, orada bana her şeyi anlatıyor.

Gölde küçük bir kulübe var, tek kişilik bir yatak ve küçük bir mutfak olan basit bir alan. Birbirimizin tadını çıkarmak için ihtiyacımız olan her şeye sahip. Ortak çantamızı yere bırakıyor.

"Şimdi ne
olacak?"

"Rahatlayaca
ğız."

Omuzları kaskatı ve ben ona başımı sallıyorum. "Yüzmeye ne dersin?"

"Göl sıhhi mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye cevap veriyorum ve elbisemi çıkarıp göle atlamak için arka kapıdan çıkıyorum. Su berrak ve serin ama titrememe neden olacak kadar soğuk değil. Kıyının kenarında hâlâ giyinik olan Lucifer'i görüyorum. "Geliyor musun?"

"Peki," diye homurdanıyor ve suya girmeden önce kıyafetlerini çıkarıp çimlerin üzerinde düzgünce katlıyor. Suya girip benim yüzdüğüm yere doğru ilerlerken rahatsızlığını belli etmiyor. Köprücük kemiği ve yüzü suyun üzerinde, önümde duruyor.

Bacaklarımı kolayca beline doluyorum ve ellerimi boynunun arkasına koyuyorum. "Sen ve Lily buraya hiç geldiniz mi?"

Bana dikkatle bakıyor; buraya son geldiğimizden beri onu -ya da sanırım geçmiş hayatımı- gündeme getirmedi.

"Lily ile geçirdiğim zaman kısa sürdü. Kaderimizde olduğunu biliyordum; çok güzeldi ve ziyaretlerimizden keyif alıyordum ama hayır, asla böyle bir şey yapmadık."

"Eğlenceli miydi?"

Sırıttıyor. "Kimse senin kadar eğlenceli değil."

"Mmm... sorudan kaçıyor."

Islak saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Bu senin istediğim tek varyasyonun. Geçmişin bir önemi yok. Bu hayatta seni sevmek ve geleceğimizi paylaşmak benim için önemli olan tek şey."

"Değiştirebileceğin hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey," diye onaylıyor bana bakarken.

"Kedi bile."

"O bile değil."

"Peki ya benim ukala ağzım?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Bu akıllı ağzı doldurmayı seviyorum." Eğilip beni öpmeden önce başparmağı alt dudağımda geziniyor.

"Şiddete olan tutkum bile mi?"

"Bu kısmı oldukça beğendim. Sana daha önce de söylediğim gibi, benim karanlığım seninkini çağırıyor."

Ben de onu öpüyorum. Su tenimi serinletiyor ama onun dokunuşu tekrar ısıtıyor. Bu duygu hiç eskimeyecek mi merak ediyorum; böylesine güçlü bir adam tarafından sevilmenin nasıl her şeyi tüketen bir his olduğunu, sadece benim için gülen ve gülümseyen bir adam. Benim ukalalığımı ve onu yeni şeyler denemeye zorlamamı seven biri. Bir parçam, sonsuzluğa sahip olsak da, böyle bir bağın asla durağan olmayacağını biliyor.

Lucifer -Şeytan- benim ruh eşim ve bu konuda kimin ne düşündüğü umurumda değil. Bunun beni kötü ya da canavar yapması da umurumda değil. Bu kadar saf ve kozmik bir şey asla yanlış olamaz.

Dudaklarımız ayrılıyor ve bana usulca bakıyor. "Bu balayında başka ne yapmamız gerekiyor?"

"Lezzetli yemekler yiyelim, şarap içelim, dans edelim, yüzelim, rahatlayalım, ne istersek yapalım." "Peki ya seni yatağa bağlayıp defalarca durmam için yalvardın."

Nefesim kesiliyor ve başımı sallıyorum. "Evet, bunu yapabiliriz." "Belki sonra," diyor dudaklarında o sırtışıla.

Göğsüne su sıçratıyorum, yüzerek uzaklaşırken ona tutunmayı bırakıyorum. Peşimden yüzmeye başlıyor ve ben olabildiğince hızlı yüzmeye çalışarak çılgık atıyorum. Çok daha uzun boylu olduğu için beni çabucak yakalıyor. Başımın yanını öperken uzun kollarıyla karnımı sarıyor.

"Benim küçük Cehennem Ateşim ne istiyor?"

"Sadece bu," diyorum kollarını sıkarak. Gerçekten tek istediğim bu ve kendimi bildim bileli ilk kez gerçekten mutlu hissediyorum. Sonunda gerçek benliğime kavuştum ve sadece bu da değil, beni ben olduğum için kabul eden ve seven bir adam tarafından seviliyorum. Buraya giden yol kolay değildi ve kanla kaplıydı, ama sonunda olmam gereken kişiyim ve her zaman benim olması gereken adamla birlikteyim. Benim onun için yapacağım gibi, evreni benim için yakacak bir adamla.

Bu bakış açısına sahip olmak için ölmek ve benim için önemli olduğunu düşündüğüm her şeyi kaybetmek gerekmiş olabilir, ama bunun için mutluyum.

"Sanırım artık seni bağlamaya hazırım."

"Oh, şimdi mi?" için hiç heyecanlı değilmişim gibi cevap veriyorum.

"Benim uslu kızım ol, ilk orgazmın için seni bekletmeyeceğim." "Ne kadar centilmence."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye şaka yapıyor ve kollarında dönüyorum, yüzünü kavriyorum, beni sudan çıkarıp ıslak bedenimi yatağa bırakırken dudaklarını öpüyorum. "Kahretsin, çok güzelsin."

Öpücükleri bacağımda iz bırakıyor ve beni ele geçiren titremeye engel olamıyorum. Bileklerimi ve geri kalan her yerimi yatağa bağlarken gölgeleri ortaya çıkıyor.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Başımı sallayarak gülümsedim. "Evet, efendim."

İnliyor ve söz verdiği gibi yapıyor, Tanrı'nın istediği gibi bana tapıyor.

OceanofPDF.com

CEHENNEM KADAR ŞARAPLI BİR BAKIŞ

Toth ziyafet alanında bir sorunu olan bir iblisle meşgul ve sonunda bana malikaneden ayrılma fırsatı veriyor. Hayır.

Toth'un arkadaşlığından hoşlanmadığımı sanmayın, bu ateşli iblis hiçbir teklifimi kabul etmiyor. Kendini tuttuğunu biliyorum, her tartışmamızda aletinin ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Tamamen ve tamamen benimle ilgileniyor, ki öyle de olmalı. Bedenim çok güzel. Aslında delicesine ateşli. Olayların gidişatından daha fazla memnun olamazdım.

Yine de beni rahatsız eden birkaç şey var. Nasıl söyleyebilirim bilmiyorum ama babamın Beelzebub hakkında yalan söylediğini biliyorum ve işin aslını öğrenmeye hazırım. Ayrıca, bu evde tıkılıp kalmaktan çok sıkıldım. Bir maceraya ihtiyacım var.

Toth bana nasıl portal olunacağını öğretiyor... en azından o böyle düşünüyor. Fiziksel bir formum bile yokken yıllardır geçit yapıyordum. Tek sorun Cehennem'de nasıl dolaşacağımı bilmemem. En azından ön kapıları gözümde canlandırabiliyorum. Onları yatak odamın penceresinden görebiliyorum.

Kapıların hemen dışına doğru ilerliyorum ve gözümün alabildiğince uzağa yürümeye başlıyorum. Şehre ulaşmam biraz zaman alıyor. Toth ve Lilith

bana ruhlar ve falan filan hakkında bilgi verdi. Bu kasaba sıkıcı ve tüm bu 'insanlar' ürkütücü görünüyor. Ben iyi şeyler istiyorum.

İstediğimden daha fazla yürüdüm, ama sonunda ruhların yaşadığı yerin dış ve önümdeki devasa, tüyler ürpertici binayı görüyorum.

Bingo.

Cehennem çukuruna doğru yürürken botlarım kaldırıma çarpıyor ve koridorları keşfetmeye başlıyorum. Burası çok kabataslak, en iyi şekilde. Duvarların ve zeminin bazı yerlerinde kan izleri var. Kafamı soktuğum her odada çok sayıda silah bulunurken, diğerleri cansız bedenlerle dolu. Elimde olmadan çukurun derinliklerine doğru çekiliyorum. Sanki bir şey ya da biri beni çağırıyor ve emin adımlarım beni merdivenlerden aşağıya indiriyor. Aşağı indikçe sıcaklık artıyor ve ışıklar kararıyor. Elimi yüzümün önünde görebiliyorum ama hepsi bu kadar. Yaklaşık on adım ileride bir ışık titriyor ve bir adım daha attığımda derin, lezzetli bir ses duyuyorum.

"Buraya ait değilsin, küçük prenses."

"Sanırım biliyorum," diyorum boşluğa doğru tam bir güvenle. "Git," diye homurdanıyor.

"Mmm... Sanmıyorum."

Gürültülü, ağır ayak sesleri bana gittikçe yaklaşıyor. Sesin sahibi bana ulaştığında, onu görebilmek için başımı tamamen arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Güçlü vücudu kana bulanmış ve erkeksi yüzü acımasız bir şekilde yakışıklı. Beyaz-sarı saçları topuz yapılmış ve kanla lekelenmiş.

"Burada olmamalısınız prenses," diye yineliyor ve karanlık, derin sesi bana bir şeyler yapıyor. Toth'un sevimli bir şekilde

bana patronluk taslar. Ama bu... o ölümcül, ve ben bunu seviyorum.

"Daha iyi bir fikrim var," diyorum parmağımı taş gibi sert karnına koyarak.

"Bu koridorlarda koşacağım. Eğer beni yakalarsanız dediğinizi yapacağım."

Homurdanıyor ve bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini sanıyorum ama derin tınısıyla söylediği tek şey şu oluyor. "Koş o zaman, küçük prenses."

Koridorda koşmaya başlarken içimden çılgınca bir kıkırdama geçiyor. Arkamdan gelen ayak seslerini duymam uzun sürmedi.

Cehennem on kat daha eğlenceli oldu.

OceanofPDF.com

AYRICA

Pucked Up Omegaverse

Bir Pucked Up Paketi

Çok yakında:

Kalbimle Oynama

Neden Omegaverse'i Seçmelisiniz Hockey Romance 2023 Yazında Geliyor

Piper'in bir cerrah olması gerekiyordu, kötü kalpli bir Omega'ya aşık olması değil.

Heat Haven Evreni

Heat Haven

Omega'nın Saplantısı

Koruyucunun Sözü

Çok Cazip

Heat Haven Tatilleri

Paranormal tarafta bir yürüyüşe çıkmak ister misiniz?

Babanı Şeytanı

BüyülemekBüyülem

ek

Cehennem Kadar Büyüleyici Ekim 2023'te geliyor

"Cehennem çok daha eğlenceli hale geldi."

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Nikki - Beta okuma yaptığınız ve bu kitap hakkında defalarca fikrinizi almama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Leisha - Bu karakterleri sevdiğiniz ve sürekli geri bildirimleriniz için teşekkür ederim.

Jessica- Editörüm, bu kitap üzerinde sizinle çalışmak çok eğlenceliydi. Bir sonraki seviyeye geçmemde bana gerçekten yardımcı oldun.

Lindsay- Bana katıldığın ve bu hikaye hakkındaki görüşlerin için teşekkür ederim. Benim için harikaydın ve seni çok takdir ediyorum.

Sandra- Bu kitaba olan tüm sevginiz ve doğru yolda olduğuma dair bana güvence verdiğiniz için teşekkür ederim!

Stephanie - Son dakika düzeltmelerinde bana her zaman yardımcı oluyorsun ve seni çok takdir ediyorum!

Laura - Biçimlendirme için son dakikada devreye girdiğin için teşekkür ederim.

İçerik Yaratıcıları - Kitaplarımdan herhangi biri hakkında bir resim, yorum ya da video paylaşan herkes bilsin ki size kesinlikle bayılıyorum. İçerik oluşturmak için yapılan iş bir tutkudur ve bu benim içimi gerçekten ısıtıyor.

Kitabımı hakkında yazı yazacak kadar beğendiğiniz için çok mutluyum. Sıkı çalışmanız ve çabanız için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sarah Blue çağdaş tatlı omegaverse, erotik, neden romantizm seçmeli romanlar yazıyor. Neredeyse her türde romantizmi seviyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitaba gömülmüş ya da kindle'ını yakarken bulabilirsiniz.

Romantizmin daha tatlı tarafını ve macera ve baharat eklerken ilginç karakterler yaratmayı seviyor. Güçlü kadın karakterler ve erkek karakterler yazmayı

Zayıflık göstermeye istekli karakterler, onun yapış yapış yapan bir şeydir.

Sarah kocası, iki oğlu ve iki sinir bozucu kedisiyle birlikte Maryland'de yaşıyor. Eğer okumuyor ya da yazmıyorsa muhtemelen bir el işi üzerinde çalışıyordur

projesi veya Tik Tok'ta kaydırma.

Instagram

Tik Tok

Web Sitesi

Bülten Facebook

Grubu

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.